Vadim Zeland

MURMURUL STELELOR DIMINEȚII

Școala rusă

Transurfingul realității

Gradul 2

De același autor

Au apărut:

Spațiul variantelor – Gradul 1

Murmurul stelelor dimineții – Gradul 2

Înainte spre trecut – Gradul 3

În curând:

Direcționarea realității – Gradul 4

Merele cad în cer– Gradul 5

Vadim Zeland

Transurfingul realității

MURMURUL STELELOR DIMINEȚII

Gradul 2

Traducere din limba rusă de
Dr. st. fil. Aurica Brașoveanu

Editura Dharana
București
2011

Traducere din limba rusă. Titlul original: *„Трансерфинг реальности. Ступень II:* „Щелест утренних звезд" de Вадим Зеланд

Redactor: Georgeta Timcu
Coperta colecției: Mihai Marinescu

Editura Dharana Bucuresti
Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53
Tel: 021-337 24 24
e-mail: editura@gmail.com
www.sufletdecarte.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZELAND, VADIM
Murmurul stelelor dimineţii / Vadim Zeland ; trad.: dr. st. fil. Aurica Braşoveanu. - Bucureşti : Dharana, 2011
ISBN 978-973-8975-40-8

I. Braşoveanu, Aurica (trad.)

159.9

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 office@fedprint.ro

Cuvânt înainte

Dragă Cititorule,

Noi toți, într-un fel sau altul, ne aflăm sub imperiul circumstanțelor. Dorințele nu se realizează, visurile nu se împlinesc, în schimb, cele mai rele temeri, ca un făcut, se adeveresc. Oare nu se poate și invers? Se pare că da. Și veți vedea cum.

Cartea vă dezvăluie o lume foarte stranie în care realitatea de zi cu zi apare într-un chip necunoscut. Multe probleme de viață pe care le considerăm importante sunt apreciate dintr-un alt punct de vedere, absolut inedit. Dar cel mai mult uimește nu atât ineditul noii realități, cât mai ales faptul că ea poate fi "gestionată".

Transurfingul este o tehnologie de dirijare a realității, o dirijare destul de originală. Scopul nu-l obținem, ci el se realizează, în cea mai mare parte, de la sine. Sună incredibil, dacă avem în vedere numai concepția noastră obișnuită despre viață. Va trebui să dărâmăm zidul stereotipurilor și falselor limitări.

Nu este deloc ușor, ba este chiar destul de complicat să subordonezi realitatea propriei voințe. Dorințele și visurile cele mai tainice sunt într-adevăr greu de realizat dacă ne ghidăm după normele și regulile unanim acceptate. Este bine cunoscut cât de puțin eficiente și chiar zadarnice sunt

încercările de a ne schimba pe noi înşine sau să schimbăm lumea înconjurătoare. Transurfingul vă propune o nouă modalitate de gândire şi de acţiune pentru a putea să primim ceea ce ne dorim. Nu să-l obţinem ci, efectiv, să-l primim. Şi nu schimbându-ne, ci întorcându-ne către noi înşine.

Ideea de bază a Transurfingului se axează pe supoziţia că există un spaţiu al variantelor în care sunt stocate scenariile tuturor evenimentelor posibile. Numărul variantelor este infinit, cum infinită este şi mulţimea poziţiilor posibile ale unui punct în reţeaua coordonatelor. Acolo se află înregistrat tot ceea ce a fost, este şi va fi. În anumite condiţii, energia gândurilor omului este capabilă să materializeze un sector sau altul din spaţiul variantelor.

Această eventuală posibilitate se întruchipează în realitate asemănător cu reflectarea în oglindă a variantelor. Omul este capabil să-şi formeze propria realitate. Dar pentru aceasta este necesară respectarea anumitor reguli. Raţiunea umană se străduieşte, fără succes, să acţioneze asupra imaginii reflectate în loc să schimbe chipul.

Despre ce chip este vorba? Cum să-l schimbi? Cum să procedezi cu această oglindă stranie? Transurfingul răspunde la toate întrebările acestea. Rămâne doar un singur lucru neelucidat: ce se ascunde dincolo, de partea cealaltă a oglinzii?

Cu tot caracterul fantastic al ideilor enunţate în carte, acestea şi-au găsit confirmarea în practică. Aceia care au încercat să practice Transurfingul au avut parte de o uimire vecină cu extazul. Lumea înconjurătoare a transurferului se schimbă chiar sub ochii lui, ceea ce este greu de conceput. Aceasta nu mai este mistică virtuală, ci este realitate ce poate fi dirijată.

Capitolul I

INTENȚIA

De unde apar visele? Sunt oare doar produsul imaginației rațiunii umane? Ce au comun visele și realitatea? Se înlătură ușor vălurile de pe taina mirifică a magilor veacurilor îndepărtate care au construit piramidele egiptene și alte monumente asemănătoare.

Posibilităţile vă sunt limitate
numai de intenţionalitatea
dumneavoastră

Trezirea în somn

În acest capitol ne apropiem mai mult de rezolvarea Ghicitorii Supraveghetorului: de ce putem să ne alegem tot ceea ce dorim şi cum să facem? [redacted] Omul petrece o treime din viaţa sa în somn. Tot ceea ce i se întâmplă în această stare de graniţă a rămas deocamdată un mister. Din păcate, cercetările ştiinţifice din acest domeniu explică foarte puţin. Explicaţiile filozofice trec şi ele dintr-o extremă în alta. Unele afirmă că visele sunt doar iluzii, altele – că însăşi viaţa noastră nu este nimic altceva decât somn. Cine are dreptate? În cadrul modelului Transurfing, niciuna dintre ele. Dar să le luăm în ordine.

Adulţii, când îşi amintesc visul, îşi dau seama că în realitate lucrurile nu s-au întâmplat aşa. Raţiunea le tratează ca fiind propriile ei fantezii apărute în timpul odihnei şi cu aceasta se linişteşte.

Se ştie că până la patru ani copiii nu fac diferenţa între vis şi starea de veghe. Ei presupun că visele se petrec în aceeaşi lume ca şi viaţa. Trezindu-se speriat după ce a avut un coşmar, copilul crede că monştrii se află acolo, în camera lui. Asigurările părinţilor că n-a fost decât un vis nu au nici un efect. Încetul cu încetul, părinţii îi bagă în

cap copilului ideea că toate acele lucruri sunt ireale.

Am vorbit deja despre modul în care rațiunea așează toate datele noi, fiecare pe raftul cu semnificația abstractă respectivă. Ea operează repede și cu plăcere. Iar acum, imaginați-vă: pentru ca rațiunea să fie convinsă că somnul nu este realitate a fost nevoie de 4 ani. Este singurul lucru cu care ea nu poate să fie de acord. Întrucât nu ținem minte ce s-a întâmplat cu noi până la vârsta de 4 ani, nu putem să depunem nicio mărturie pentru ca, după trezire, rațiunea noastră să nu mai fie nedumerită.

Dar și acum, detașându-se, rațiunea noastră cade în fiecare zi în aceeași capcană, cu aceeași inocență. În timp ce dormim nu ne trece prin gând să ne raportăm critic la ce se petrece. Și chiar după ce ne-am trezit, suntem uimiți cât de real ni s-a părut ce s-a petrecut în somn. În timpul somnului, realitatea virtuală se modelează uimitor de firesc. Cu toate că în somn se petrec deseori lucruri uimitoare, noi le percepem ca pe ceva obișnuit. Această capacitate se bazează pe obiceiul rațiunii de a găsi răspuns la toate. Dacă se întâmplă să observăm sau să simțim ceva neobișnuit, în orice moment suntem capabili să interpretăm lucrurile în mod rațional. Și nici după aceea, conștienți fiind, nu suntem obișnuiți să punem la îndoială realitatea celor petrecute. De aceea, din inerție și în somn, percepem totul ca fiind de la sine înțeles. Rațiunea s-a obișnuit să controleze situațiile. Există însă o întrebare care de fiecare dată trece prin control fără să fie verificată. „Acest lucru se întâmplă oare în realitate?" Tocmai de aceea rațiunea cade permanent în capcana visului.

Uneori, cu puțin noroc, se întâmplă minunea și ne dăm seama că dormim. Cel mai frecvent aceasta se întâmplă când visăm ceva absolut incredibil sau când avem un

coşmar. Atunci controlul raţiunii se restabileşte şi ne dăm seama ce trebuie să facem în continuare. În acest caz, somnul inconştient se transformă în vis conştient. În visul conştient, omul participă la un joc virtual şi îşi dă seama că este doar somn. Dacă nu vi s-a întâmplat niciodată aşa ceva şi auziţi pentru prima oară să nu aveţi nici un dubiu – nu este fantezie. S-au scris multe cărţi despre visele conştiente şi în lume există amatori care se ocupă cu această practică în mod permanent.

Nu vreţi să încercaţi? Da, visul conştient poate într-adevăr să fie indus intenţionat. Pentru aceasta trebuie să vă învăţaţi raţiunea să-şi pună întrebarea: „Se întâmplă oare lucrul acesta aievea?" Nu este chiar atât de complicat, dacă doriţi cu adevărat. Procedeul este simplu, nu necesită o atenţie direcţionată. În cursul unei zile trebuie să vă puneţi de minimum zece ori întrebarea de mai sus. Vă va ajuta Supraveghetorul dumneavoastră interior. Ordonaţi-i să vă bată la cap cu întrebarea: „dormiţi sau nu?" Răspundeţi când sunteţi cât se poate de conştient pentru ca să existe într-adevăr un control şi să nu fie o procedură de rutină. Scuturaţi-vă, priviţi în jur, apreciaţi situaţia: totul decurge normal sau ceva vi se pare suspect? Dacă sunteţi suficient de tenace, vă veţi trezi în somn.

O să vedeţi că este destul de greu să vă puneţi întrebarea de cel puţin zece ori pe zi. Pur şi simplu o să uitaţi. Ca să vă iasă, trebuie să vă doriţi foarte mult. În funcţie de cât de puternică este intenţia dumneavoastră, visul conştient poate să apară după câteva zile, dar, s-ar putea să apară şi după câteva luni.

Dacă aveţi acasă un ceas cu pendulă, el vă poate fi de ajutor. În cursul zilei, de fiecare dată când bate ceasul, „băgaţi-l în priză" pe Supraveghetor să vă întrebe dacă

dormiți sau nu. Lovitura pendulei va fi ca o ancoră, ca un cârlig de care se agață puterea dumneavoastră de a deveni conștient. În somn, când veți auzi bătaia ceasului, îl veți zgâlțâi din obișnuință pe Supraveghetor și el vă va trezi rațiunea. Puteți găsi și alt fel de „cârlige" cu condiția ca în timpul somnului să le puteți auzi. Nu are rost să legați întrebarea de niște semnale pe care nu le puteți auzi în somn. De exemplu dacă vă legați întrebarea de soneria telefonului, nu o să puteți pune în somn acea întrebare până când nu visați că a sunat telefonul.

În general, principiul constă în a vă crea obișnuința să vă întrebați în permanență dacă ceea ce se întâmplă este real sau nu. Nu răspundeți automat – răspundeți conștient. Pentru multe persoane care visează, factorul care determină trezirea îl constituie recunoașterea în somn a anomaliilor, neconcordanțelor și ciudățeniilor. În majoritatea cazurilor, asemenea lucruri nu sunt observate și sunt interpretate de cel care doarme ca fenomene perfect normale. Tocmai de aceea trebuie să ne învățăm să apreciem în mod critic situația și să răspundem conștiincios la întrebare.

De ce? În primul rând, pentru că este interesant și nostim ca somnul să nu „aibă loc", și dumneavoastră, în mod conștient, să vă jucați cu el virtual. Realitatea virtuală deja nu mai este ceva de domeniul fantasticului. Niciun alt joc pe calculator nu se poate compara cu ceea ce puteți face când visați conștient. Și puteți face orice vă trece prin cap.

Dacă în somn apare o situație nedorită, ea poate fi ușor corectată printr-un mic efort de voință. Să zicem că aveți un coșmar: vă urmărește cineva și nu puteți nicidecum să scăpați de el. Dacă vi se pare că totul se petrece aievea, va fi greu să scăpați de el. Dar este suficient să vă

daţi seama că nu este decât un somn şi este mai mult ca sigur că veţi încerca să vă treziţi. Va fi greu, dar veţi reuşi. Există şi o altă modalitate, mult mai eficientă şi mai interesantă. Dacă v-aţi dat seama că e somn, este suficient doar să vă uitaţi la urmăritor şi să-i spuneţi în gând: „Piei de aici! Du-te învârtindu-te!” şi el va va dispărea imediat. Puteţi chiar să-l ridicaţi cu gândul în aer şi să îl faceţi să se învârtească.

În timpul somnului individul poate controla absolut tot ce se întâmplă, respectând două condiţii simple. În primul rând, el trebuie să-şi dea seama că e vorba de somn şi, în al doilea rând, el trebuie să ştie că „aici” el poate face orice pofteşte. De exemplu, v-aţi trezit în somn şi v-aţi dorit să zburaţi. Nimic mai simplu, este suficientă intenţia. Aici se manifestă foarte clar diferenţa dintre dorinţă şi intenţie. Simpla dorinţă de a vă ridica în aer nu se va realiza, nici în realitate şi nici în vis. Să luăm, de exemplu, dorinţa de a ridica mâna. Vă spuneţi că vreţi să ridicaţi mâna, dar deocamdată nu o ridicaţi. Iar apoi, simplu, o ridicaţi. Dorinţa s-a transformat în acţiune. Nu vă faceţi socoteala cum veţi face, ci o faceţi. La fel şi în somn: pur şi simplu vă ridicaţi în aer doar prin simpla intenţie şi zburaţi încotro vreţi.

Să ne întoarcem la coşmarul cu urmăritorul. Trebuie să vă fie clar că doar dorind să scăpaţi de urmăritor, nu veţi reuşi. Aflându-vă sub imperiul fricii, faceţi rapid în gând fel de fel de variante de cum se pot dezvolta evenimentele şi ele se şi realizează imediat. Sunteţi atraşi întrun joc ale cărui reguli sunt stabilite de cineva sau de ceva anume. Şi chiar dacă v-aţi dat seama că e totuşi somn, tot nu veţi putea face nimic atâta timp cât nu deţineţi controlul. Deocamdată jucaţi rolul unei victime pasive, sunteţi sub

stăpânirea jocului. N-are importanţă că acest joc s-a născut din propria dumneavoastră închipuire. În acest moment sunteţi sclavul propriei închipuiri, vă temeţi şi fugiţi pentru că singur v-aţi ales acest rol. Dacă vă opriţi şi doriţi să schimbaţi rolurile cu urmăritorul dumneavoastră, el va accepta cu plăcere şi va fugi de dumneavoastră. Vă imaginaţi tot comicul acestei situaţii?

La *oricare* întrebare care începe cu cuvintele „aş putea ca în somn să...?" răspunsul va fi afirmativ. Puteţi să comunicaţi cu oricine (viu sau mort), împreună cu participanţii şi obiectele din somn puteţi să faceţi orice doriţi, puteţi să zburaţi pe alte planete, să rezolvaţi probleme, să compuneţi muzică, să călătoriţi şi aşa mai departe. În comparaţie cu toate acestea, narcoticele cele mai puternice sunt un joc copilăresc. În plus nu există nici riscuri pentru sănătate. Din somn vă este permis să obţineţi orice informaţie. Doar un lucru nu este posibil: să aduceţi din vis în realitate un lucru material. Eu cel puţin nu ştiu astfel de fenomene.

Dacă nu vă amintiţi ce aţi visat, vedeţi care a fost poziţia corpului. Cel mai bine este să dormiţi cu capul la nord. Nu trebuie să dormiţi cu capul spre apus deoarece nu este bine pentru sănătate. Nu ştiu să vă explic de ce. E legat de câmpul magnetic al Pământului. Încercaţi să dormiţi cu capul spre nord şi vă veţi convinge că visele vor fi mai interesante şi mai frumoase.

Dacă nu aveţi vise conştiente sau pur şi simplu nu aveţi nicio dorinţă să vă îndeletniciţi cu acest lucru, nu vă neliniştiţi. Visele conştiente au un anumit rol în tehnica Transurfingului, dar ne putem descurca şi fără ele. Mai mult, ele ascund un pericol tainic. Ia uite, veţi spune dumneavoastră, întâi a vrut să ne capteze interesul, iar acum

vrea să ne sperie. N-am altă soluţie. Visele conştiente sunt o uşă tainică spre necunoscut. Aş fi iresponsabil dacă nu v-aş avertiza de pericolul care se poate ascunde în spatele acestei uşi. În ce anume constă pericolul veţi afla în curând.

Spaţiul viselor

Pentru a explica Ghicitoarea Supraveghetorului va trebui să răspundem la două întrebări: de ce în visul conştient totul este posibil şi de ce visele par atât de reale?

Atât în visul conştient, cât şi în cel inconştient, imaginile se văd foarte clar, până în cele mai mici detalii. Se întâmplă chiar ca unele vise, prin claritatea formelor şi suculenţa culorilor, să întreacă realitatea. Există ipoteza că creierul sintetizează imaginile din vis şi în timpul somnului el percepe aceste imagini ca şi cum ar fi în realitate. Nu este decât o ipoteză. Deocamdată nimeni nu a demonstrat că totul se petrece exact aşa. Modelul Transurfingului tratează cu totul altfel această problemă: *subconştientul nu inventează nimic, ci se racordează în mod direct la spaţiul variantelor care conţine toate informaţiile.*

Priviţi atent la un obiect, apoi închideţi ochii şi încercaţi să vi-l reprezentaţi. Chiar dacă aveţi o excepţională capacitate de vizualizare, cu ochii închişi nu veţi putea să „vedeţi" obiectul aşa cum îl vedeţi cu ochii deschişi. Imaginea pe care a fixat-o creierul dumneavoastră este doar o fotografie de foarte proastă calitate. Dacă facem supoziţia

că această fotografie este stocată în creier ca fiind o anumită stare a unui grup de neuroni, pentru a reproduce toate fotografiile care există în amintirile noastre nu ne-ar ajunge toți neuronii, deși numărul lor este enorm.

Dacă amintirile și visele noastre sunt o reproducere a ceea ce este înscris în neuroni, atunci cam câte celule ar trebui să avem în cap? În cadrul Transurfingului neuronii nu sunt suporți de informație, ca biții în computer. *Creierul nu stochează informațiile ca atare, ci ceva de genul adreselor informațiilor din spațiul variantelor.*

E posibil ca în creier să se păstreze un anumit număr limitat de date. Chiar dacă ar fi un sistem biologic perfect, tot nu ar putea să stocheze tot ceea ce noi putem să reproducem în memoria noastră. Cu atât mai mult el nu poate să sintetizeze o asemenea realitate virtuală perfectă ca cea din somn. Oare e ușor ca fiind în stare de veghe să închidem ochii și să ne reprezentăm în gând tablourile imaginate la fel de natural, cum sunt ele în somn? Să nu ne lăsăm seduși de unele argumente, puțin convingătoare, cum că, dacă se deconectează, creierul ar putea să perceapă clar imaginile pe care și le-a închipuit.

Cum am mai spus, în principiu, rațiunea nu e capabilă să creeze nimic nou; poate doar să asambleze niște cuburi vechi ca să iasă un nou model de casă. Ea are numai informații primitive despre aceste cuburi și despre felul cum pot să fie adunate. Datele mai amănunțite rațiunea le stochează pe hârtie și pe alți suporți de informație. Restul de informații ajunge din spațiul variantelor la rațiune prin intermediul sufletului.

Astfel, în modelul Transurfingului, rațiunea este un sistem destul de primitiv, a cărui funcționare poate fi modelată – ceea ce și încearcă să facă oamenii de știință. În-

cercările de a crea un intelect artificial până acum nu au avut succes. Cum-necum raţiunea încă mai poate să se înţeleagă pe ea însăşi dar să înţeleagă natura sufletului deocamdată nu este în stare. Secretul intelectului unei fiinţe vii constă în unitatea şi interacţiunea dintre suflet şi raţiune. Până în prezent, eforturile ciberneticienilor s-au redus la modelarea procesului de gândire, aşa cum face raţiunea. Dar poate că într-o bună zi cuiva îi va veni în minte să moduleze o maşină care să fie capabilă să se regleze şi să primească informaţii din spaţiul variantelor, aşa cum face sufletul. Într-un fel sau altul raţiunea poate să memoreze adresele sectoarelor necesare din spaţiu. Dacă trebuie să-şi amintească ceva, ea se adresează sufletului, iar acesta se reglează pe sectorul respectiv. Dar fie că sufletul nu prea ştie cum să se regleze, fie că raţiunea nu-şi aminteşte bine adresele, fie că sufletul şi raţiunea nu se pot înţelege între ele – rezultatul este că avem ce avem: o memorie imperfectă.

În schimb, sufletul este capabil să se regleze aleatoriu pe sectoarele nerealizate ale spaţiului variantelor. Acestea şi sunt imaginile pe care noi le vedem în somn. Tocmai de aceea spaţiul aflat la graniţă este atât de real. *Visele nu sunt iluzii în sensul obişnuit al cuvântului. Raţiunea nu şi le imaginează ci chiar le vede.*

Se cunoaşte faptul că în somn omul poate vedea imagini venite parcă dintr-o altă lume. De exemplu, poate să vadă un monument de arhitectură în toate detaliile lui. Deşi este absolut clar că, în principiu, nu a avut unde să vadă aşa ceva. Dacă somnul este o imitare a realităţii realizată de creierul nostru, atunci de unde vin acele imagini pe care în mod sigur omul nu le-a văzut niciodată?

După cum vă amintiţi, sectoarele spaţiului conţin în

ele diferite variante de scenarii şi decoruri. Decorurile includ atât mediul înconjurător neînsufleţit, cât şi fiinţe vii. Dacă aţi văzut în vis persoane apropiate sau cunoştinţe, trebuie să fi băgat de seamă că ele erau puţin altfel decât în realitate. Aveau o altă pieptănătură, o îmbrăcăminte neobişnuită, ba chiar alt caracter. Personalităţile virtuale din spaţiul viselor se pot comporta într-un chip oarecum impropriu. În somn, îi recunoaşteţi pe cunoscuţii dumneavoastră, înţelegeţi că sunt ei, dar în acelaşi timp vi se pare că ceva este altfel decât ştiaţi. În aceasta se manifestă multivarietatea spaţiului variantelor. Decorurile diferitelor sectoare sunt diferite. Evenimentele pe care le observăm în realitate sunt variantele realizate. În somn suntem capabili să vedem ceea ce nu s-a realizat încă.

Dacă veţi avea cândva şansa să vă vedeţi în vis imaginea din oglindă, este posibil să fiţi neplăcut impresionat, mirat şi chiar speriat. Nu va fi chipul pe care v-aţi obişnuit să vi-l vedeţi în oglinda reală. Veţi înţelege imediat că sunteţi dumneavoastră, dar chipul vi s-a schimbat! Este vorba de faptul că în somn înfăţişarea omului corespunde acelui sector din spaţiu în care el a zburat. În funcţie de deplasarea sectorului virtual pe care îl vede faţă de sectorul imaginat în realitate, înfăţişarea dumneavoastră se va deosebi mai mult sau mai puţin considerabil.

Mediul înconjurător se schimbă şi el, în funcţie de îndepărtarea de sectorul virtual. Vă vedeţi oraşul, dar el arată altfel, nu ca de obicei. Aceleaşi clădiri şi străzi arată într-un fel ciudat. Sunteţi nedumeriţi ca şi cum ar fi o halucinaţie. Dacă în timpul visului sufletul se duce departe de sectorul lui, veţi intra într-un spaţiu total necunoscut. Veţi vedea locuri şi oameni care nu există în lumea reală. Acolo este o lume virtuală. Dumneavoastră în ce calitate

intraţi în această lume? Tot ceea ce se întâmplă acolo nu este material. Rolul dumneavoastră este şi el virtual. Şi cu toate acestea nu este o iluzie.

Aici, pot fi două situaţii: ori în acel sector există o variantă a personalităţii dumneavoastră, ori – nu. Dacă există, puteţi oare să vă întâlniţi acolo dublura? Este o întrebare foarte complicată la care eu deocamdată nu pot să răspund. Cel mai probabil, sufletul preia rolul care este prevăzut în scenariul acelui sector. În sprijinul acestei afirmaţii vine faptul că cel care se visează îşi vede faţa în oglindă, dar i se pare străină.

Interesantă este încă o întrebare: dacă informaţia din spaţiul variantelor este stocată staţionar aşa cum rola de film se păstrează pe un raft, de ce în somn noi vedem mişcarea şi participăm la acest joc virtual? Toate evenimentele sunt stocate simultan în câmpul informaţiei. Ceea ce a fost şi va fi, acolo există deja acum. De ce sufletul care zboară în spaţiul variantelor nu vede imagini imobile, nemişcate, ci viaţa în mişcare? Probabil că aşa este organizată percepţia noastră: să putem să percepem numai mişcarea unui film în desfăşurare. Sau poate este o caracteristică a spaţiului – să ne vedem sub formă de curgere a variantelor. Dacă sufletul zboară prin sectoare, înseamnă că el chiar vede mişcarea. În acest caz, în ce interval de timp intră sufletul când dormim: în trecut, în viitor sau în prezent?

Tot ce se referă la spaţiul viselor ridică mai degrabă întrebări şi nu dă răspunsuri. Un lucru îl putem spune cu certitudine: visul nu este iluzie. Vi s-a făcut puţin teamă, nu-i aşa? În fiecare noapte intrăm cu totul în spaţiul variantelor şi trăim acolo o viaţă virtuală. Această viaţă virtuală nu are în sine o bază materială palpabilă şi totuşi este reală.

Ce se poate spune despre interpretarea viselor? Răspunsul ar putea să vi se pară întrucâtva neaşteptat. Dumneavoastră presupuneţi probabil că în lumina a tot ceea ce am prezentat, visele au dreptul deplin să prevestească unele evenimente viitoare. Dar tocmai în lumina celor expuse, în Transurfing, visele nu pot fi considerate semne; despre semne am vorbit în capitolul precedent.

Visele ne arată ceea ce ar fi putut să se petreacă în trecut sau ar putea să se petreacă în viitor. Trecutul ne este cunoscut. În spaţiul variantelor viitorul este mult prea diversificat şi de aceea nu avem nicio garanţie că în vis am văzut chiar sectorul viitor care urmează să se realizeze. Sectoarele învecinate conţin într-adevăr scenarii şi decoruri asemănătoare. Deci, dacă sectorul văzut se află aproape de linia vieţii în curs, atunci el poate să conţină informaţii despre evenimente reale ce se vor produce în viitor. Totuşi nu se poate garanta că sectorul văzut în vis se află într-adevăr aproape de linia vieţii pe care suntem în prezent.

În realitate, sufletul poate într-adevăr să presimtă evenimentele care se apropie. Starea de confort sufletesc este semnul cel mai sigur. Sufletul arată starea lui raportată la linia vieţii din prezent sau la o viitoare schimbare de curs. Celelalte semne se referă şi ele la sectoarele din prezent care *s-au realizat* sau la cele aflate în apropiere. În vis doar Dumnezeu ştie unde zboară sufletul. El poate zbura oriunde şi de aceea nu putem să ne bizuim pe această informaţie.

Următoarea întrebare: dacă visul nu este produsul imaginaţiei, atunci cine determină scenariul viselor? Scenariul există deja în sectoarele spaţiului variantelor. Sufletul poate să călătorească în spaţiul variantelor după liberul

lui arbitru dacă raţiunea „moţăie". Uneori ea doarme atât de profund, încât nu ne aducem aminte ce am visat. Cum se desfăşoară evenimentele în timpul în care raţiunea doarme, nimeni nu ştie. În viaţa reală, omul îşi controlează singur comportamentul. Când raţiunea visează, ea se comportă ca un observator pasiv; nu controlează situaţia, ia totul ca atare.

Totul se petrece după scenariul existent pentru sectorul respectiv. Imediat ce sufletul intră în sector, aici evenimentele se desfăşoară corespunzător aşteptărilor, temerilor şi reprezentărilor pe care sufletul şi raţiunea le au în viaţa reală. Aşteptările şi temerile se realizează instantaneu. De exemplu, dacă pe scenă apare un subiect care din punctul de vedere al raţiunii poate să însemne un pericol iminent, scenariul pericolului se realizează imediat. Este suficient să vă străfulgere gândul că există pericolul să fiţi urmărit, că imediat un monstru şi începe să vă fugărească.

Se întâmplă astfel deoarece sufletul se reglează imediat pe varianta care v-a străfulgerat în gând. *El alege acele variante de scenariu care corespund gândurilor şi aşteptărilor.* Mişcarea sufletului în spaţiul variantelor se produce simultan cu ele. Gândurile şi aşteptările sunt acea forţă motrice care derulează filmul. Dacă activitatea creierului ar putea fi oprită în totalitate, imaginea ar rămâne nemişcată, încremenită. Dar gândurile nu se opresc şi ni se învârtesc permanent prin minte.

Evenimentele din vis pot fi în contrasens cu reprezentările obişnuite atunci când controlul raţiunii este diminuat. Se petrec tot soiul de absurdităţi, apar vedenii incredibile, legile fizice nu mai funcţionează. Lucruri incredibile se petrec şi în visele conştiente. Raţiunea înţelege că toate acestea sunt doar fantezie şi de aceea admite orice

absurditate.

Acum, vă este clar de ce în somn totul este posibil – pentru că *visul este călătoria sufletului în spaţiul variantelor, iar acolo există orice fel de scenariu.* Din această cauză, în visul conştient se poate schimba scenariul în mod intenţionat. De fapt, scenariul nu se modifică, el este *ales* intenţionat. Imediat după ce în gând a apărut intenţia de a schimba rolurile cu urmăritorul, sufletul se reglează pe sectorul care are un scenariu opus. În aceasta şi constă mecanismul visului în stare de conştienţă: *scenariul este ales de intenţie.*

Dacă înţelepciunea a conştientizat că poate să controleze scenariile a ceea ce se petrece, ea îşi formulează dorinţa. De exemplu dorinţa de a-şi lua zborul. Acest gând apărut deodată în conştiinţă, în suflet se transformă în intenţie. Intenţia este acea forţă motrice care îl transferă pe cel ce visează într-un sector cu un scenariu corespunzător.

Călătoria sufletului în spaţiul variantelor nu se împovărează cu inerţia obiectelor materiale. De aceea visele sunt atât de plastice. Scenariul comandat se realizează instantaneu. Dar ce se întâmplă în viaţa reală? În principiu, acelaşi lucru. Deosebirea constă doar în viteza de execuţie a scenariului. În real, evenimentele se dezvoltă după aceleaşi legităţi ca şi în vis, dar nu atât de fulgerător, pentru că realizarea materială a variantelor are inerţie. În această privinţă, afirmaţia că viaţa noastră e un vis, nu este corectă, dar în acelaşi timp nu este lipsită de sens. Am exemplificat modul în care gândurile formează evenimentele din viaţă. Ce gândiţi, aceea veţi şi primi, mai devreme sau mai târziu.

Gândurile dumneavoastră constituie o emisie de energie pe frecvenţa unei anumite linii a vieţii. În viaţa reală, trecerea pe linia respectivă este frânată de diverşi fac-

tori de natură materială. Sectorul realizat în comparaţie cu cel nerealizat pare vâscos, ca smoala faţă de apă. Întruchiparea materială a variantei potenţial posibile se realizează cu întârziere. În somn, nu există niciun fel de piedici inerte şi de aceea trecerea de la un sector la altul se realizează instantaneu.

Acum ar trebui să înţelegeţi de ce am adus vorba despre vis. Ca să ne putem dirija destinul trebuie să ne lămurim în ce mod gândurile noastre ne duc dintr-un sector în altul şi de ce nu ni se realizează toate dorinţele. Pentru acestea nu este însă obligatoriu să ne ocupăm de visele conştiente. Scopul nostru este să ajungem să avem capacitatea de a ne alege scenariile în realitate. *Este mult mai important să învăţăm să ne trezim în viaţa reală decât în cea ireală.* Cu atât mai mult cu cât antrenamentul pentru a visa în stare de conştienţă, după cum spuneam, comportă o anumită periculozitate.

E posibil că aceia care se ocupă de vise în stare de conştienţă să vă spună că nu există niciun fel de pericol. Cred mai degrabă că nu-şi dau seama că merg pe o muche de cuţit. Nimeni nu va putea să vă garanteze că vă veţi întoarce din visul din starea de conştienţă. Atâta timp cât sufletul dumneavoastră zboară în sectoarele nerealizate, nu există niciun pericol. Dar ia gândiţi-vă ce se va întâmpla dacă în vis sufletul intră din întâmplare într-un sector realizat al spaţiului? O ipoteză ar fi că v-aţi putea materializa în acel sector. Ne-am obişnuit cu toţii să credem că supoziţiile de tot felul n-au cum să ne pricinuiască un rău. După cum vedeţi însă, această supoziţie ascunde în sine o primejdie. Ce se întâmplă dacă e un fapt şi nu o supoziţie?

Se cunoaşte faptul că magii din vechime, care stăpâneau la perfecţie arta de a visa, plecau intenţionat şi pentru

totdeauna în alte lumi. Corpurile lor fizice dispăreau şi ele din această lume. Ori ei erau prea iraţionali, ori ştiau prea bine ce fac. În zilele noastre, anual dispar fără veste zeci de mii de oameni. Pur şi simplu dispar fără nicio urmă. Există chiar versiunea cum că au fost răpiţi de extratereştri. Eu nu pot să afirm nimic, dar e posibil ca ei să nu se mai fi întors din vis. Sufletul poate zbura într-un sector realizat şi în timpul odihnei neconştientizate.

Din acest punct de vedere visul în stare de conştienţă este mai periculos deoarece raţiunea, simţind o libertate totală, îşi poate pierde precauţia şi poate să zboare nu se ştie încotro. Nu se ştie dacă sufletul va mai putea să se întoarcă înapoi. Corpul fizic ar putea să rămână şi atunci, în acest caz, se constată doar moartea în somn. Nu mi-am propus să vă sperii. Nu uitaţi însă că visul nu este o iluzie. Visând conştient apare tentaţia să faci obrăznicii. Şi asta pentru că, fără să mai fii pedepsit şi fără să mai faci rău cuiva, eşti tentat să faci tot ceea ce îţi trece prin minte. Sau pur şi simplu să zbori şi să cercetezi alte lumi. Totul este permis atâta timp cât sufletul se află într-un sector virtual nerealizat. Pericolul constă în următoarele: nu există nicio garanţie că sufletul nu bântuie într-un sector realizat. Nici raţiunea nu-şi dă seama imediat că realitatea virtuală s-a transformat în realitate materială. Să nu vă amăgiţi cu speranţa că lumea noastră vizibilă este singura din tot Universul. Spaţiul variantelor este infinit şi în el există, neîndoielnic, o mulţime de sectoare realizate, locuite de tot soiul de fiinţe vii.

Lumea în care puteţi nimeri în vise poate părea un adevărat rai în comparaţie cu lumea noastră, dar şi un iad. Unde se află acea lume, iarăşi nu ştim. Poate se află la milioane de ani-lumină depărtare de Pământul nostru sau

poate în ceaşca dumneavoastră de cafea. Ea se poate afla foarte departe şi în acelaşi timp foarte aproape, dar într-o altă dimensiune. Aşa cum arătam în capitolul întâi, infinitul nu are limite numai în cazul în care privim drept. Cât de departe sau de aproape se află această lume paralelă nu are importanţă, dar acolo poţi să te pierzi uşor, iar de venit înapoi este foarte greu.

Nu mă refer la călătoriile corpului astral în lumea materială; acolo este un alt mecanism, care nu are legătură cu Transurfingul şi este destul de periculos. În general vorbind, visele au doar o legătură indirectă cu Transurfingul. Problema noastră nu este cum să fugim din realitatea crudă în lumea învecinată a viselor, ci cum să facem mai confortabilă realitatea însăşi.

Nu trebuie să ne temem de vise, dar nici să le tratăm cu uşurinţă. Dacă simţiţi un disconfort sufletesc când se vorbeşte despre visele conştiente înseamnă că nu trebuie să vă ocupaţi de acest lucru. Simţul dumneavoastră interior trebuie să vă spună dacă vă ameninţă un pericol sau nu. Sufletul simte apropierea neplăcerilor mai bine decât raţiunea. De aceea este mult mai sigur să visăm fără ca raţiunea să se amestece activ în vis. Dar dacă totuşi v-aţi hotărât, fiţi prudent în vis, nu riscaţi şi păstraţi-vă maximum de conştienţă. Ca şi în realitate, simţiţi-vă ca acasă, dar nu uitaţi că sunteţi în vizită.

Forţa mirifică a intenţiei

Aşadar ne-am lămurit că gândurile şi dorinţele noastre ne fac să ne mişcăm în spaţiul variantelor. În somn, această mişcare nu este frânată de inerţia realizării materiale. Este suficient un „firicel" de gând pentru ca cel care visează să fie transferat instantaneu în sectorul respectiv al spaţiului. În sectoarele realizate, lucrurile nu decurg aşa de rapid din cauza inerţiei, a stabilităţii materiei. Dar şi în realitate funcţionează acelaşi principiu: gândurile noastre influenţează direct mersul evenimentelor din viaţa noastră.

„Chiar aşa să fie?" – ar putea întreba cu ironie Cititorul care până în acest moment nu a fost pus în încurcătură de minunăţiile acestui ciudat model – Transurfingul. „– Şi eu care credeam că nu gândurile, ci acţiunile îmi determină cursul vieţii mele! Dar acum, sigur, m-am luminat: important este nu ce faci, ci ceea ce gândeşti".

De fapt, aici nu există nicio contradicţie. Problema nu este nici măcar că omul mai întâi gândeşte şi apoi face. Oamenii s-au obişnuit ca mai întâi să dea atenţie consecinţelor faptelor lor, pentru că acestea sunt la suprafaţă, se văd. Urmările gândurilor de cele mai multe ori nu sunt vizibile. Este legat de echilibrul de forţe. Am analizat împreună cazurile când rezultatul acţiunii forţelor de echilibru este opus intenţiei. Omul vrea să facă ceva şi iese altceva. Cu cât potenţialul excedentar este mai puternic, cu atât este mai îndepărtat lucrul dorit. Negăsind o explicaţie rezonabilă pentru această stranie comportare a lumii, omul încearcă totuşi să se convingă pe el însuşi fie că el a greşit, fie că lumea este astfel făcută, încât lucrul dorit să se obţi-

nă cu greu.

Într-adevăr, s-ar putea să vi se pară că în Transurfing există o contradicţie. Pe de o parte, se afirmă că gândurile noastre modelează energia care trece prin noi, şi care îi transferă pe oameni pe acele linii ale vieţii care corespund acestor gânduri. Sau, aşa cum deja ştiţi, gândurile ne mută în alte sectoare ale spaţiului care au scenariile şi decorurile lor. În somn, într-adevăr, totul se petrece exact aşa. Pe de altă parte, rezultă că în viaţa reală, gândurile noastre au puţină importanţă, întrucât nu obţinem ce ne dorim doar gândindu-ne. Oricât te-ai gândi stând culcat pe canapea, transferul pe altă linie nu are loc, nu se ştie de ce, chiar şi dacă luăm în calcul o corecţie la inerţia realizării materiale. „Asta era!" – exclamă cititorul nostru pragmatic – „Trebuie acţionat! Ce legătură au gândurile şi nu mai ştiu eu ce transferuri?". Din punct de vedere formal, el are dreptate.

Dar numai formal. În realitate, această contradicţie este numai aparentă. Ne apropiem tot mai mult de explicaţia faptului că încercările de a vizualiza lucrul dorit, cel mai adesea, nu duc la niciun rezultat. După cum ştiţi, prima cauză, evidentă, rezidă în potenţialele excedentare, pe care noi le creăm când ne străduim să obţinem ce ne dorim.

A doua cauză constă în caracterul inerţial al realizării materiale a variantelor. De cele mai multe ori nu ne realizăm scopul pentru că nu dorim suficient de mult, nu suntem destul de perseverenţi. Multe scopuri nu se realizează deoarece individul îşi pierde elanul şi renunţă să acţioneze pentru o cauză „pierdută". Aţi avut şi dumneavoastră situaţii în viaţă, când lucrul dorit a venit cu întârziere, când s-a stins speranţa, şi după ce şi uitaserăţi de „comanda" făcută.

Mai este o greşeală caracteristică multor oameni, care năzuiesc să obţină totul şi imediat. Când există prea

multe scopuri, fără legătură unele cu altele, atunci toată energia gândurilor se iroseşte fără folos. Cursul variantelor nu vă permite să plutiţi simultan în mai multe direcţii. Reglarea pe sectorul-scop lucrează cel mai eficient când toate eforturile sunt direcţionate pe un singur scop, concret. Vom reveni la acest subiect în capitolul următor.

În vis, toate neajunsurile enunţate mai sus nu există. Acolo, nu suntem preocupaţi de potenţialele excedentare ale importanţei, inerţia nu ne afectează, iar raţiunea se relaxează după bătălia diurnă dusă pentru realizarea scopurilor sale. Dar nici în vis nu se înfăptuiesc toate dorinţele. Cei care se ocupă cu visarea conştientă ştiu că nu orice adiere a gândurilor îl transferă pe cel care doarme în sectorul dorit. Care ar fi impedimentul?

Răspunsul este foarte simplu şi în acelaşi timp are o importanţă capitală. Nu există niciun fel de piedică. Nu intră în discuţie nici gândurile. Secretul constă în faptul că *la realizare ne conduce nu dorinţa ca atare, ci orientarea către lucrul dorit*. Acţionează nu gândurile, ci cu totul altceva, ceva greu de explicat prin cuvinte. Este o forţă ce se află în culisele scenei pe care se desfăşoară jocul gândurilor. Cu toate acestea, ultimul cuvânt îl are această forţă. Aţi ghicit, desigur, că avem în vedere *intenţia*. Raţiunea chiar n-a găsit pe rafturile cu semnificaţii o definiţie potrivită pentru intenţie. Noi vom defini intenţia, cu aproximaţie, ca fiind *hotărârea de a avea şi de a acţiona*.

Acum înţelegeţi că doar gândurile ca atare nu au nicio importanţă în procesul de reglare pe un sector din spaţiul variantelor. Gândurile nu sunt decât spuma de pe coama undei intenţiei. Se realizează *nu dorinţa, ci intenţia*.

Vom recurge din nou la exemplul cu ridicarea mâinii. Doriţi să ridicaţi mâna; dorinţa e formulată în gândurile

dumneavoastră: vă daţi seama că vreţi să ridicaţi mâna. Dorinţa vă poate ridica mâna? Nu! Dorinţa în sine nu poate efectua nici o acţiune. Mâna se ridică numai atunci când gândurile referitoare la dorinţa exprimată şi-au făcut treaba şi a rămas doar hotărârea de a acţiona. Poate hotărârea să vă ridice mâna? La fel – nu poate! Aţi luat hotărârea definitivă, dar mâna nu se mişcă. Ce anume ridică mâna? Cum să definim acel ceva ce urmează după hotărâre? Iată aici se manifestă imposibilitatea raţiunii de a da o explicaţie lămuritoare - ce este intenţia. Definiţia pe care am dat-o intenţiei ca hotărâre de a avea şi de a acţiona este doar preludiul forţei care efectuează de fapt acţiunea. Ne rămâne numai să constatăm faptul că nici dorinţa şi nici hotărârea nu ne ridică mâna, ci intenţia. Am introdus cuvântul „hotărâre" doar pentru facilitarea înţelegerii. Dar dumneavoastră înţelegeţi desigur şi fără cuvinte că există o anume forţă care obligă muşchii să se contracte.

Într-adevăr, este foarte greu de explicat ce înseamnă cuvântul intenţie. Nu ne punem întrebări de genul cum să mişcăm mâinile şi picioarele şi nici nu ne mai amintim că a existat un timp când nu ştiam să mergem. La fel ca şi insul care nu ştie exact ce mişcări concrete să facă atunci când se urcă pentru prima oară pe bicicletă. Dar chiar şi după ce a învăţat să meargă cu bicicleta, nu este în stare să explice cum face. Intenţia este o însuşire foarte inconstantă. Este foarte greu să o capeţi şi o poţi pierde foarte uşor. De exemplu, o persoană paralizată a pierdut total forţa intenţiei. Dorinţa de a mişca picioarele există, dar îi lipseşte capacitatea de a acţiona. Sunt cunoscute cazuri când persoane paralizate au început să umble sub acţiunea hipnozei sau a unor modalităţi miraculoase de vindecare. Aceste persoane şi-au recăpătat intenţia.

Aşadar, dorința ca atare nu ne spune nimic. Dimpotrivă, cu cât dorința este mai puternică, cu atât este mai activă rezistența forțelor de echilibrare. Luați aminte: dorința este orientată direct spre *scop*, iar intenția – spre *procesul de realizare a* acestui scop. Dorința în sine se realizează, când s-a creat potențialul excedentar al dorinței propriu-zise de a atinge scopul. Intenția se realizează în acțiune. Ea nu se gândește dacă scopul este realizabil sau nu. Hotărârea este luată, rămâne numai să se acționeze. Dacă, în somn, dorind să zburați, aveți dubii dacă se poate sau nu, nu veți obține nimic. Ca să zbori, trebuie să te ridici în aer prin intenție. *Alegerea oricărui scenariu în vis se înfăptuieşte nu prin dorință, ci prin orientarea fermă de a obține lucrul dorit. Nu vă limitați la a reflecta şi a dori, ci simplu, vreți şi acționați.*

Ineficiența dorinței am analizat-o. Dar rugămintea? Despre rugăminte nu avem ce spune. Să îl rugăm pe Înger, pe Dumnezeu, să rugăm puterile superioare sau alte forțe – nu are sens. Legile Universului sunt absolut impasibile. Nimeni nu are nevoie de plângeri, ofense, jigniri. De recunoştință – da, pentru că recunoştința, prin calitatea sa, se află mai aproape de iubirea necondiționată. Recunoştința sinceră înseamnă *emisia unei* energii creatoare. Potențialul excedentar al rugăminții, dimpotrivă, înseamnă stagnare, concentrarea energiei într-un singur loc. Contestațiile, cererile şi revendicările sunt invenții ale pendulilor de a lua din energia oamenilor. Gândurile formulate în cuvinte precum „dă-mi" sau „vreau" creează în mod automat potențiale excedentare. Cuvintele respective semnifică faptul că vă lipseşte ceva, că nu aveți, dar prin gânduri încercați să le obțineți, să le atrageți.

Să cereți de la forțele superioare sau de la altele

asemănătoare – nu are sens. Este ca şi cum într-un magazin aţi cere să vi se dea gratis un produs. De la oameni puteţi să cereţi, în limitele raţionale, dacă aceştia sunt dispuşi să vă ajute. Restul, în această lume, se bazează pe legi obiective şi nu pe dorinţa de a ajuta pe cineva.

Imaginaţi-vă situaţia în care Pământul ar cere Soarelui permisiunea să treacă pe o altă orbită. E absurd, nu-i aşa? Tot atât de absurd este să te rogi de cineva, cu excepţia oamenilor. *Are sens numai intenţia de a alege.* Realmente, dumneavoastră *vă alegeţi* singur soarta. Dacă parametrii emisiei dumneavoastră corespund alegerii făcute şi dacă legile nu sunt încălcate, atunci veţi primi. *Alegerea nu este o rugăminte, este hotărârea dumneavoastră de a avea şi de a acţiona.*

Intenţia nu creează potenţial excedentar pentru că energia potenţialului dorinţei se consumă prin acţiune. *Dorinţa şi acţiunea se unesc în intenţie.* Intenţia în acţiune absoarbe în mod natural potenţialul excedentar creat de dorinţă fără participarea forţelor de echilibru. Rezolvând problema – acţionaţi. Dacă şovăiţi în rezolvarea unei probleme complexe se creează un potenţial excedentar şi în felul acesta energia dumneavoastră o cedaţi pendulului. Acţionând, valorificaţi energia intenţiei. După cum se ştie „Ochii se tem dar mâinile lucrează". Realizând intenţia, vă încredinţaţi cursului variantelor şi problema se rezolvă de la sine.

Aşteptarea, neliniştea, şovăiala şi dorinţele nu fac altceva decât să vă epuizeze energia. Intenţia în acţiune nu numai că slăbeşte energia potenţialului, dar îl şi alimentează energetic pe om. Vă puteţi convinge de toate acestea luând ca exemplu procesul de învăţare. Învăţatul pe de rost cere efort şi rezultatele sunt minime. În schimb, învăţarea

în acţiune când sunt efectuate lucrări practice sau sunt rezolvate probleme, nu numai că nu epuizează forţele, dar şi produce satisfacţii şi inspiraţie.

Prin urmare, intenţia este acea forţă motrice care valorifică sectoarele din spaţiul variantelor. Dar iată o întrebare: de ce se realizează şi temerile noastre? Le putem include în intenţie? Atât în vise, cât şi în viaţa reală ne urmăresc în permanenţă variante care au ca scenarii temerile noastre, neliniştile, neplăcerile, ura. Dacă nu le vreau, înseamnă că nu intenţionez să am parte de ele? Cu toate acestea, avem parte de ceea ce nu dorim. Ar rezulta de aici că orientarea dorinţei noastre nu are importanţă? Dezlegarea se ascunde într-o forţă şi mai puternică şi mai tainică al cărei nume este *intenţia exterioară.*

Intenţia exterioară

Intenţia este un cumul de dorinţă şi acţiune. Intenţia de a înfăptui ceva prin forţele tale este cunoscută tuturor – ea reprezintă *intenţia interioară.* Este mult mai complicat să extinzi acţiunea intenţiei asupra lumii exterioare. Aceasta şi este *intenţia exterioară.* Cu ajutorul ei poate fi condusă lumea. Mai exact, să alegi un model de comportament pentru lumea înconjurătoare, să determini scenarii şi decoruri.

Noţiunea de intenţie exterioară este strâns legată de modelul variantelor. Toate manipulările care se fac în legătură cu timpul, spaţiul şi materia, care nu pot fi explicate

(*) Nici intenția exterioară nu transformă lucrurile în alte lucruri.

logic sunt considerate magie sau fenomene paranormale. Toate aceste fenomene ne arată cum funcționează intenția exterioară – *intenția are ca scop alegerea uneia dintre liniile de viață din spațiul variantelor.*

Intenției interioare nu îi stă în putință să transforme mărul de pe potecă în păr. (*) Ea *nu transformă nimic,* ci alege din spațiul variantelor poteca unde se află părul și nu mărul și face transferul. În felul acesta, mărul este înlocuit de păr. Cu mărul nu se întâmplă nimic; pur și simplu se face o înlocuire: realizarea materială în spațiul variantelor se transferă de pe o linie pe alta. Nici un fel de forță miraculoasă nu e capabilă să transforme un obiect într-altul – în direcția aceasta acționează intenția internă, dar posibilitățile ei sunt destul de limitate.

Dacă încercați prin forța gândului să mișcați creionul de pe masă, nu veți reuși. Dar dacă aveți intenția fermă să vă imaginați că el se mișcă, e posibil ca acest lucru să se întâmple. Să presupunem că ați reușit să mișcați din loc creionul (extrasenzitivii reușesc). S-ar putea să vi se pară straniu spre sinistru ceea ce vă voi spune. De fapt, creionul nu se mișcă! Și totuși nu doar vi se pare. În primul caz, ați încercat să mutați creionul cu energia gândurilor. Energia a fost prea mică pentru deplasarea unui obiect material. În al doilea caz, dumneavoastră alunecați pe liniile vieții, și pe fiecare linie creionul se află în alt loc. Sesizați deosebirea?

Iată, creionul e pe masă. Prin puterea intenției, vă imaginați că el începe să se miște. Intenția dumneavoastră scanează sectoarele spațiului în care creionul are mereu alte poziții. Dacă emisia mentală are suficientă putere, creionul se materializează succesiv în alte puncte, noi, ale spațiului real. În acest caz înaintează un singur *„strat separat al creionului”*, în timp ce celelalte straturi, inclusiv stratul celui care se uită, rămân nemișcate. *Nu obiectul se mișcă, ci realizarea lui în spațiul variantelor.*

Nu e de mirare, dacă nu reușiți. Aproape la toată lumea asemenea capacități sunt foarte slab dezvoltate. Și problema nu e că aveți o energetică slabă, ci că e foarte greu de crezut într-o asemenea posibilitate și prin urmare e foarte greu să poți trezi în tine intenția exterioară pură. Oamenii cu capacități telekinetice nu mișcă obiectele. Ei dețin o capacitate uimitoare ca, prin forța intenției, să-și direcționeze energia pentru a muta realizarea materială de pe o linie pe alta a spațiului variantelor.

Tot ceea ce e legat de intenția exterioară este considerat, de obicei, ca fiind misticism, magie sau, în cel mai bun caz, fenomene inexplicabile, iar mărturiile celor care le-au văzut zac pe rafturi prăfuite. Concepția obișnuită de viață respinge din start asemenea lucruri. Tot ce este irațional provoacă întotdeauna un fel de frică. Aceeași frică și stupoare îi încearcă și pe cei care au văzut O.Z.N.-uri. Un fenomen inexplicabil este într-atât de departe de realitatea noastră obișnuită, încât nu vrei să crezi. În același timp, el are o asemenea insolență năucitoare de a fi real, că te îngrozește.

Intenția exterioară este asemănătoare cu zicala: „dacă Mahomed nu se duce la munte, atunci vine muntele la Mahomed”. Ați crezut că este o glumă? Felul cum funcționează intenția exterioară nu este în mod obligatoriu însoțit de fenomene paranormale. În viața de zi cu zi întâlnim în permanență efecte ale acțiunii intenției exterioare. În speță, temerile noastre și cele mai rele așteptări se realizează tocmai datorită intenției exterioare. Dar întrucât, în acest caz ea acționează independent de voința noastră, noi

nu ne dăm seama cum se petrec lucrurile. Este cu mult mai greu să dirijezi intenţia exterioară decât pe cea interioară.

Imaginaţi-vă că aţi debarcat pe o insulă unde trăiesc oameni sălbatici. Acum viaţa dumneavoastră depinde de modul în care vă veţi purta. Prima variantă: sunteţi victimă. Vă scuzaţi, le daţi daruri, vă justificaţi, jucaţi teatru. În acest caz, soarta dumneavoastră e să fiţi mâncat. A doua variantă: sunteţi un cuceritor. Sunteţi agresiv, îi atacaţi, încercaţi să-i supuneţi. Soarta dumneavoastră = ori învingeţi ori pieriţi. A treia variantă: vă purtaţi ca un stăpân, ca un diriguitor: ridicaţi degetul – că doar aveţi puterea! – şi sălbaticii vi se vor supune. Dacă nu vă îndoiţi de propria putere, şi ceilalţi vor crede că nu se poate altfel. Emisia dumneavoastră mentală este reglată pe acea linie a vieţii unde sunteţi deţinător al puterii.

Primele două variante se referă la modul cum funcţionează intenţia interioară, cea de-a treia variantă arată cum funcţionează intenţia exterioară. Intenţia exterioară îşi alege varianta necesară.

Musca, atunci când se loveşte de sticla geamului, deşi oberlihtul este deschis, are o intenţie interioară. Ce credeţi, ce va însemna pentru ea intenţia exterioară? Sunteţi tentat să răspundeţi – să zboare prin oberliht, dar nu este aşa. Dacă va zbura înapoi şi va privi în jur, va vedea că geamul este închis şi oberlihtul este deschis. Pentru ea, asta va constitui o vedere extinsă a realităţii. Intenţia exterioară, în formă pură, îi deschide toată fereastra.

Intenţia interioară se referă la toate încercările de a acţiona asupra lumii înconjurătoare pe una şi aceeaşi linie a vieţii. Tot ceea ce este posibil în cadrul unui singur sector din spaţiul variantelor, luat separat, este descris de legile cunoscute ale ştiinţelor naturii în cadrul concepţiei ma-

terialiste despre lume şi viaţă. Intenţia exterioară se referă la încercarea de a alege acea linie a vieţii unde cele dorite se realizează.

Acum ar trebui să vă fie clar că zborul prin fereastra deschisă este o intenţie interioară. Intenţia exterioară înseamnă să te transferi pe acea linie de viaţă unde fereastra se deschide. Poţi să depui eforturi supraomeneşti ca să mişti un creion prin puterea gândului. Dar se poate doar prin simpla intenţie exterioară de a scana spaţiul variantelor unde creionul are diverse poziţii.

Să presupunem că în ajunul Crăciunului sunteţi convins că nu veţi găsi un loc de parcare lângă supermarket. Intenţia interioară vă spune: de unde loc de parcare dacă toată lumea face cumpărături. Intenţia exterioară, cu toată evidenţa situaţiei, admite faptul că, apropiindu-vă de supermarket, chiar în acel moment, se eliberează un loc pentru dumneavoastră. Intenţia exterioară nu este neapărat convinsă că aşa va fi ci, pur şi simplu, ia ce i se cuvine, impasibilă şi fără discuţii.

Intenţia exterioară este o improvizaţie de moment, ca o iluminare. Este fără rost să te pregăteşti pentru o intenţie exterioară. Toate ritualurile magice au ca scop să provoace intenţia exterioară. Ritualul însă reprezintă doar pregătirea magiei, preludiul teatral, decorul. Imaginaţi-vă că, în somn, vă visaţi zburând în jos de pe înălţimea unei stânci şi pentru a nu cădea trebuie să vă provocaţi intenţia de a pluti în aer. Nu e timp pentru pregătire şi pentru descântece. Este suficient să aveţi intenţia să zburaţi şi veţi reuşi. Descântecele şi atributele magice vă ajută doar să treziţi acea forţă pe care orice om o are, dar nu o poate folosi.

Din păcate, la omul din zilele noastre capacitatea de

a dirija intenția exterioară aproape că s-a atrofiat. Oamenii au fost atât de „înțelepți", că literalmente au uitat că odinioară aveau această capacitate. Vagi amintiri se mai strecoară uneori în vechile legende. Acum, practic, nici n-ai cum să încerci să dovedești că străvechile piramide egiptene și alte construcții asemănătoare lor, au fost ridicate cu ajutorul intenției exterioare. Vor fi luate în considerare diverse ipoteze, dar nicidecum aceasta. Cred că cei care au ridicat piramidele ar fi foarte amuzați dacă ar afla că urmașii lor îi consideră o civilizație înapoiată și că sunt în stare să-și dea duhul încercând să afle taina străbunilor, dar făcând-o în limitele intenției interioare.

Oamenii nu sunt însă în totalitate lipsiți de intenția exterioară, Aceasta este pur și simplu blocată. Tot ceea ce obișnuim să considerăm a fi magie nu sunt decât niște încercări de a lucra cu intenția exterioară. Secole întregi alchimiștii au încercat fără succes să găsească piatra filozofală, piatra care preface orice obiect în aur. Alchimiei i-au fost dedicate o sumedenie de cărți confuze și foarte greu de înțeles. De fapt, așa cum spune și legenda, secretul pietrei filozofale se reduce la câteva rânduri încrustate într-o placă de smarald – așa-numitele incrustații de smarald. De ce s-au scris atâtea cărți? Probabil pentru a fi înțelese aceste câteva rânduri.

Ați auzit, probabil, despre Sfântul Graal. Pentru a intra în posesia acestuia s-au străduit din răsputeri o sumedenie de persoane, chiar și reprezentanții celui de-al treilea Reich. Circulă în permanență legende despre unele atribute deosebite care ar asigura o forță nelimitată și putere. Rătăciri naive! Niciun obiect nu poate oferi putere. Fetișurile, exorcismul și alte „meșteșugări" magice, de fapt nu au niciun fel de putere. Puterea se află în intenția exterioară a

indivizilor care le folosesc. Atributele doar ajută ca într-o oarecare măsură subconștientul să „apese pe buton" pentru ca rudimentele slab dezvoltate sau amorțite ale intenției exterioare să intre în funcțiune. Încrederea în forța magică a acestor atribute dă impulsul ca intenția exterioară să se trezească.

Civilizațiile străvechi ajunseseră la o asemenea perfecțiune încât nu mai recurgeau la ritualuri magice. În mod firesc, o asemenea putere crea un potențial excedentar extrem de puternic. De aceea civilizațiile precum Atlantida, care descoperiseră tainele intenției exterioare, erau distruse la anumite intervale de timp de forțele de egalizare. Frânturi din această cunoaștere misterioasă au ajuns până la noi ca practici magice, al căror scop este recrearea, refacerea a ceea ce s-a pierdut. Ele nu sunt însă decât niște încercări slabe și de suprafață care merg pe calea falsă a intenției interioare. Esența forței și a măreției – intenția exterioară rămâne în continuare o taină.

Oamenii și-au dezvoltat cu precădere intenția interioară și au pierdut intenția exterioară. Această pierdere a fost indusă de penduli datorită faptului că ei se hrănesc cu energia intenției interioare. „Gestionarea" energiei exterioare e posibilă numai în condițiile în care omul are o libertate deplină și nu depinde de penduli. Se poate spune că aceștia au obținut victoria finală asupra omului.

Am lămurit așadar faptul că natura energiei mentale îndreptată spre realizarea unui scop se manifestă în trei forme: dorință, intenție interioară și intenție exterioară. *Dorința reprezintă concentrarea atenției asupra scopului ca atare.* După cum vedeți, dorința nu are niciun fel de putere. Te poți gândi oricât la un scop, poți să ți-l dorești, dar lucrurile nu se schimbă cu nimic. *Intenția interioară este*

concentrarea atenţiei asupra procesului, asupra modului cum te mişti spre un scop. Această modalitate deja funcţionează, dar cere multe eforturi. *Intenţia exterioară reprezintă concentrarea atenţiei asupra felului cum scopul se realizează el însuşi*. Intenţia exterioară pur şi simplu îi *permite scopului* să se realizeze el singur. Se presupune că există o convingere puternică, că o variantă de realizare a scopului deja există şi nu rămâne decât să fie aleasă. *Prin intenţia interioară scopul se realizează*, iar prin cea *exterioară – se alege*.

Intenţia interioară poate fi caracterizată prin formula: „Eu insist să...". Intenţia exterioară se subordonează unei reguli de cu totul alt tip: „Circumstanţele sunt de genul că..." sau „Rezultă că...". Deosebirea este imensă. În primul caz, acţionaţi în mod activ asupra lumii în aşa fel, încât ea să vi se supună. În al doilea caz, deţineţi poziţia de observator din exterior, totul se petrece după voia dumneavoastră, dar cumva ca de la sine. Nu schimbaţi, ci alegeţi. Zborul în somn se petrece exact după formula: „Rezultă că zbor" şi nicidecum că „Insist să zbor".

Intenţia interioară năzuieşte direct *spre scop*. Intenţia exterioară este îndreptată asupra *procesului de realizare de la sine a scopului*. Intenţia exterioară nu se grăbeşte să-şi atingă scopul – îl are deja în buzunar. Faptul că scopul va fi realizat în general nu e pus la îndoială şi nu se discută. Intenţia exterioară conduce scopul spre realizare şi o face cu sânge rece, impasibil şi ireversibil.

Ca să deosebiţi unde acţionează intenţia interioară şi unde cea exterioară, folosiţi opoziţii duale de genul: încercaţi să obţineţi ceva de la lumea aceasta, ea vă va da tot ceea ce doriţi; vă luptaţi pentru un loc sub soare – lumea vă va aştepta cu braţele deschise; forţaţi o uşă închisă –

uşa vi se va deschide singură; încercaţi să pătrundeţi printr-un zid – zidul se va da la o parte; vă străduiţi ca ceva anume să se întâmple în viaţa dumneavoastră – vi se va întâmpla. În general, prin intenţia interioară încercaţi să mutaţi realizarea proprie faţă de spaţiul variantelor, iar intenţia exterioară va muta ea spaţiul variantelor în aşa fel, încât realizarea dumneavoastră să se afle exact acolo unde trebuie. Înţelegeţi care este diferenţa? Rezultatul va fi acelaşi, dar căile de realizare sunt cu totul diferite.

Dacă acţiunile dumneavoastră pot fi descrise prin cea de a doua parte a opoziţiilor menţionate mai sus înseamnă că aţi prins intenţia externă. Când vă luptaţi, străduiţi-vă să împingeţi realizarea dumneavoastră în spaţiul variantelor, iar atunci când alegeţi, spaţiul însuşi vine către dumneavoastră. Desigur, spaţiul variantelor nu se va deplasa singur în raport cu realizarea dumneavoastră. Pentru aceasta va trebui să întreprindeţi anumite acţiuni. Acestea nu sunt însă nişte reprezentări obişnuite şi unanim acceptate. Pe parcursul cărţii vă voi oferi exemple ca să vedeţi diferenţa de abordare a intenţiei interioare şi a celei exterioare. Intenţia exterioară reprezintă piatra unghiulară a Transurfingului. Aici veţi găsi şi cheia Ghicitorii Supraveghetorului – şi anume că nu trebuie să te războieşti cu această lume ci, pur şi simplu să-ţi alegi ce-ţi doreşti din ea.

Pentru intenţia exterioară nimic nu este imposibil. Puteţi zbura şi în realitate sau, să zicem, puteţi merge pe apă, dacă aveţi intenţia exterioară a lui Christos. Legile fizice nu vor fi nicidecum încălcate. De fapt legile fizice acţionează într-un anume sector al realizării materiale. Activitatea intenţiei exterioare se manifestă în mişcarea realizării pe sectoare diferite ale spaţiului variantelor. În cadrul

unui singur sector realizat nu se poate zbura. Pentru aceasta ar trebui să contracarăm forţa de atracţie a Pământului iar aceasta presupune activitatea intenţiei interioare, care necesită un consum mare de energie pentru depăşirea forţei gravitaţiei. Zborul liber, şi în somn şi în realitate nu înseamnă deplasare reală în spaţiul material, ci schimbarea poziţiei relative a realizării dumneavoastră. Cu alte cuvinte, corpul se materializează succesiv în noi puncte ale spaţiului fizic.

Se mai poate spune şi că *nu dumneavoastră înşivă zburaţi prin spaţiu, ci el se deplasează în raport cu dumneavoastră în funcţie de alegerea intenţiei dumneavoastră exterioare.* Cele afirmate nu sună tocmai corect, dar nu intrăm mai profund în teoria relativităţii. Putem doar să ne imaginăm cum se întâmplă de fapt.

Ca să zburaţi trebuie să aveţi credinţă fermă că puteţi face acest lucru. De ce Hristos a spus atât de simplu, fără drept de apel: „După credinţa voastră vi se va da". Pentru că noi nu putem să obţinem sau să facem ceva dacă nu avem intenţii. Iar intenţie fără credinţă nu există. N-am fi putut face nici măcar un pas, dacă n-am fi crezut că acest lucru este posibil. Cu toate acestea, nu poţi convinge raţiunea că în realitate se poate zbura la fel ca în somn. În orice caz, nu în starea obişnuită a conştiinţei. Unii yoghini din India reuşesc, în procesul meditaţiei, să se desprindă de sol. (Despre alte manifestări de levitaţie plauzibile eu personal nu am cunoştinţă). E posibil ca intenţia lor să fie suficientă doar ca să se regleze pe mişcarea variantelor în care corpul poate să atârne în aer. Dacă ţinem seama de uriaşele posibilităţi ale yoghinilor în comparaţie cu oamenii obişnuiţi vă puteţi imagina cât este de complicat să subordonezi intenţia exterioară voinţei.

În somn, raţiunea care dormitează ar mai putea să admită că e posibil să zbori, dar în stare de conştienţă acest lucru este de nerealizat pentru ea oricât aţi încerca să vă autoconvingeţi. Trebuie să existe nu numai credinţă, ci şi ştiinţă. Credinţa presupune posibilitatea de a ne îndoi. Unde există credinţă, acolo există loc şi pentru îndoială. Ştiinţa exclude îndoiala. Vă îndoiţi că mărul pe care-l aruncaţi va cădea pe pământ? Nu doar credeţi, ci ştiţi acest lucru. Intenţia exterioară pură nu lasă loc pentru îndoială deci şi pentru credinţă. Dacă în somn, pentru zbor este suficient să se facă doar o aluzie la intenţia exterioară în lumea realizării materiale inerte intenţia trebuie să fie absolut pură. Nu fiţi supăraţi că nu puteţi să ajungeţi la intenţia pură. Pentru realizarea scopului dumneavoastră este pe deplin acceptabilă şi o intenţie de „mâna a doua". Pur şi simplu e nevoie de un anume timp ca realizarea inertă „să se desfăşoare".

În contextul intenţiei exterioare apare o problemă interesantă: ce este hipnoza? Îmi este greu să determin cu exactitate dacă aceasta este rezultatul intenţiei interioare sau exterioare. Energia gândurilor în mod cert nu este suficientă, ca prin forţa intenţiei interioare să mişti obiecte, chiar şi cele mai uşoare. Este însă suficientă pentru a transmite de la o persoană la alta diferite sugestii. Unele persoane au o capacitate foarte pronunţată de a trimite un flux energetic suficient de puternic. Dacă el este modelat de anumite gânduri, la persoana spre care a fost trimis acest flux apare efectul de sugestionare. Sper că nu vă gândiţi că hipnotizorul acţionează doar cu o privire magnetică sau cu pase ale mâinilor. Cu atât mai mult cu cât pentru a acţiona energetic este totdeauna obligatoriu să existe un contact vizual sau verbal. După câte ştiu, hipno-

za acţionează în general la distanţe mici. Şi atunci este firesc să presupun că ea este rezultatul transmiterii energiei mentale cu ajutorul intenţiei interioare. În acele cazuri când hipnoza se face la distanţe mari, este neîndoielnic că intenţia exterioară este cea care joacă rolul principal, dacă nu cumva acţionează şi altfel de mecanisme.

Ca să simţi intenţia exterioară este necesar să te smulgi din patul lui Procust[1], adică să te desprinzi de reprezentările şi senzaţiile obişnuite. Raţiunea există în limitele înguste ale concepţiei de viaţă unanim acceptate. Să te smulgi din aceste limite e greu, pentru că asemenea ruptură o poate face numai intenţia exterioară. Raţiunea nu-şi va ceda prea uşor poziţiile. Cercul se închide: ca să ajungi la intenţia exterioară este necesară însăşi intenţia exterioară. Aici e greul.

Mă tem că îi voi decepţiona pe unii cititori spunând că nu-mi sunt cunoscute exerciţiile prin care se poate dezvolta intenţia exterioară. Scopul acestora ar suna probabil cam aşa: „să ai dorinţa de a avea intenţia". Unica posibilitate de a înţelege mai profund natura intenţiei exterioare

---

[1] Procust este un personaj din mitologia greacă. Acesta ademenea călătorii şi le oferea ospitalitatea casei sale. Odată ajunşi în casă, Procust îi obliga să se culce pe un pat de aramă. Atunci când călătorul era mai scurt decât patul, Procust îi întindea corpul, trăgându-l de mâini şi de picioare, până ce-l lungea pe potriva patului. Dacă oaspetele era mai lung decât patul, Procust îi tăia capul ori picioarele. Evident, în orice situaţie deznodământul era moartea călătorului ghinionist.

Eroul Tezeu a pus capăt vieţii şi practicilor sadice ale lui Procust, supunându-l aceloraşi tratamente pe care le rezervase el „oaspeţilor" săi.

Metaforic, „patul lui Procust" a devenit simbolul practicilor abuzive de încadrare a oamenilor, a gândirii şi simţămintelor lor, în anumite tipare prestabilite.

este practicarea somnului conştient. În loc de exerciţii eu pot să vă recomand practicarea unei vieţi conştiente. Aceasta înseamnă nu atât să vă antrenaţi, cât să trăiţi prin intenţia exterioară. Realitatea se deosebeşte de somn numai prin inerţia realizării materiale în spaţiul variantelor. În rest, totul este asemănător.

Aţi putea să mă întrebaţi: dacă nu suntem capabili să ne gestionăm intenţia exterioară, atunci la ce ne mai putem aştepta? Este evident că n-o să puteţi să mişcaţi din loc blocuri de multe tone. Dar timpul poate învinge inerţia lumii materiale. Calea obişnuită şi unanim acceptată de atingere a scopurilor se bazează pe intenţia interioară. Esenţa Transurfingului ne propune ca, dimpotrivă, să renunţăm la intenţia interioară şi să o folosim pe cea exterioară.

E greu să tragi hotarul unde anume se termină intenţia interioară şi unde începe cea exterioară. Intenţia interioară se transformă în intenţie exterioară atunci când conştientul se uneşte, se armonizează şi fuzionează cu subconştientul. Această fază este imperceptibilă. Este asemănătoare cu senzaţia de cădere liberă sau cu sentimentul pe care-l încerci când ai reuşit pentru prima oară să mergi cu bicicleta. Dar cel mai bine se explică prin senzaţia pe care o ai când zbori în somn, când voit te ridici în aer.

Fuziunea şi acordul deplin între conştient şi subconştient se petrec într-un anumit segment, foarte îngust. E uşor să mişcaţi degetele de la mână, e puţin mai greu să le mişcaţi pe cele de la picioare, e şi mai greu – să mişcaţi urechile, iar organele interne aproape că este imposibil să le mişcaţi. Intenţia exterioară este dezvoltată şi mai puţin. Să pui de acord conştientul şi subconştientul în intenţia de a te desprinde de pământ şi a zbura este atât de dificil, în-

cât se consideră că, practic, este imposibil.

Noi ne vom propune nişte scopuri mai lumeşti. Levitaţia este forma cea mai înaltă de manifestare a intenţiei exterioare pure. Dar forţa intenţiei exterioare este într-atât de mare, încât şi o insignifiantă părticică din ea e suficientă pentru obţinerea unor rezultate impresionante. În viaţa de toate zilele, intenţia exterioară lucrează independent de voinţa noastră şi de cele mai multe ori acţionează periculos. De exemplu, cele mai neaşteptate nenorociri ni se pot întâmpla. Am discutat deja situaţiile în care omul primeşte exact ceea ce nu-şi doreşte. Pe de o parte, vă urmăreşte lucrul de care vă temeţi, pe care-l urâţi şi de care doriţi să scăpaţi. Se întâmplă astfel pentru că emisia mentală reglată pe evenimentul nedorit vă transferă în sectorul unde acest eveniment chiar are loc. Iar pe de altă parte, doar nu intenţionaţi să obţineţi ceea ce nu doriţi. Intenţia mai acţionează aici?

Intenţia interioară este direcţionată spre evitarea lucrului nedorit. Vă arde la inimă tot ceea ce vă nelinişteşte, vă sperie, vă îngrozeşte. Raţiunea se teme, sufletul şi mai şi; raţiunii îi repugnă ceva – sufletul îi ţine isonul; raţiunea urăşte – sufletul, cu atât mai mult. Sufletul şi raţiunea sunt la unison. În momentul când conştientul şi subconştientul se pun de acord, se trezeşte intenţia exterioară numai că ea nu este direcţionată acolo unde aveţi trebuinţă. Despre direcţionarea intenţiei exterioare aproape că nici n-ar fi corect să vorbim aici. Dacă intenţia interioară are o direcţionare precisă – să evite lucrurile nedorite, în schimb, intenţia exterioară indică nu direcţia, ci mai degrabă *lumina verde pentru realizarea a ceea ce au convenit sufletul şi raţiunea. Dar ele* au fost în consens asupra unui singur lucru – modul cum este apreciat evenimentul. Dacă el este

dorit sau nu, nu are importanță. Intenția exterioară vede că sufletul este la unison cu rațiunea și nu face decât să aleagă sectorul corespunzător din spațiul variantelor.

Din păcate, în viață, de cele mai multe ori, sufletul și rațiunea sunt la unison atunci când nu acceptă un lucru. De aceea realizarea celor mai rele așteptări ilustrează cel mai bine modul cum acționează intenția exterioară. De obicei, oamenii nu știu prea clar ce își doresc foarte mult, în schimb știu foarte exact ce vor să evite. Ca să poți să subordonezi intenția exterioară propriei tale voințe este necesar ca sufletul și rațiunea să fie la unison când este vorba despre năzuințe pozitive și să alungi din gânduri tot ceea ce este negativ. Știți deja cât de nefastă este gândirea negativă pentru viața noastră. Când sunteți nemulțumiți și nimic nu vă place vă expuneți acțiunii forțelor de egalizare, intrați sub incidența pendulilor distructivi și vă orientați emisia mentală spre sectoarele negative ale spațiului. Intenția exterioară formată de negativism pune în practică toate acestea.

În felul acesta, intenția exterioară poate să acționeze independent de voința noastră. Este foarte greu să ajungi să o stăpânești, dar o poți face să lucreze pentru tine. Ne vom ocupa exact de această problemă. Am văzut cum trebuie să procedăm pentru ca acțiunea intenției exterioare să nu se manifeste împotriva noastră: să nu creăm potențialul importanței și să renunțăm la negativism. A rămas să vedem cum trebuie să procedăm pentru ca intenția exterioară să servească scopului propus. Nu este deloc simplu, cum ar fi cu lampa fermecată a lui Aladin, dar metode ajutătoare pentru a pune în funcțiune mecanismul intenției exterioare există totuși.

Este posibil ca multe lucruri din cele expuse, să fi

rămas neclare. Într-adevăr, este o temă greu de înţeles pentru că intenţia exterioară nu poate fi descrisă prin cuvinte. Totuşi, în curând imaginea se va clarifica. Nu am intenţia să vă bag în ceaţă pentru a vă intriga, aşa cum fac adepţii unor şcoli şi curente spirituale. Tot ce trebuie să ştiţi, veţi găsi în această carte. Tot ce este necesar pentru a învăţa să căpătaţi deprinderi veţi obţine din propria experienţă, dacă veţi folosi în practică principiile Transurfingului. Nu va fi nevoie de nici un fel de cursuri şi antrenamente. Nu este nimic mistic şi tainic în Transurfing.

De regulă, „cunoştinţele secrete", sunt învăluite în parabole, în alegorii, în lucruri spuse pe ocolite, pe jumătate. Se ştie că cine gândeşte clar se şi exprimă cu claritate. Iar dacă cel care consideră că posedă o „ştiinţă secretă" şi vrea să arate că ştie ceva anume care, pasămite, ar putea fi spus doar ucenicului său, „la ureche", iar în restul timpului se exprimă prin parabole şi prin sentenţe profunde, înseamnă, mai mult ca sigur, că acest guru nu ştie nici el clar care este esenţa ştiinţei lui.

Noi nu vom încerca să obţinem intenţia absolută capabilă să ridice corpul în aer. Dacă am şti cum să facem, nu ar mai avea rost să vorbim. [redacted] Scopul nostru constă în a ne însuşi modul în care să realizăm scopul, folosindu-ne de posibilităţile noastre. Chiar dacă ele sunt limitate, Transurfingul ne învaţă cum să trezim acele forţe pe care nu le folosim. Şi pentru aceasta nu e nevoie să ne extenuăm cu meditaţii, antrenamente, vise conştiente şi alte ocupaţii mistice din cauza cărora ar putea să ne plece mintea cu sorcova. Desigur, modelul Transurfingului pare incredibil. Într-adevăr, este greu de crezut. Şi totuşi este suficient să vă revizuiţi concepţia

obișnuită despre lume și veți putea să obțineți ceea ce înainte vi se părea de neatins. Vă veți convinge în curând că: într-adevăr, intenția exterioară poate fi pusă să lucreze pentru binele dumneavoastră.

Scenariile jocului

Să ne întoarcem din nou la vise. Visele sunt foarte plastice, de aceea pot servi drept un admirabil model demonstrativ pentru înțelegerea mecanismului activității intenției exterioare. Ne-am lămurit că esența visului este în multe privințe asemănătoare cu viața reală. Tot ceea ce se întâmplă în somn este rezultatul jocului după un scenariu ales de sufletul nostru. Când rațiunea doarme, noi visăm, dar nu ne amintim visele. În acest caz sufletul călătorește în spațiul variantelor, fără nici un fel de control. Pe unde „hoinărește" el, în acest timp, nu se știe. Toate amintirile noastre când suntem în stare de conștiență se află sub controlul rațiunii. Visele pe care le ținem minte apar în perioada când rațiunea ațipește. Controlul ei în acest timp este diminuat și ea se manifestă doar ca observator. Nu-și imaginează nimic și nu i se pare nimic. Ea preia ce vede sufletul în sectoarele nerealizate ale spațiului variantelor.

În visarea inconștientă, rațiunea nu-și exercită controlul asupra sufletului. Ea vede un film, ca un spectator. În același timp, trăiește ceea ce vede și transmite sufletului aceste trăiri, iar acesta imediat se reglează pe sectorul care corespunde așteptărilor. Astfel, pe parcurs, scenariile se

modifică dinamic. Decorurile şi personajele se reglează instantaneu pe scenariile care se modifică. Imaginaţia participă într-adevăr la vis, dar doar în calitate de generator de idei.

În vis, lucrurile se petrec astfel: v-aţi gândit pentru o clipă că cineva este agresiv şi în aceeaşi clipă acest lucru se şi realizează – respectivul individ vă ameninţă. Dar imediat ce girueta părerii dumneavoastră a schimbat direcţia, duşmanul dumneavoastră v-a devenit brusc prieten. La fel se comportă şi pisoiul dumneavoastră când e în faţa oglinzii: dispoziţia i se schimbă de la un pol la altul – acum e prietenos, acum e agresiv. Vede în faţa lui un subiect şi apreciază cam la ce anume trebuie să se aştepte de la el. La început, atitudinea lui este neutră – este doar curios. Apoi ridică o lăbuţă – aprecierea i se schimbă instantaneu, vede un potenţial pericol şi se zburleşte, atacă şi se apără. Sare înapoi, îşi vede figura comică şi starea de spirit i se schimbă, devine jucăuş şi totul decurge într-un mod nou. Şi iată cum motănaşul îşi corectează în mod dinamic scenariile. Ba îşi atacă imaginea din oglindă, ba agresiunea devine brusc prietenie. Omul îşi corectează scenariile din vis, când nu este conştient, exact la fel. Motănelul nu-şi dă seama că în oglindă îşi vede imaginea, omul nu-şi dă seama că în somn vede un vis. Ştiaţi că noi toţi când ne uităm în oglindă nu avem aceeaşi expresie a feţei pe care o avem de obicei? Expresia se schimbă imediat ce omul se uită în oglindă. Schimbarea se face într-o clipită, noi nici măcar nu observăm. Lucrul acesta se petrece din cauza obiceiului şi a dorinţei căpătate încă din copilărie de a arăta într-un anume fel. E suficient să-i spui copilului: „Uită-te în oglindă să vezi ce urâtă eşti când plângi!" şi chipul i se schimbă imediat. Adulţii se uită şi ei în oglindă şi au o

anumită aşteptare: „Îmi place cum arăt", „Cum arăt?", „Nu-mi place cum arăt" sau mai ştiu eu ce. Dar în orice caz, expresia feţei se corectează într-o clipă.

Oglinda – este exemplu de corecţie dinamică a scenariului. Numai că aici lucrează intenţia interioară, iar în somn, exact la fel, lucrează intenţia exterioară. În realitate, individul îşi vede imaginea în oglindă şi imediat, cu ajutorul intenţiei interioare, îşi schimbă expresia feţei, corespunzător aşteptărilor. În somn, omul vede un joc, iar intenţia sa exterioară, independent de voinţa lui, alege scenarii-le de comportament ale lumii înconjurătoare, corespunzător cu trăirile şi aşteptările lui.

Comportamentul celor care apar în vis este determinat integral de reprezentarea dumneavoastră despre felul în care ei ar putea să se poarte. Ideea este doar impulsul iniţial, restul îl face intenţia exterioară. De altfel, comportamentul dumneavoastră în somn este determinat de intenţia interioară, iar restul se supune intenţiei exterioare, chiar dacă vreţi sau nu. După cum vă amintiţi, intenţia interioară [redacted] *să influenţeze* [redacted] cea exterioară *permite* [redacted]

În somn, fenomenele se dezvoltă numai după scenariul pe care îl puteţi permite. Nu se poate petrece nimic altceva din ce nu este în capul dumneavoastră. În speţă, aşa se explică faptul că sunteţi mai puţin critic faţă de tot ce se petrece în somn. Chiar şi absurdităţile care se petrec în somn le luaţi ca atare pentru că dumneavoastră sunteţi şi scenaristul şi regizorul viselor pe care le aveţi. Nu că absurdităţile ar constitui o normă, dar posibilitatea existenţei lor potenţiale nu este exclusă de subconştient. Căci în somn raţiunea aţipeşte iar subconştientul poate permite ce-

le mai incredibile lucruri.

În decursul vieţii, omul permite să treacă prin creierul său o masă uriaşă de informaţii din izvoare externe, precum şi din lumea fanteziilor sale. O parte din informaţii este filtrată de judecata raţională ca fiind rebuturi, informaţii nereale. Totuşi, această parte nu dispare nicăieri, deşi se află în magazie sub cheie, subconştientul are acces la ea şi el nu are motive să scoată la reformă această informaţie. De aceea, când vine timpul somnului, sufletul se furişează, în vârful picioarelor, în magazie şi pe ascuns de raţiune începe să probeze cele mai stupide scenarii. Mai mult chiar, în visarea inconştientă, sufletul este liber să îşi aleagă sectoare din spaţiul variantelor. Majoritatea acestor sectoare nu se realizează niciodată pentru că în ele evenimentele sunt iraţionale şi aceasta înseamnă că este nevoie de mari cheltuieli de energie. Cum îşi alege sufletul visele, numai bunul Dumnezeu ştie.

Oricât de arbitrar ar alege sufletul visele, raţiunea le vede şi le corectează scenariile în concordanţă cu trăirile şi aşteptările sale. Cum am spus deja, cel mai uşor se realizează aşteptările cele mai rele şi tot ce individul încearcă să evite. În acest caz, intenţia exterioară acţionează în afara voinţei individului şi spre răul acestuia.

Prin urmare, scenariile viselor sunt determinate de aşteptări. În somn, cele mai rele aşteptări se realizează în mod cert. Şi în realitate, de asemenea, cu un mare grad de probabilitate primiţi lucrul de care vă temeţi. Aşa funcţionează intenţia exterioară în afara voinţei raţiunii. Raţiunea este capabilă ca, printr-un efort de voinţă, să oblige intenţia interioară să lucreze. Intenţia exterioară nu se supune însă ordinelor, ci apare arbitrar, ca rezultat al concordiei dintre suflet şi raţiune. În timpul somnului, raţiunea nu are

posibilitatea nici măcar să-şi dea seama că intenţia exterioară lucrează, întrucât lipseşte controlul. În realitate, lucrurile stau puţin mai bine, pentru că visul, într-un anume sens, se continuă în realitate.

În somn, individul poate să fie atras în cele mai nefireşti şi stupide jocuri. Jocul îl acaparează total pe cel care doarme; el nu-şi dă seama de absurditatea celor ce se petrec. Şi în viaţa reală într-o oarecare măsură se întâmplă acelaşi lucru. Dacă un grup de indivizi are o activitate de strictă specializare, aceştia folosesc frecvent un limbaj care, privit din afară, poate părea stupid şi nefiresc. Pot să fie grupuri de interese, profesionale sau religioase.

O atitudine critică foarte scăzută faţă de ceea ce se petrece în realitate constituie cauza unor asemenea fenomene ca hipnoza, vrăjitoria. De exemplu, hipnoza ţigănească se bazează pe trei de „da". Individul răspunde de trei ori afirmativ la întrebări şi are impresia că totul e cum trebuie. Îşi pierde vigilenţa într-un fel şi aţipeşte – atitudinea lui critică coboară la un nivel foarte scăzut. Mulţi oameni aproape că dorm pe picioare, executând maşinal acţiuni obişnuite. Aceasta se întâmplă de obicei la persoanele care au acelaşi regim de viaţă ce se repetă cu regularitate de la o zi la alta.

Când vorbiţi cu cineva, dormiţi foarte profund. Cufundându-vă până peste cap în joc, înţelegeţi desigur ce se întâmplă, dar nu sunteţi capabil să apreciaţi obiectiv situaţia şi să acţionaţi, întrucât nu mai priviţi lucrurile din afară, ci participaţi la joc. Oricare fan al fotbalului care cunoaşte regulile îi critică în cunoştinţă de cauză pe jucătorii care greşesc. Dar ce s-ar întâmpla dacă ar intra el pe teren? Toţi oamenii acţionează într-o măsură mai mare sau mai mică, în mod inconştient. Dacă cineva spune un nea-

devăr, ochii încep să-i fugă spre dreapta. Mâinile i se mişcă haotic, necontrolat. Este total sub puterea piesei la care participă.

Starea de hipnoză indusă este treapta extremă de somn în realitate. Toţi oamenii continuă să doarmă în realitate, într-o măsură mai mare sau mai mică. Acum aţi putea să vă scuturaţi şi să spuneţi: îmi dau seama ce fac şi ce se întâmplă în acest moment. După aceea însă vă distrage atenţia cineva, o problemă sau un eveniment şi intraţi în joc până peste cap şi adormiţi. Şi veţi dormi atâta timp cât vă aflaţi pe scenă şi vă interpretaţi rolul în mod conştiincios. Vă veţi trezi când veţi coborî în sala de spectacol şi îl veţi zgâlţâi pe Supraveghetorul dumneavoastră. Aflându-vă în sala de spectacol, veţi continua să vă jucaţi rolul, să spuneţi cuvintele care trebuie, să faceţi anumite mişcări, să respectaţi regulile stabilite. De data asta veţi juca conştient, adică detaşat. Vă veţi da în arendă şi veţi aprecia în mod realist ce se petrece.

În visarea inconştientă, visul „se întâmplă", intenţia exterioară acţionează independent de voinţa dumneavoastră şi nu puteţi să faceţi nimic. În visarea conştientă, individul coboară în sala de spectacol şi conduce conştient scenariul. Intenţia exterioară nu numai că se supune voinţei, dar nici nu se împotriveşte. În acest caz, raţiunea îi acordă sufletului libertatea şi în schimb primeşte acceptul acestuia. Unitatea dintre suflet şi raţiune trezeşte intenţia exterioară. Despre felul cum o putem dobândi pe drumul spre scop vom vorbi în următoarele capitole.

În realitate gradul de conştientizare este mai mare decât în vis. Este absolut suficient pentru „gestionarea" intenţiei interioare. Intenţia exterioară necesită însă un grad mult mai înalt de conştientizare. Atât în visarea conştientă,

cât și în realitate, *pentru a obține controlul asupra intenției exterioare este necesar să te trezești.*

Jocul după regulile dumneavoastră

Ce puteți să faceți dacă sunteți atacat în somn? Aveți patru variante de intenție interioară: să fugiți, să luptați, să vă treziți sau să vă dați seama ce se întâmplă. În somn, împotrivirea sau retragerea este o reacție primitivă a intenției interioare. Dacă ați fost atacat, și dumneavoastră țineți piept, vă împotriviți, atunci totul va decurge aproximativ ca în realitate, adică după modelul obișnuit. În conștiința dumneavoastră există un scenariu – după care trebuie să decurgă lupta. De exemplu, dacă sunteți obișnuit să pierdeți, veți pierde. În spațiul variantelor somnul vi se va muta în funcție de acest scenariu.

În somn, acționați așa cum sunteți obișnuit să faceți în realitate. Întrucât în somn totul e posibil, ar fi mult mai eficient să folosiți intenția exterioară. Puteți să vă întoarceți calm spre agresor și cu un ușor efort de voință să vă imaginați că el se retrage sau că *se transformă*, de exemplu, într-o broască. Nu vreți ca el chiar să se transforme în broască. Năzuința de a acționa asupra lumii înconjurătoare este treaba intenției interioare. Vă imaginați că el *se transformă*, cu alte cuvinte, admiteți această variantă. *Intenția interioară este orientată numai spre a vă imagina acest lucru, pentru a admite un astfel de scenariu.* Dacă rațiunea admite în totalitate o astfel de variantă de evoluție a eve-

nimentelor, sufletul nu va obiecta nici el. Unitatea dintre suflet şi raţiune generează intenţia exterioară şi ea este cea care realizează scenariul ales.

După cum vedeţi, *intenţia exterioară* apare nu ca rezultat al unui efort de voinţă, ci ca o consecinţă a unităţii dintre suflet şi raţiune. Intenţia interioară (voinţa) trebuie direcţionată doar spre realizarea acestei unităţi. În acest sens, intenţia exterioară nu e generată de voinţă şi acţionează cumva independent de ea. Dar pentru ca ea să apară, trebuie *să conştientizăm* că scenariul poate fi controlat. Conştientizarea este o condiţie necesară pentru a putea să obligăm intenţia exterioară să lucreze pentru noi.

Atâta timp cât visul nu este conştientizat, el nu poate fi controlat, ci „se întâmplă". Şi în somn, şi în starea de veghe, majoritatea faptelor individului sunt relativ inconştiente. Atitudinea inconştientă faţă de ceea ce se întâmplă constă în trăirea situaţiei ca fiind determinată şi condiţionată de factori exteriori pe care, de obicei, nu aveţi nici forţa şi nici posibilitatea să îi influenţaţi în mod substanţial. Dacă aveţi un asemenea punct de vedere, atunci asupra vieţii dumneavoastră vor acţiona alţi oameni sau vicisitudinile vieţii. Realitatea, în acest sens, de asemenea „se întâmplă". Regulile jocului nu le stabiliţi dumneavoastră, ci lumea exterioară.

Ca să obţineţi controlul atât asupra viselor cât şi asupra vieţii reale, trebuie să vă schimbaţi rolul – din participant să deveniţi observator. Nu vă opriţi, continuaţi să participaţi la joc şi jucaţi-vă rolul ca şi până atunci. Veghetorul dumneavoastră interior lucrează în permanenţă. Este ca şi cum v-aţi da în arendă ca actor dar, în acelaşi timp, aţi fi şi spectator în sală, aţi vedea cum jucaţi şi i-aţi vedea şi pe ceilalţi cum joacă. Veghetorul este tot timpul

conectat la sunet. Nu se amestecă, dar urmăreşte ce se întâmplă şi dă raportul în mod realist.

În somnul pasiv nu mai sunteţi spectator, sunteţi numai actor. Sunteţi acaparat total de rol şi nu mai vedeţi situaţia din afară. Ca să nu intraţi până „peste cap" în rol este necesar ca importanţa interioară şi cea exterioară să fie menţinute la un nivel minim, iar Veghetorul să fie în permanenţă pregătit. Chiar dacă nu luăm în calcul intenţia exterioară, capacitatea de a controla situaţia este direct proporţională cu luciditatea. În somn, nivelul de luciditate este scăzut, de aceea vi se „întâmplă" să dormiţi. Dacă însă vă daţi seama că dormiţi, întreaga situaţie se află sub control. Puteţi face ceea ce doriţi.

Gradul de expunere la influenţa oamenilor şi a pendulilor distructivi este invers proporţională cu luciditatea. În somn, multe persoane se poartă de parcă ar fi nişte zombi. Dacă aveţi un coşmar, o luaţi la fugă şi nu faceţi nimic cu asta. Scenariul este al dumneavoastră, dar l-aţi dat unui regizor străin să îl monteze. Vă aflaţi în captivitatea reprezentărilor dumneavoastră obişnuite cu privire la variantele de evoluţie a evenimentelor. Reprezentările sunt ale dumneavoastră, dar ele dictează voinţei dumneavoastră şi de aceea sunteţi doar actor, adică victimă.

Amintiţi-vă ce se întâmplă când sunteţi absorbit de o problemă. De exemplu, vine un coleg de serviciu şi vă comunică faptul că trebuie realizată o anumită lucrare. Dacă vă faceţi probleme, prima reacţie va fi îngrijorarea, dacă nu chiar tensiunea nervoasă. În aceeaşi clipă, începeţi să derulaţi în minte câteva scenarii de cum pot să evolueze evenimentele: „Lucrarea este complicată, cum să o rezolv?" Ah, aşa nu-mi place treaba asta! Ce viaţă grea şi amară am! Dacă nu mă descurc..." şi aşa mai departe. Gata!

În acest moment aţi şi intrat în joc, v-aţi expus deja influenţei sau, cu alte cuvinte, aţi adormit. Puteţi fi luat de mânuţă, ca un copil ascultător, şi dus în camera unde vă aşteaptă o treabă grea şi împovărătoare. Vă aflaţi pe acea linie a vieţii unde lucrurile stau într-adevăr aşa.

Şi s-a întâmplat aşa deoarece i-aţi permis pendulului să vă hipnotizeze şi să vă impună să-i faceţi jocul în acea problemă. Răsucind pe [illegible] părţile în conştiinţă scenariul „problematic", şi sufletul şi raţiunea au devenit îngrijorate, iar intenţia exterioară s-a transferat imediat pe linia „cu probleme" a vieţii. Nu este deloc complicat, deoarece astfel de sentimente ca frica, lipsa de soluţii, nemulţumirea, neliniştea şi îngrijorarea pun stăpânire pe noi foarte uşor. Şi care a fost cauza iniţială? Importanţa! Aţi fost atras într-un joc sau aţi fost „ameţit" [illegible] pentru că aţi apreciat jocul ca fiind important, şi el în sine şi [illegible]. Importanţa interioară şi exterioară.

Iar acum imaginaţi-vă o altă variantă de evoluţie a evenimentelor. Vine la dumneavoastră un individ cu o problemă. În aceeaşi clipă vă scuturaţi şi vă spuneţi că nu dormiţi şi că puteţi decide singur dacă primul impuls al pendulului se va transforma sau nu într-o problemă pentru dumneavoastră. Este prima condiţie pentru a controla situaţia. A rămas să îndepliniţi a doua condiţie: să vreţi să inactivaţi acest pendul. Chiar fără să ştiţi ce vă aşteaptă, pregătiţi-vă dinainte să credeţi că e un fleac, că nu e mare lucru. Important este să nu vă lăsaţi prins de mânuţă. Nu faceţi niciun pas, dar nu renunţaţi, nu încercaţi să vă fofilaţi şi, mai ales, nu vă enervaţi. Ascultaţi în linişte ce se vrea de la dumneavoastră. Aparent, e de dorit să daţi din cap afirmativ, dar în interiorul dumneavoastră să rămâneţi în rolul de observator neutru şi nicidecum de participant.

Acesta este rolul de spectator-interpret, la fel ca antrenorul jucător.

A fi în expectativă în cazul de față nicidecum nu înseamnă să fii distrat, neatent. Dimpotrivă, controlul asupra situației presupune atenție și o claritate deplină a gândurilor. A sta deoparte înseamnă să îți dai seama că tu însuți faci regulile jocului și rămâne să hotărăști dacă jocul se va transforma într-o tragedie sau într-un vodevil. Dar dumneavoastră cum doriți? Cu siguranță, vreți ca totul să se rezolve ușor și simplu. Dacă credeți că oricând ar putea să apară vreo problemă complicată, nu vă faceți griji. Oricare problemă complicată are și o rezolvare simplă. Această rezolvare se află pe linia „de vodevil" a vieții. *Pentru a trece pe această linie este necesară doar intenția de a vă imagina că totul va fi exact așa.*

Folosind această tehnică, veți fi plăcut surprins. Rezultatele pot fi dintre cele mai neverosimile. Cel puțin acea problemă poate fi rezolvată ușor. Sau, e posibil să nu mai fie cazul sau rezolvarea ei să fie încredințată altcuiva. Se știe doar că pe linia „de vodevil" a vieții nu există probleme complicate. Nu aveți putere asupra intenției exterioare, dar procedați în așa fel încât, în primul rând, ea să nu acționeze împotriva dumneavoastră iar, în al doilea rând, puteți să aveți șansa de a o face să acționeze în interesul dumneavoastră. Circumstanțele pot fi diferite, ele pot să fie inclusiv în defavoarea dumneavoastră. O asemenea poziție vă mărește însă radical șansele de câștig. Totodată, nu uitați să vă lăsați dus de cursul variantelor. Dacă gradul de comuniune dintre suflet și rațiune asupra problemei în varianta „vodevil" este destul de ridicat, veți obține rezultate năucitoare, la care înainte nici nu puteați visa.

Nu veți mai fi o marionetă. Trebuie însă să vă previn

să nu fiţi tentat să vă comportaţi ca un mânuitor de păpuşi. Înţelegeţi şi dumneavoastră că aceasta înseamnă distrugerea echilibrului şi că negreşit veţi primi un bobârnac atunci când veţi da primele semne că sunteţi infatuat, că vă simţiţi superior şi că îi subapreciaţi sau (ferească Dumnezeu!) îi dispreţuiţi pe ceilalţi. Un control absolut asupra a tot ceea ce se petrece, nu-l veţi avea niciodată, nici măcar în somn. Ţineţi bine minte, *aveţi dreptul doar să alegeţi şi nu să schimbaţi.* Simţiţi-vă ca acasă, dar nu uitaţi că sunteţi în vizită. Este necesar, de asemenea, să nu uitaţi că arendându-vă, trebuie să acţionaţi ireproşabil. *A lua lucrurile mai în uşor, ca în vodeviluri, nu înseamnă lipsă de disciplină şi indolenţă, ci o apreciere lucidă a importanţei.*

Ar fi o greşeală ca luciditatea să fie interpretată ca tendinţă de a institui un control asupra lumii înconjurătoare. Raţiunea este obişnuită să ţină la părerile sale, să încerce să schimbe mersul evenimentelor, cu alte cuvinte, să meargă contra curentului. Dacă aţi coborî în sala de spectacol, aţi fi tentat să schimbaţi scenariul cu forţa şi să le impuneţi actorilor propria voinţă. Un asemenea comportament nu are nimic comun cu Transurfingul, întrucât el se bizuie exclusiv pe intenţia interioară de a merge contra curentului. Ţineţi minte încă o dată şi încă o dată că trebuie să vă deplasaţi pe direcţia de curgere a variantelor. *Conştientizarea nu înseamnă control, ci observare.* Controlul are doar rolul de a nu ne lăsa să ne „bălăcim" în ceea ce este negativ, ci să ne imaginăm un scenariu care ne este favorabil, să îl punem în aplicare şi să îl acceptăm din toată inima. *Nu trebuie să impunem lumii scenariul nostru; ci doar să admitem că el este posibil, să permitem variantei să se realizeze iar noi să ne permitem să avem această variantă. Veţi înceta să vă războiţi cu lumea şi veţi putea să*

alegeţi doar în cazul în care sufletul şi raţiunea vor fi la unison.

Haideţi să ne amintim de tema pentru acasă, pe care v-am dat-o în capitolul anterior. Rolurile de Solicitant, de Obidit şi de Luptător nu ni se potrivesc. Ce rol îi rezervă Transurfingul celui care este stăpân pe soarta sa în jocul numit Viaţa? Acum ar trebui să vă fie clar, este rolul de *Veghetor.* Cu cât sunteţi mai conştient în realitate, cu atât sunteţi mai capabil să dispuneţi mai eficient de soarta dumneavoastră.

Rolul de Veghetor, de ce să nu spunem, este mult mai atrăgător decât rolul de Executant. După cum se ştie, comandanţii, şefii şi diverşi alţi conducători ocupă în viaţă o poziţie mult mai activă decât simplii executanţi şi nu numai pentru că ei au o răspundere mai mare. Lucrătorii unei verigi de conducere sunt mai degrabă observatori decât executanţi ai unor îndatoriri. Situaţia îi obligă să fie „mult mai treji" spre deosebire de simplii lucrători care pot să doarmă când sunt obligaţi să-şi îndeplinească sarcinile ce le revin. Ocupând poziţia de Veghetor, veţi simţi imediat un surplus de energie şi tonusul dumneavoastră vital va creşte pentru că acum trebuie nu doar să vă supuneţi unei voinţe străine, ci să vă croiţi singur soarta. *Responsabilitatea pentru propria soartă nu este o corvoadă, ci este libertate.*

Omul se deosebeşte de animal nu atât prin nivelul intelectului, ci prin faptul că el este conştient de sine. Animalele se află într-o stare mai somnolentă. Comportamentul lor, în genere, este determinat de scenarii stereotipe, imprimate de natură, comportament care se manifestă sub formă de instincte şi reflexe. Ele acţionează ca şi cum ar juca într-o piesă după un scenariu ce nu poate fi schimbat.

În această privinţă, omul se „trezeşte" mai repede. El devine conştient de sine, ca o personalitate şi ca loc pe care îl ocupă în această lume într-un mod mai natural. Şi totuşi, nivelul de conştientizare al omului este încă destul de scăzut. Individul îşi interpretează rolul aflându-se pe scenă. El este în întregime captivat de acest joc.

Secretul aşa-numiţilor oameni deştepţi se află în conştientizare. Claritatea minţii este determinată de gradul de conştientizare. Unii oameni gândesc clar şi tot clar îşi expun gândurile, alţii au o adevărată harababură în cap. Mintea ascuţită, pe de o parte şi prostia, pe de alta, nu sunt nicidecum grade de dezvoltare a intelectului, ci trepte diferite de conştientizare. Obtuzitatea este, mai curând, o protecţie psihologică faţă de informaţia nedorită. „Nu vreau să ştiu nimic, lăsaţi-mă în pace!" Minte ascuţită înseamnă, dimpotrivă, deschidere, curiozitate, dorinţă de a primi şi de a prelucra informaţia: „Vreau să ştiu totul!" Obtuzitatea poate fi uneori o consecinţă a încetinelii în gândire. Şi una şi cealaltă pot să evolueze încă din copilărie, de exemplu, când copilul este silit să înveţe ceva cu forţa şi, în plus, să se mai facă şi o presiune psihologică asupra lui.

Cu cât dormim mai profund în realitate, cu atât facem mai multe greşeli. Când se loveşte de geam, musca doarme şi ea, la fel de profund. Dacă intrăm total în joc nu mai putem să vedem realitatea amplu şi obiectiv. Dacă ne fixăm pe joc, focalizarea se îngustează şi se poate bloca. Greşind din această cauză, ne întrebăm după aceea cu mirare: „Unde mi-o fi fost capul?" De parcă cineva ne-ar fi făcut o vrajă. Chiar şi de 1 aprilie, când individul ştie că poate fi păcălit, el tot cade în cursă. Oare toate acestea nu înseamnă somn în realitate?

Neconştientizarea se manifestă, într-o măsură mai

mare sau mai mică, atunci când individul refuză să dea ochii cu realitatea. Vrând să fugă de o realitate care îl sperie, îşi bagă capul în nisip precum struţul. La om, această dorinţă se manifestă prin tendinţa de a se izola de lumea înconjurătoare: „Nu văd nimic, nu aud nimic, nu vreau nimic, lăsaţi-mă în pace!" Nu poţi să-ţi tragi plapuma peste cap şi să adormi încercând să-ţi blochezi percepţia şi să îţi reduci nivelul de conştientizare. De exemplu, un ins neagresiv şi inofensiv se străduieşte să se ferească de o lovitură iminentă. Dar el nu poate să preîntâmpine lovitura deoarece luciditatea îi este blocată de teamă, iar reacţiile îi sunt încetinite ca şi cum un văl i-ar acoperi ochii. În acelaşi mod, furia blochează înţelegerea. El este prins total de acest „joc", nu mai vede şi nu mai aude nimic în jurul său. De aici şi expresia „furie oarbă".

Frica şi furia sunt manifestări limită extreme ale fugii în sine, ale ruperii individului de realitate. Întotdeauna pendulii se străduiesc să ne adoarmă vigilenţa. Reclama, de exemplu, face din noi nişte zombi profitând de faptul că o bună parte din timp într-o stare semiconştientizată. Conştientizarea, ca reprezentare clară a lumii înconjurătoare, se manifestă doar uneori, când circumstanţele ne fac să ne crească nivelul adrenalinei în sânge. De aceea şi este aşa de complicat să facem un lucru aşa de simplu – să ne trezim din somn şi să ne spunem: „Ei, fârtaţilor, ajunge cât m-aţi fraierit, este doar un somn şi întrucât este somnul meu, eu sunt stăpân aici, nu voi".

Conştientizarea te ajută de asemenea să „extragi" din subconştient informaţia intuitivă. Lucrul acesta poate fi realizat, dacă te surprinzi asupra gândului: „Oare de ce am vrut să fac lucrul acesta?" Vocea sufletului se aude greu, abia de se aude. În schimb raţiunea, răspunde urlând: „Tu

să taci, ştiu eu ce vreau şi ce trebuie să fac!" Trebuie să ne deprindem să fim în permanenţă atenţi ca să auzim murmurul stelelor dimineţii. În stare semiconştientă este practic imposibil să-ţi aduci aminte că trebuie să desluşeşti ce îţi spune vocea interioară. Chiar dacă dis de dimineaţă v-aţi pus în gând să vă ascultaţi vocea sufletului, la momentul respectiv nu veţi putea să vă amintiţi, dacă dormiţi.

Aşadar, ne-am lămurit că unitatea dintre suflet şi raţiune generează intenţia exterioară, iar conştientizarea ne oferă şansa să o subordonăm intereselor noastre. În somn, unitatea sufletului şi raţiunii se obţine aşa de uşor din simplul motiv că sufletul se eliberează de controlul autoritar al raţiunii. În somnul conştient există controlul, dar el este orientat numai spre corectarea scenariului. Restul, chiar şi ce depăşeşte cadrul bunului simţ, este permis. Raţiunea este de acord să accepte în somn toate minunile posibile. În basmul lui Andersen, „Focosul", este un episod unde prinţesa, convinsă fiind că visează, este de acord să se plimbe cu soldăţelul pe acoperiş. La fel şi raţiunea: în vis admite orice iar în realitate revine şi ţine morţiş la modul ei obişnuit de a vedea lucrurile.

Nu este simplu să se ajungă la unitatea dintre suflet şi raţiune dincolo de limitele bunului simţ. Bunul simţ este cuşca noastră pe viaţă şi să ieşim din ea nu este aşa de simplu. Omul poate să fie pasionat de ezoterism, poate pluti în nori, poate să creadă în neverosimil... Dar totdeauna este loc şi pentru îndoială. Raţiunea poate să se prefacă, dar de fapt ea ştie că merele cad totuşi pe pământ. De aceea este greu să-ţi subordonezi în totalitate intenţia exterioară. Cu toate acestea, dumneavoastră înşivă puteţi să vă convingeţi, pe baza experienţei proprii că în mod cert conştientizarea creşte şansele.

Conştientizarea maximă se obţine cu condiţia ca în conştiinţă să fie întotdeauna prezent Veghetorul. El apreciază obiectiv cele ce se întâmplă, în interesul cui decurge jocul şi este atent ca nu cumva să fiţi atraşi în acest joc ca o marionetă. Este necesar ca în fiece minut să ţinem minte: „dormim sau nu?" Dacă nu vă este frică, vă puteţi ocupa de somnul conştient. Dar visul se duce şi ne întoarcem în realitatea de zi cu zi. N-ar fi oare mai bine să vă ocupaţi de viaţa conştientă? După cum vedeţi, această alternativă vă dă posibilitatea să vă rânduiţi viaţa aşa cum vă place. Alegerea vă aparţine.

Curăţirea intenţiei

Intenţia exterioară este o forţă uriaşă, greu de atins. În acelaşi timp, v-aţi convins şi cât este ea de mişcătoare şi de greu de prins. În acelaşi timp ea înseamnă şi control şi renunţare la control şi voinţă de a acţiona şi renunţare la presiune prin forţă şi hotărâre de a avea şi renunţare la năzuinţa de a obţine. Pentru raţiune este ceva nou şi neobişnuit. Omul s-a obişnuit să obţină totul prin intenţie interioară. Acţionezi direct asupra lumii şi ea reacţionează imediat. Totul este simplu şi clar. Dar lumea nu se lasă prea uşor, trebuie să depui eforturi, să insişti, să lupţi, să îţi deschizi drum. Şi când colo ţi se propune să renunţi la ofensiva activă ca şi cum lumea însăşi şi-ar deschide braţele în întâmpinarea ta. Evident, o asemenea abordare neobişnuită bulversează raţiunea.

Cum să obţii echilibrul şi cum „să comasezi" hotărârea de a avea cu renunţarea la acţiune directă. Răspunsul se impune de la sine: este necesar să respecţi echilibrul intenţiei. Aceasta înseamnă să vrei fără să doreşti, să te preocupi fără să te nelinişteşti, să aspiri fără să pui patimă, să acţionezi fără să insişti. Echilibrul se rupe prin potenţialele importanţei. După cum ştiţi, cu cât scopul este mai important cu atât este mai greu ca el să fie atins.

Formularea „dacă vrei, poţi" va funcţiona exact invers, dacă atunci când vrei ceva intri în panică şi începi să te agiţi. Panica apare deoarece nu ai încredere că vei reuşi. Comparaţi două poziţii. Prima: „Vreau foarte mult să obţin ce îmi doresc. Pentru mine este o problemă de viaţă şi de moarte. Orice s-ar întâmpla, trebuie să reuşesc. O să fac tot ce pot". Şi cea de a doua poziţie: „Fie ce-o fi! Mi-am propus şi o să realizez pentru că vreau. E vreo problemă? O să reuşesc şi gata." Nu e greu de înţeles care poziţie va avea sorţi de izbândă.

Dorinţa se deosebeşte de intenţie prin aceea că nu exclude posibilitatea unui eşec. Dacă ne dorim ceva şi acest ceva este greu de obţinut, dorinţa noastră este şi mai mare, e aprigă. Dorinţa creează întotdeauna un potenţial excesiv. Dorinţa în sine este prin definiţie un potenţial. Este când undeva lipseşte ceva, dar există energia gândului orientată spre atragerea acelui ceva la locul respectiv. *Intenţia nu crede şi nu doreşte, ci pur şi simplu acţionează.*

Intenţia pură nu creează niciodată un potenţial excesiv. Intenţia presupune că totul este deja hotărât: am hotărât că aşa va fi – este ca şi când s-ar fi întâmplat. Aceasta este conştientizarea calmă că totul va fi aşa. De exemplu, intenţionez să trec pe la chioşc să-mi cumpăr ziarul. Aici nu este nici un fel de dorinţă; ea a existat doar până în

momentul când am decis să fac acest lucru. Probabilitatea ca dorinţa să nu se realizeze este extrem de mică iar, în caz de insucces, nu va fi nici o nenorocire. De aceea, în acest caz, intenţia este complet curăţată de dorinţă şi, prin urmare, şi de potenţialul excedentar.

Energia mentală a dorinţei este direcţionată spre scop, iar energia intenţiei – spre modul cum va fi el realizat. Când omul doreşte ceva, el creează o perturbare în tabloul energetic al lumii înconjurătoare, ceea ce atrage după sine intrarea în acţiune a forţelor de egalizare. Iar când el porneşte spre chioşc, după ziar nu mai există nici un fel de dezechilibru de forţe.

În tabloul liniilor vieţii dorinţa acţionează în felul următor: vreau să obţin acest lucru, dar mă tem că nu voi reuşi şi de aceea mă gândesc la un eşec (deoarece pentru mine acel lucru este important!) şi emit energie pe frecvenţa liniei cu eşecuri. Intenţia funcţionează total invers: ştiu că voi obţine ce vreau; pentru mine problema este ca şi rezolvată şi de aceea eu emit energie pe frecvenţa liniilor unde eu deja am ceea ce vreau.

îndoiala

Astfel, împotriva realizării scopului acţionează două potenţiale excedentare: dorinţa şi [redacted]. Mai exact, dorinţa arzătoare de a-mi atinge scopul cu orice preţ şi îndoiala că s-ar putea să nu reuşesc. Cu cât scopul este mai dorit scopul, cu atât mai greu atârnă îndoiala în reuşita lui. Şi, la rândul ei, îndoiala face şi mai preţios lucrul dorit. Am clarificat deja faptul că dorinţa nu ne ajută, mai mult ne pune piedici. Secretul îndeplinirii dorinţei constă în aceea că *trebuie să renunţi la dorinţă şi în schimbul ei să pui hotărârea de a avea şi de a acţiona.*

Importanţa scopului generează la rândul său o tendinţă înverşunată de a obţine cele dorite acţionând asupra

lumii prin intenţia interioară. Raţiunea, luând act de intenţie, fără a mai ţine seama de nimic, se aruncă în luptă. Importanţa este aceea care obligă raţiunea ca, aşa cum s-a obişnuit, să facă presiuni asupra lumii. Pentru a te apropia măcar cu un pas de intenţia exterioară, este necesar să diminuezi importanţa. Intenţia exterioară nu are nimic comun cu cea interioară în tendinţa ei de a acţiona asupra lumii înconjurătoare.

Intenţia exterioară nu se poate obţine cu ajutorul intenţiei interioare, oricât ar fi aceasta de puternică. Intenţia exterioară tocmai de aceea se numeşte aşa, deoarece ea se află în afara noastră. Ce este ea la urma urmelor? Habar n-am. Nu mă tem să recunosc acest lucru. Este foarte complicat de vorbit despre intenţie în cadrul definiţiilor care au fost date pentru raţiune. Noi putem doar să asistăm la unele manifestări ale intenţiei exterioare. Ea se manifestă în clipa în care apare unitatea dintre suflet şi raţiune. Imediat ce se realizează această condiţie, se şi creează un fel de rezonanţă între emisia de energie mentală şi acea forţă exterioară care ne cuprinde şi ne transferă în sectorul corespunzător.

Intenţia exterioară este tocmai acea forţă pe care de fapt o realizează Transurfingul – trecerea de pe o linie a vieţii pe alta, cu alte cuvinte, deplasarea realizării materiale pe sectoarele din spaţiul variantelor. De ce există această forţă, de unde apare ea? Să pui această întrebare este tot atât de lipsit de sens cum este şi întrebarea de ce există Dumnezeu sau să încerci să te gândeşti dacă există vreo legătură între Dumnezeu şi intenţia exterioară. Nimănui nu îi este dat să ştie. Pentru noi este important că această forţă există şi rămâne doar să ne bucurăm că avem posibilitatea să o folosim, aşa cum ne bucurăm de soare.

Intenția exterioară indică posibilitatea ca în spațiul variantelor să mutăm realizarea dintr-un sector în altul. Întocmai cum forța de gravitație ne arată că există posibilitatea să cădeți de pe acoperișul casei. Atâta timp cât stați pe loc, pe acoperiș, nu se întâmplă nimic, chiar dacă forța de gravitație există. Dar dacă începeți să vă mișcați, adică vă dați pe mâna gravitației, ea vă apucă și vă aruncă la pământ.

Pentru a vă da pe mâna intenției exterioare, este necesar să ajungeți la unitatea dintre suflet și rațiune. Ea nu poate fi realizată dacă există importanța. Importanța duce la îndoială și acționează ca o piedică pe calea spre unitate. Rațiunea dorește, iar sufletul se împotrivește. Sufletul năzuiește, iar rațiunea se îndoiește și nu ne permite. Importanța împinge rațiunea să iasă prin fereastra închisă, iar sufletul vede că este deschis oberlihtul. Sufletul cere ceea ce într-adevăr dorește din toată inima, iar importanța nu ține rațiunea în mrejele bunului simț. În sfârșit, unitatea se realizează când nu ne place ceva anume și atunci intenția exterioară caută să ne bage pe gât un produs de care nu avem nevoie. Dezacordul dintre năzuințele sufletului și cele ale rațiunii este determinat de faptul că rațiunea se află în stăpânirea prejudecăților și scopurilor false insuflate de penduli. Aceștia ne manipulează din nou trăgând de sforile importanței.

În felul acesta am ajuns la cea de a doua condiție necesară pentru stăpânirea intenției exterioare – *diminuarea importanței și renunțarea la dorința de a realiza un scop.* Sună, desigur, paradoxal: rezultă că pentru a ne realiza scopul, este necesar să renunțăm la dorința de a-l realiza. Ne este clar tot ceea ce se referă la intenția interioară, întrucât ne-am obișnuit să acționăm numai între aceste limite

înguste. Am definit intenţia ca fiind hotărârea de a avea şi de a acţiona. Deosebirea dintre intenţia exterioară şi cea interioară se vede în prima parte şi în a doua parte ale acestei definiţii. *Dacă intenţia interioară reprezintă hotărârea de a acţiona, în schimb, cea exterioară semnifică mai curând hotărârea de a avea.* Aveţi hotărârea de a cădea – alergaţi şi cădeţi. Aveţi hotărârea de a vă afla pe pământ – daţi-vă drumul şi lăsaţi-vă în voia forţei de gravitaţie.

Procesul curăţirii intenţiei de dorinţă poate avea loc după următorul algoritm. Reflectaţi în legătură cu realizarea scopului. Imediat ce v-au apărut îndoieli, înseamnă că aveţi dorinţă. Dacă sunteţi neliniştit că nu dispuneţi de calităţile şi posibilităţile necesare pentru realizarea scopului, înseamnă că aveţi dorinţă. Credeţi că vă veţi putea realiza scopul - şi în acest caz există dorinţă. Este necesar să vreţi şi să acţionaţi, fără să doriţi. Intenţia de a ridica mâna şi a vă freca ceafa este un model de intenţie curăţită de potenţiale excedentare. Nu trebuie să vă doriţi, să aveţi dorinţă, ci numai să aveţi intenţia. Pentru aceasta este necesar să scădeţi importanţa interioară şi exterioară. Ca să diminuezi importanţa, există un mijloc simplu şi eficient: *să te împaci de la bun început cu ideea înfrângerii.* Dacă nu veţi face acest lucru, nu veţi scăpa de dorinţă.

Curăţind intenţia de dorinţă, să nu pierdeţi intenţia însăşi. Intenţionând să atingeţi scopul, *din timp, împăcaţi-vă cu ideea înfrângerii.* Răsuciţi de câteva ori în minte scenariul înfrângerii, gândiţi-vă ce veţi face în caz de nereuşită, căutaţi căi de rezervă, asiguraţi-vă. Doar viaţa nu se termină cu asta!

Numai că nu trebuie să reveniţi, iarăşi şi iarăşi, la scenariul înfrângerii, al nereuşitei. Este doar un act singu-

dar care vă scuteşte de necesitatea de a realiza negreşit scopul aşa cum vi l-aţi propus. De fapt, nu vă este dat să ştiţi în ce mod va putea fi atins scopul. Vom mai reveni la problema aceasta.

După ce v-aţi împăcat cu ideea înfrângerii nu vă mai gândiţi nici la înfrângere, nici la reuşită, ci *pur şi simplu mergeţi spre scop.* Duceţi-vă spre el întocmai ca după ziar la chioşc. Veţi găsi succesul în buzunarul dumneavoastră, iar dacă nu va fi acolo, nu vă necăjiţi. N-a mers o dată, a doua oară va merge, dacă nu vă veţi da de ceasul morţii din cauza insuccesului.

Să vă lăsaţi în voia intenţiei exterioare, nu înseamnă nicicum să renunţaţi total la intenţia interioară şi să staţi cu braţele în sân aşteptând concordia dintre suflet şi raţiune. Nimeni nu vă împiedică să vă realizaţi scopul prin mijloace obişnuite. Renunţarea la dorinţă şi la importanţă vor exercita o influenţă tot atât de binefăcătoare şi asupra rezultatului intenţiei interioare. Dar acum veţi avea şansa de a atrage de partea dumneavoastră o forţă mult mai puternică, aceea a intenţiei exterioare. Ea vă va permite să obţineţi ceea ce mai înainte părea de neatins.

Rezumat

În somnul conştient raţiunea poate controla scenariile jocului.

Visul este o călătorie virtuală a sufletului în spaţiul variantelor.

Visele nu trebuie interpretate ca nişte semne.

Dacă sufletul a zburat într-un sector deja realizat al spaţiului, s-ar putea să nu se mai întoarcă.

Se realizează nu dorinţa, ci intenţia – hotărârea de a avea şi a acţiona.

Dorinţa reprezintă concentrarea atenţiei chiar pe scop.

Intenţia interioară reprezintă concentrarea atenţiei pe procesul deplasării dumneavoastră spre scop.

Intenţia exterioară reprezintă concentrarea atenţiei spre modul cum scopul se realizează singur.

Prin intenţie interioară realizăm scopul, iar prin cea exterioară îl alegem.

Intenţia interioară tinde să influenţeze direct lumea înconjurătoare.

Intenţia exterioară dă undă verde pentru realizarea de la sine a scopului.

Legile ştiinţelor naturii funcţionează separat numai într-un singur sector al spaţiului.

Activitatea intenţiei exterioare este mişcarea în diferite sectoare ale spaţiului.

Intenţia exterioară reprezintă unitatea dintre suflet şi raţiune.

Imaginaţia participă la vis numai în calitate de ge-

nerator de idei.

Sufletul şi ~~judecata~~ sunt unite când aşteptările noastre sunt negative, de aceea ele se şi realizează uşor.

În realitate somnul continuă şi aievea, într-o măsură sau alta.

Ca să obţii controlul asupra intenţiei exterioare trebuie să te trezeşti.

Atâta timp cât realitatea nu a fost conştientizată, ea nu este controlată, ci „se întâmplă".

Participă la orice joc detaşat, ca un „spectator-actor" care joacă.

Conştientizarea se obţine prin detaşarea de joc.

Detaşarea presupune atenţie şi o claritate totală a gândurilor.

Conştientizare nu înseamnă control ci observare.

Controlul trebuie direcţionat numai pentru a lăsa să intre în viaţa ta scenariul dorit.

Pentru a alege scenariul necesar trebuie să-ţi imaginezi că va fi exact aşa.

Intenţia interioară înseamnă hotărârea de a acţiona.

Intenţia exterioară înseamnă hotărârea de a avea.

Intenţia exterioară este forţa care realizează transurfingul.

Pentru a reduce importanţa scopului împăcaţi-vă dinainte cu o eventuală înfrângere.

Dacă v-aţi împăcat cu o eventuală înfrângere, nu vă mai gândiţi, mergeţi direct spre scop.

Capitolul II

SLIDE-URI (Planşe)

De ce dorinţele nu se realizează şi visele nu se împlinesc? Pentru ca ceea ce-ţi doreşti să devină realitate trebuie să ştii cum să faci „comanda". Începând cu acest capitol, în carte se dau recomandări practice concrete privind tehnica de realizare a comenzii. Sunt primii paşi ai unui mag.

(clişee, şabloane)

Meritați tot ceea ce este mai bun

Iluziile

Transurfingul este foarte precaut în ceea ce privește modalitățile de a trata iluziile ca joc al imaginației. Sunt denumite iluzii visele, halucinațiile, percepțiile inadecvate cu realitatea și, în sfârșit, realitatea însăși. Dacă lăsăm la o parte perceperea inadecvată a realității, vederea unei alte realități nu constituie un produs al fanteziilor rațiunii. Visele și halucinațiile reprezintă, într-o exprimare grosso-modo, călătoriile sufletului în spațiul variantelor. Perceperea iluzorie a realității nu este un joc al imaginației, ci este o percepție a sectoarelor care nu s-au concretizat în realizarea materială. In sfârșit, lumea întreagă nu este o iluzie. Cine îndrăznește să afirme că, pasămite, ceea ce percepe el este doar o iluzie, are o părere prea bună despre sine.

Și, la drept vorbind, de ce și-ar permite el să afirme că este capabil să înțeleagă și să explice totul? Ce îi este accesibil ? Doar să cunoască unele legități ale acestei lumi și să vadă câteva dintre manifestările ei. Unele dintre manifestările lumii nu se pretează la o explicație rațională. Aici, pe de o parte, individul își recunoaște incapacitatea de a găsi o explicație și declară că ce a văzut este o iluzie, iar, pe de altă parte, își supraestimează posibilitățile rațiunii în sensul că, vezi Doamne, ea și-ar fi imaginat totul și ar fi sintetizat o iluzie.

La un individ aflat sub acțiunea unui drog puternic sau al unui exces de alcool, la fel ca și în vis, conștientul pierde controlul și de aceea subconștientul se racordează la zone nerealizate din spațiul variantelor. Corpul se găsește în sectorul realizării materiale, adică în lumea noastră materială, dar percepția lui rătăcește într-un sector virtual, deviat față de cel real. Într-o asemenea stare, individul poate să umble pe străzi cunoscute, printre case obișnuite, dar le vede cu totul altfel. Oamenii și mediul înconjurător arată cu totul altfel. Decorurile s-au schimbat. Rezultă, pe jumătate - vis, pe jumătate – realitate.

Exact la fel, oamenii cu tulburări psihice, găsindu-se cu corpul într-un sector al realizării materiale, percep un alt sector care nu s-a realizat. Percepția lor este reglată pe un anumit sector din spațiul variantelor unde pot fi nu numai alte decoruri, dar și alte scenarii și alte roluri. Oamenii anormali din punct de vedere psihic nu sunt deloc bolnavi în sensul obișnuit al cuvântului. Ei nu se consideră Napoleoni sau cine știe ce personalități odioase. Ei, în mod real, percep acea variantă și o văd într-un sector din spațiu. Acolo există orice fel de variante, dar el își alege ceea ce îi este mai aproape de suflet. Când conflictul dintre suflet și rațiune atinge o asemenea limită și sufletul chinuit nu mai este în stare să suporte realitatea crudă, atunci reglajul percepției intră pe un sector virtual, nerealizat. Din punct de vedere fizic, individul trăiește în sectorul material.

Un psihiatru a relatat o întâmplare cu o femeie care dorea, la modul patologic, să aibă un soț ideal și copii. Exprimându-ne în termenii Transurfingului, importanța familiei pentru biata femeie șchiopăta rău de tot. În final, ea s-a căsătorit cu un individ care își bătea joc de ea înfiorător. Copii nu a putut să nască. Pentru ea viața reală a de-

venit insuportabilă şi în scurt timp a fost internată într-un sanatoriu psihiatric. Sectorul realizării materiale ea nu l-a mai perceput. Corpul ei se găsea în lumea materială, dar percepţia îi era reglată pe un sector virtual, unde ea era soţia unui lord englez, avea copii şi era perfect fericită. Din punctul de vedere al celor din jur, ea trăia în lumea noastră, dar percepţia ei era reglată pe un sector virtual.

Astfel de bolnavi sunt trataţi pentru a fi recuperaţi, dar mulţi dintre ei sunt fericiţi aşa cum sunt, când iluziile lor sunt mult mai plăcute decât realitatea crudă. De fapt, acestea nu sunt deloc iluzii, ci variante nerealizate, care există la fel de real ca şi sectorul material.

De ce sectorul virtual al unui individ dezaxat nu se materializează? Aşa cum s-a mai spus, realizarea variantei are loc atunci când energia este modelată de gândurile omului în condiţiile unei depline unităţi între suflet şi raţiune. După cum se vede, o asemenea unitate, în cazul de faţă, nu se realizează. Sau defazajul dintre sectoarele materiale şi cele virtuale este mult prea mare şi de aceea este nevoie de o prea mare energie pentru realizare. De exemplu, în zilele noastre, un nou Napoleon ar fi un caz prea extraordinar şi de aceea el se află mult dincolo de limitele cursului posibil al variantelor. Sau ar putea fi şi alte cauze pe care nu le ştim.

Individul poate nu numai să vadă o altă realitate, dar să şi perceapă realitatea într-o lumină distorsionată. Percepţia individului depinde în mare măsură de informaţiile pe care el le-a stocat încă din copilărie. Ca ilustrare, putem da cunoscutul experiment cu doi pisoi. Unul dintre ei imediat după naştere a fost lăsat într-o încăpere unde nu erau obiecte verticale, iar celălalt – unde nu erau obiecte orizontale. După câtva timp ambii pisoi au fost aduşi într-o

cameră obişnuită. Primul pisoi se lovea de picioarele scaunelor – pentru el nu existau linii verticale. Şi respectiv, al doilea nu înţelegea ce înseamnă liniile orizontale şi tot timpul cădea.

Desigur, raţiunea este capabilă să-şi imagineze şi să fantazeze, dar numai în cadrul experienţei sale anterioare. Raţiunea poate construi un nou model de casă din cuburi vechi. Pe unde trece hotarul dintre imaginaţie şi percepţia unei alte realităţi? Graniţa respectivă nu are contururi clare, dar pentru scopurile noastre lucrul acesta nu este chiar aşa de important. Aici, are importanţă doar modalitatea în care convingerile interioare influenţează percepţia realităţii şi cum se reflectă acest lucru în viaţa individului. Veţi afla ce anume se află la baza percepţiei denaturate a realităţii şi cât de puternică este influenţa unei asemenea denaturări asupra realităţii însăşi.

Deformarea realităţii

Omul nu poate percepe absolut obiectiv lumea înconjurătoare. Seamănă cu modul în care introduceţi un slide într-un videoproiector şi vă uitaţi la imagini. O lumina obişnuită, uniformă, străbate pelicula şi pe ecran se transformă în film. Percepţia are funcţia de ecran, lumina este lumea înconjurătoare, iar slide-ul este concepţia voastră despre lumea în care trăim, adică modul în care înţelegeţi lumea.

Reprezentarea fiecărui om, a propriei sale persoane

și a lumii înconjurătoare de cele mai multe ori este departe de adevăr. Denaturarea este indusă de *slide*-urile noastre. De exemplu, vă neliniștesc unele defecte personale și din această cauză aveți un complex de inferioritate – vi se pare că și altora nu le sunteți pe plac. Și atunci, comunicând cu oamenii, introduceți în „proiectorul" dumneavoastră slide-ul cu complexul de inferioritate și vedeți totul într-o lumină falsă.

Să presupunem că în momentul respectiv vă nemulțumește felul cum sunteți îmbrăcat. S-ar putea să vi se pară că și alții remarcă acest fapt și că vă privesc cu dezaprobare sau cu dispreț. Dar în mintea lor nu există astfel de gânduri. Gândurile acestea sunt prezente doar în mintea dumneavoastră sub forma unui slide care denaturează realitatea. De regulă, orice individ este preocupat în proporție de 90% de gânduri referitoare la propria persoană, ceea ce este valabil și pentru dumneavoastră. Dacă mergeți la un interviu în vederea obținerii unui loc de muncă să fiți convins că persoana care vă intervievează este mult mai preocupată de gândul cum să-și joace mai bine propriul rol.

Slide-urile introduc distorsiuni în reprezentările dumneavoastră despre ceea ce gândesc alții despre dumneavoastră. *Slide-ul reprezintă o imagine deformată a realității.* Slide-ul este ceea ce aveți în mintea dumneavoastră și nu există la alți oameni. De exemplu, considerați că înfățișarea dumneavoastră nu este suficient de atrăgătoare. Dacă faptul acesta nu vă preocupă prea mult, nu vor apărea nici denaturări. Totul este cum este. Dar problema nu este ce gândiți dumneavoastră despre modul cum arătați, ci influența pe care o are slide-ul în viața dumneavoastră. Dacă vă neliniștește propria înfățișare, vă creați în minte un slide: „sunt urât (urâtă)" și priviți lumea înconjurătoare

prin acest slide, ca printr-un filtru. Acesta este un slide, pentru că s-a fixat numai în gândurile dumneavoastră.

Înfățișarea poate fi apreciată doar de către potențiali parteneri, adică de un număr mic de persoane. Celorlalți puțin le pasă de cum arătați. Nu credeți? Atunci întrebați-l pe cel mai autoritar arbitru, adică pe dumneavoastră înșivă, cât de mult vă preocupă înfățișarea acelora care nu intră în cercul potențialilor dumneavoastră parteneri sau rivali. Mai mult ca sigur, nici nu v-ați gândit la această problemă – dacă este atrăgător sau nu un oarecare individ. Același lucru îl gândesc (sau, mai bine spus, nu îl gândesc) cei care sunt în preajma dumneavoastră. Puteți fi convins că lucrurile stau la fel, chiar dacă v-ați considera slut, diform etc. Sluțenia poate produce impresie numai în momentul primei întâlniri, după aceea lumea nu-i va mai da atenție, se va obișnui cu ea.

Să presupunem deci că v-ați creat un slide referitor la faptul că nu aveți o înfățișare atrăgătoare. Tot ceea ce vine de la alți oameni – priviri, gesturi, mimică, cuvinte – le percepeți prin acest slide. Și ce vedeți? Un zâmbet prietenos se transformă într-un zâmbet batjocoritor. Râsul vesel al cuiva devine un râset răuvoitor la adresa dumneavoastră. Dacă cineva vorbește ceva în șoaptă – vă vorbește de rău. Cineva vă privește în treacăt – v-a privit chiorâș. Cineva face o grimasă din cauza durerii la stomac – Doamne, Dumnezeule, ce-o fi gândit respectivul despre mine?! În sfârșit, orice compliment se transformă în batjocură la adresa dumneavoastră. Iar în gândurile celorlalți nici pomeneală de așa ceva. Totul este numai în mintea dumneavoastră – este propriul slide.

Modul cum ați gândit vă va determina și comportamentul, care vă va face într-adevăr neplăcut. Mâinile vi se

vor mişca nefiresc şi nu veţi şti ce să faceţi cu ele. Faţa vi se va crispa într-o grimasă încordată, toate gândurile înţelepte vor dispărea nu se ştie unde, complexul de inferioritate va pune stăpânire pe dumneavoastră. Iar rezultatul va fi că slide-ul din imaginaţia dumneavoastră se va realiza de facto.

Slide-urile acţionează în două feluri. [redacted] ele distorsionează reprezentarea omului cu privire la locul său în lume şi reprezentarea legată de atitudinea celor din jur faţă de el. [redacted] ele deformează reprezentarea lui despre lumea exterioară. În speţă, fiecare este înclinat să vadă trăsăturile slide-ului său în oamenii din juru-i. De exemplu, unui individ nu-i plac anumite trăsături înnăscute ale caracterului său. El se străduieşte să le ascundă cât mai mult ca să nu şi le vadă. Dar slide-ul neplăcut nu poate fi scos din minte; el stă acolo şi îşi face treaba. Individul respectiv are iluzia că ceilalţi gândesc şi procedează aproximativ la fel ca el. Şi dacă anumite trăsături pe care le are nu-i plac, este tentat să le vadă la alţii, cu alte cuvinte să le atribuie acestora *proiecţiile* sale.

Proiecţia are loc atunci când nemulţumirea de sine, alungată în subconştient, se revarsă asupra celor din jur. Individul nu vrea să se certe pe sine pentru anumite trăsături negative şi de aceea este tentat să le vadă la alţii. Deseori oamenii îi ceartă pe cei din jur pentru ceea ce nu le place la ei înşişi. Şi dumneavoastră aţi făcut la fel, fără să vă daţi seama. Desigur, aceasta nu înseamnă că dacă cineva învinuieşte pe altcineva de ceva anume, se face şi el vinovat de acelaşi lucru. Şi cu toate acestea aşa se întâmplă de cele mai multe ori. Poziţia Veghetorului în jocurile pe roluri vă permite să stabiliţi momentul când cineva încearcă să vă aplice proiecţia sa. Dacă încearcă să vă învinuias-

că pe nedrept sau să vă atribuie trăsături pe care nu le aveți, puneți-vă întrebarea dacă nu cumva persoana aceea se face ea însăși vinovată de lucrurile pe care vrea să vi le atribuie.

Ce se află la baza slide-ului, pe ce peliculă se menține? Importanța. A câta oară ne întoarcem la ea? Vă nemulțumește propria înfățișare, dacă acest lucru este *important* pentru dumneavoastră. Slide-ul se află în capul dumneavoastră și nu în capul celorlalți, dacă lor nu li se pare important. Infirmitatea unei persoane devine ceva obișnuit pentru cei din jur, pentru că pentru ei ea nu are nici un fel de importanță. Ea are importanță doar pentru cel cu o înfățișare ieșită din comun. Înfățișarea este doar neobișnuită și nimic mai mult. Slide-ul importanței face ca o înfățișare neobișnuită să devină monstruoasă.

Renumitul pictor francez Henri de Toulouse-Lautrec, în copilărie și-a rupt ambele picioare și a rămas infirm pe toată viața. Până la maturitate a fost cumplit de deprimat din cauza infirmității sale. Odată cu trecerea anilor, defectul lui fizic devenea din ce în ce mai evident și din această cauză suferea și mai mult. Spre sfârșitul vieții suferințele provocate de felul în care arăta au atins punctul culminant și el a trebuit să se resemneze. Nu a mai dat nicio atenție infirmității lui și a continuat să trăiască. Imediat ce a renunțat la importanță, slide-ul a încetat să mai existe și norocul și-a întors fața către el. Avea mare succes la femei, nemaivorbind de faptul că și-a valorificat cu strălucire talentul. Apropos, el este unul dintre fondatorii renumitului cabaret „Moulin rouge" din Paris și era foarte iubit de femei nu numai pentru tablourile sale. Înțelegeți dumneavoastră pentru mai ce.

Slide-urile apar atunci când acordați prea multă importanță la ce gândesc ceilalți despre dumneavoastră. Dacă

nu ştiţi exact care este părerea lor şi lucrul acesta vi se pare foarte important, fiţi sută la sută convins că în capul dumneavoastră s-a instalat slide-ul respectiv. Slide-ul este creat de imaginaţie şi, în acest sens, poate fi considerat ca fiind o iluzie. Dar această iluzie exercită o influenţă activă asupra vieţii omului. Este acel caz când intenţia exterioară acţionează distructiv alături de voinţa raţiunii.

Un slide negativ generează, de regulă, unitatea dintre suflet şi raţiune. După cum înţelegeţi, în cazul de faţă, intenţia exterioară funcţionează fără greş. Ea îl înşfacă pe posesorul slide-ului negativ şi îl transferă în sectorul unde negativul se manifestă cu deplină putere. Transferul nu are loc dintr-o dată, ci treptat şi se continuă fără întrerupere tot timpul până când slide-ul se instalează în capul individului. Acele urme neînsemnate pe care, dându-le importanţă, individul le-a schiţat în slide-ul său negativ, se manifestă tot mai pregnant şi înfloresc „în toată splendoarea". Individului nu-i place că este gras şi se îngraşă tot mai mult; îl deranjează un neg şi acesta se măreşte vizibil; se consideră un tip nerealizat şi primeşte tot mai multe confirmări în această privinţă; este preocupat de înfăţişarea sa neatrăgătoare şi aceasta se accentuează tot mai mult; îl chinuie sentimentul de vinovăţie – pedepsele curg cu ghiotura.

Lucrurile continuă în felul acesta, până când individul încetează să mai acorde slide-ului mare atenţie sau până când se reorientează spre un slide pozitiv. Imediat ce importanţa a dispărut, slide-ul negativ îşi pierde baza, se diluează şi încetează să mai funcţioneze.

Merită să puneţi un slide pozitiv, color şi veţi vedea că funcţionează fără greş, la fel ca şi cel negativ. Demonstraţi-vă dumneavoastră înşivă laturile pozitive ale propriei personalităţi, prezentaţi-vă în cea mai plăcută lumină şi

oamenii vă vor trata ca atare. În aceasta se manifestă o altă calitate pozitivă a slide-ului care poate şi trebuie să fie folosită.

Slide-urile pozitive

La crearea slide-urilor negative vă concentraţi atenţia asupra a ceea ce nu vă place la dumneavoastră, ce aţi vrea să ascundeţi, de ce aţi vrea să scăpaţi. Acum, sarcina constă în a vă muta atenţia spre trăsăturile care vă plac şi pe care aţi dori să le aveţi. După cum s-a arătat anterior, nu este posibil să-ţi ascunzi defectele, dar, dacă doriţi, vă va fi uşor să vă subliniaţi şi să vă dezvoltaţi laturile pozitive, meritele.

Pentru început trebuie să faceţi o inventariere şi să scoateţi în evidenţă slide-urile negative. Puneţi-vă întrebarea: ce anume nu vă place la dumneavoastră, ce vreţi să ascundeţi, de ce anume doriţi să scăpaţi? Omul îşi creează slide-urile în mod inconştient. Acum treziţi-vă şi priviţi conştient la slide-urile dumneavoastră negative. În stare de conştienţă le veţi descoperi cu uşurinţă. Este necesar să vă scoateţi din minte asemenea vechituri. Cum se procedează? Nu este chiar aşa de simplu să vă eliberaţi de ele, ca şi cum v-aţi rade barba. Dacă vă veţi lupta cu ele, ele se vor manifesta şi mai puternic. Trebuie să le lipsiţi de baza pe care se menţin şi anume de atenţia şi importanţa pe care le-o acordaţi. Atenţia să fie transferată de pe negativ pe pozitiv. Renunţaţi la tot ceea ce v-a necăjit şi nu vă mai

luptați cu dumneavoastră înșivă. Întoarceți spatele defectelor și transferați-vă atenția asupra meritelor și calităților pe care le aveți și pe care ați vrea să le aveți.

Vi se pare important să vă *ascundeți* defectele? Aceasta este baza unui slide negativ. Este *important* să faceți o impresie bună? Aceasta va constitui baza pentru un slide pozitiv. Toate au rămas la locurile lor, s-a schimbat doar direcția atenției dumneavoastră, a importanței.

[redacted] Creați-vă un slide, întrețineți-l, adăugându-i noi și noi detalii.

Nu este obligatoriu ca slide-ul să fie static ca un tablou. Imaginați-vă că vă mișcați cu grație și că sunteți sigur pe dumneavoastră, că vă îmbrăcați elegant, că aveți maniere aristocratice, că străluciți prin inteligență, că sunteți fermecător, că atrageți oamenii, că vă rezolvați cu ușurință problemele. Introduceți în minte acest slide și mergeți înainte! Slide-ul pozitiv, la fel ca și cel negativ, vă va influența în mod direct acțiunile și comportamentul. Fără să vreți și chiar inconștient vă veți regla pe acest slide. Lucrarea principală o va face însă intenția exterioară în concordanță cu tabloul slide-ului.

Reproduceți-vă în gând acest tablou de mai multe ori, până când slide-ul se va „dilua". Cum trebuie înțelese cele expuse? Cu timpul slide-ul va deveni realmente parte componentă a personalității dumneavoastră și nu va mai fi un slide. Când veți obține ce v-ați dorit, acel lucru nu va mai avea importanță pentru dumneavoastră. Importanța va dispărea și slide-ul se va topi, dar își va fi îndeplinit misi-

unea. Acest lucru se va întâmpla cu certitudine deoarece l-aţi dorit şi cu sufletul şi cu raţiunea. Atâta timp cât raţiunea va încerca să transforme slide-ul în realitate, în adâncul sufletului dumneavoastră tot vă veţi da seama că este vorba de un joc cu măşti. Dar dacă vă veţi fixa în gând în mod sistematic şi coerent tabloul slide-ului, sufletul se va obişnui cu el şi va fi de acord să îl accepte ca parte componentă, ca esenţă. Nu uitaţi că intenţia exterioară nu poate realiza instantaneu acest slide, ea va acţiona treptat.

După cum vedeţi, nu este chiar atât de complicat să obţineţi rezultatele dorite. Importantă este hotărârea de a le avea. Tablourile slide-urilor se pot referi la orice fel de calităţi pe care, după părerea dumneavoastră, nu le aveţi. Trebuie totuşi să vă daţi seama dacă se şi potriveşte cu realitatea. Nu trebuie să vă închipuiţi imediat un tablou ideal. Este mai bine să fiţi realist şi să începeţi cu ceea ce poate fi atins. Cu timpul veţi putea urca pe trepte mult mai înalte.

În nici un caz nu trebuie să vă luaţi ca model pe cineva care, după părerea dumneavoastră, este înzestrat cu calităţile necesare! Slide-ul trebuie să fie personal, numai al dumneavoastră şi nicidecum o copie. Ne vom opri asupra acestei chestiuni mai pe larg, în capitolul următor. Deocamdată menţionez faptul că orice calitate are şi un înlocuitor care într-o anumită etapă vă aranjează mai bine. Curajul poate fi înlocuit cu hotărârea, frumuseţea – cu gingăşia, forţa – cu abilitatea, ştiinţa de a vorbi – cu ştiinţa de a asculta, intelectualitatea – cu siguranţa, perfecţiunea fizică – cu încrederea în sine. Propunându-vă scopuri posibil de realizat, îi veţi da posibilitatea intenţiei exterioare să realizeze mai repede minimum din comanda pe care i-o daţi şi să demareze realizarea unor sarcini mai complexe.

Slide-urile pozitive acţionează mult mai eficient şi mai repede când vă întâlniţi cu oameni necunoscuţi, care încă nu şi-au făcut o imagine despre dumneavoastră. De exemplu, la o conferinţă, la un concurs, la o petrecere sau ceva de genul acesta. Introduceţi-vă în minte slide-ul respectiv şi fiţi curajos; nu vă temeţi de nimic. Nu uitaţi de tabloul slide-ului, fiţi în permanenţă conştient de el. Permiteţi-vă luxul de a vă alunga toate îndoielile şi dubiile de genul, „şi dacă nu-mi merge?”. Doar nu pierdeţi nimic dacă vă alungaţi îndoielile. Dacă sunteţi ferm hotărât, veţi obţine maximum posibil, iar uneori chiar un succes nesperat.

Slide-urile pozitive pot fi create nu numai în privinţa propriei personalităţi, ci şi legat de lumea înconjurătoare. Asemenea slide-uri vă vor permite accesul la tot ceea ce este pozitiv precum şi la debarasarea de negativ. Dacă vă amintiţi, în capitolul „Unda succesului”, am discutat despre *translaţia* energiei pozitive. Indiferent ce s-ar întâmpla, este mai bine să fii deschis faţă de tot ce este bun, pozitiv şi să ignori tot ce este rău. La o expoziţie opriţi-vă lângă exponatele care vă plac şi treceţi indiferent pe lângă cele care nu vă plac. În această privinţă, realitatea înconjurătoare se deosebeşte de o expoziţie prin aceea că *negativul vă va urmări, dacă nu veţi trece indiferent pe lângă el*. În schimb pozitivul va fi totdeauna cu dumneavoastră, dacă îl veţi primi cu bucurie.

S-ar putea să vi se pară că slide-urile pozitive sunt un fel de ochelari roz. În ciuda părerii generale, ochelarii roz sunt o invenţie a pesimiştilor şi nu a optimiştilor. Din pragmatism, pesimiştii se tem să vadă totul în roz şi îi sfătuiesc pe optimişti să fie atenţi. Un asemenea pragmatism nu este altceva decât un slide negativ. Pesimistul nu se ho-

tărăşte să-şi permită luxul de a avea şi tocmai de aceea primeşte corespunzător.

Nu are rost să te nelinişteşti în mod deosebit că slide-ul pozitiv denaturează şi el realitatea. În majoritatea cazurilor această denaturare este neînsemnată deoarece controlul interior îşi face totuşi treaba. Denaturarea produsă de un slide pozitiv nu este ceva rău, desigur, dacă nu vă consideraţi un Napoleon. Este bine să aveţi măsură în toate şi să nu uitaţi de potenţialele excedentare. Slide-urile negative, prin denaturările lor, fac un rău cu mult mai mare. Şi nici denaturarea încă nu este lucrul cel mai important. Însuşirea de bază a slide-urilor constă în faptul că încet, dar sigur, intenţia exterioară le întruchipează în realitate.

Lărgirea zonei de confort

Să presupunem că aveţi o dorinţă aprigă de a deveni star sau milionar. Dar sunteţi pregătit să vă permiteţi acest lucru? De regulă, oamenii consideră că gloria, banii sau puterea reprezintă domeniul celor aleşi. Cine îi alege pe aceşti aleşi? În primul rând – ei singuri, şi abia după aceea toţi ceilalţi. Dacă visaţi la ceva anume, dar încă nu sunteţi pregătit să vă permiteţi, nu va ieşi nimic.

De exemplu, un om al străzii se uită pe un geam şi vede înăuntru o masă aranjată pentru Crăciun. Este el pregătit să-şi permită să se aşeze la această masă şi să mănânce? Desigur, dacă va fi invitat, va face acest lucru. Să intre în casă şi să se aşeze la masă înseamnă hotărâre de a acţi-

ona, adică intenţie interioară. Dar cine îl va invita? El înțelege foarte bine acest lucru. Masa de Crăciun se găsește într-un strat al unei alte lumi care nu este a lui. Este el pregătit să aibă o asemenea masă acasă la el, în stratul lumii sale? Nu. El știe că nu are nici casă, nici bani și nici posibilitatea să îi câștige. Intenția exterioară nu-i va da nimic pentru că, aflându-se în limitele bunului simț obișnuit, el nu este pregătit *să aibă*.

Să presupunem că vreţi să deveniţi bogat. Sunteţi însă pregătit să primiţi un asemenea dar de la soartă? Sigur, dacă cineva vrea să dea un milion, că are de unde, oricare dintre noi îl va lua fără probleme. Bogăţia nu strică viața așa cum vedem uneori în filmele moralizatoare. Dar eu nu despre asta doream să vorbesc. Sunteţi dispuşi *să luați* acest milion? V-aţi gândit, probabil, că milionul trebuie câştigat prin muncă? Nici despre asta nu vreau să vorbesc. Sunteţi gata doar să alegeţi? *Vă permiteţi să aveți?* Trebuie să vă deprindeți cu gândul că vă veți realiza scopul. Dacă vreţi să deveniţi un om cu stare dar vă temeți, totuşi, să intraţi în magazine scumpe, nu veţi realiza nimic. Dacă într-un magazin scump vă simţiţi chiar şi un pic stânjenit, înseamnă că nu sunteţi pregătit să vă permiteţi să aveţi lucruri scumpe. În astfel de magazine vânzătorii ştiu din prima clipă cine a intrat în magazin: un potenţial cumpărător sau unul curios, cu portmoneul gol. Cumpărătorul se poartă ca un stăpân, este calm, sigur pe el și are prestanță – el este conștient de dreptul său de a alege. Cel care a intrat din curiozitate și și-ar dori și el, dar este sărac, se poartă ca un musafir nepoftit. Este țeapăn, tensionat, timid, simte îndreptate spre el privirile vânzătorilor care-l cântăresc din ochi; acesta doar că nu se scuză că a intrat într-un asemenea magazin de prestigiu. El creează simultan un în-

treg complex de potențiale: de importanță, dorință puternică, invidie, sentiment de inferioritate, iritare, nemulțumire. Și toate acestea nu numai pentru că el nu este pregătit să-și permită din punct de vedere material, dar nici măcar nu consideră *că ar merita să aibă lucruri scumpe.* Sufletul înțelege cuvânt cu cuvânt ce îi spune rațiunea, iar el o ține una și bună: „[redacted]”.

Permiteți-vă să meritați toate aceste lucruri scumpe, luxoase. Meritați într-adevăr tot ce este mai bun. Pendulii distructivi sunt cei care vor să vă țină sub control și să vă insufle ideea că „fiecare trebuie să-și cunoască vârful nasului”[2]. Intrați cu aplomb în magazine scumpe și uitați-vă la tot ce este acolo ca un stăpân, nu ca un servitor într-o casă bogată. Desigur, este inutil să vă autosugestionați că puteți să vă permiteți să cumpărați lucrurile respective. Nu veți reuși să vă amăgiți și nici nu este cazul. Dar cum să crezi și să îți permiți să ai?

În primul rând, să delimităm domeniile intenției interioare și ale celei exterioare în fraza „a fi dispus să-ți permiți”. Individul obișnuit să gândească și să acționeze în limitele intenției interioare înclină să meargă direct: „Eu nu pot să-mi permit acest lucru din punct de vedere material și punct. Despre ce să mai vorbim?” Ei, dar nici să vă băgați în cap ideea că vă puteți permite să cumpărați un lucru scump deși, pipăind prin buzunar, punga este goală. Nici vorbă de așa ceva. Intenția interioară [redacted] Dar întrucât nu aveți de unde să-i luați, rațiunea dă un verdict pragmatic. Dacă acționați în limitele intenției interioare,

[2] În original: „Fiecare greier își cunoaște vatra”

într-adevăr nu obţineţi nimic. Intenţia exterioară, nici ea nu vă pică din cer ca mana cerească. De unde să vă vină dacă nu sunteţi dispus să vă permiteţi să aveţi? Intenţia exterioară presupune hotărârea de a avea, cu alte cuvinte, să consideraţi că meritaţi şi să *ştiţi* că alegerea vă aparţine. Nu să credeţi, ci să ştiţi.

În adâncul sufletului vă îndoiţi întotdeauna de faptul că dorinţa s-ar putea totuşi îndeplini. *Chiar dacă sunteţi dispuşi să acţionaţi pentru a vă realiza dorinţa, nu este suficient.* Dacă nu credeţi, înseamnă că nu vă permiteţi să credeţi că meritaţi sau că, pur şi simplu, vă îndoiţi că dorinţa s-ar putea realiza. Iată însă că cei care au devenit staruri sau milionari se deosebesc de dumneavoastră nu prin capacităţile lor ci doar prin faptul că ei şi-au permis să aibă ceea ce şi-au dorit. *Trebuie să vă permiteţi să aveţi.* Este aceeaşi situaţie ca atunci când v-aţi urcat pentru prima oară pe bicicletă. Îndoielile, ezitările şi opreliştile verbale au dispărut; un singur lucru a rămas clar, fără vorbe şi anume – aţi ştiut cum. *Senzaţia că vă e clar fără să vi se spună prin cuvinte, că ştiţi fără să credeţi, că sunteţi sigur fără să ezitaţi – aceasta înseamnă unitatea între suflet şi raţiune.* Într-o astfel de stare, simţiţi că sunteţi una cu acea forţă tăcută care dirijează Universul. Această forţă vă cuprinde şi vă mută în sectorul unde vi se îndeplineşte acel lucru asupra căruia sufletul şi raţiunea au căzut de acord.

Fiecare e liber să-şi aleagă ce pofteşte, dar, cu toate acestea, nimeni dintre noi nu crede că totul este permis. Oricât v-aş vorbi, nu-i aşa că până la urmă tot nu credeţi că libertatea de a alege este reală? Viaţa noastră ne confirmă opusul deoarece toţi oamenii se află sub puterea pendulilor. Şi chiar dacă v-aţi elibera de penduli, libertatea de a alege tot s-ar afla în afara zonei dumneavoastră de

confort. Este prea nerealist ca în lumea pendulilor să ai dreptul de a alege. Este cu totul incredibil. În sufletul dumneavoastră nu credeți că un vis greu de realizat este numai o problemă de alegere personală. Așa că, *slide-urile pozitive vă ajută să introduceți incredibilul în zona dumneavoastră de confort.* Când nu veți mai simți acest disconfort sufletesc la gândul că orice dorință vă este accesibilă, îndoielile vor dispărea , iar încrederea va deveni cunoaștere. Sufletul va cădea de acord cu rațiunea și, atunci va apărea hotărârea de a avea.

~~Este inutil să convingi sufletul de ceva anume. El nu judecă, ci știe. El poate fi doar învățat, El trebuie să se obișnuiască cu o nouă zonă de confort. Pentru aceasta sunt necesare slide-urile.~~ Cu ajutorul slide-urilor se realizează treptat unitatea dintre suflet și rațiune. Această cetate se cucerește printr-un asediu îndelungat. Alcătuiți-vă în minte slide-ul dorinței dumneavoastră și țineți-l permanent în minte. Întoarceți-vă iarăși și iarăși la tabloul întipărit în minte. Mai lucrați asupra detaliilor existente, desenați alte noi detalii.

Nu priviți slide-ul ca pe un observator străin, ci confundați-vă cu el, trăiți în interiorul lui, cel puțin virtual. Scuturați-vă de fiecare dată când aveți tendința să vă reprezentați slide-ul ca un film ce curge pe ecran. Nu este eficient. Trebuie să jucați scenele în gând, simțindu-vă un participant direct și nu un spectator la teatru. Cu orice v-ați îndeletnici, în permanență reproduceți-vă în gând slide-ul propriu. Vă puteți gândi la altceva, dar tabloul slide-ului trebuie să fie un fundal. Acest lucru trebuie să vă intre în obișnuință. *Slide-ul dă rezultate numai prin reproducere îndelungată și sistematică.*

Interesați-vă în mod activ de tot ceea ce se referă la

subiectul dorinţei dumneavoastră. *Daţi voie tuturor informaţiilor necesare să pătrundă în mintea dumneavoastră. Daţi-le posibilitatea să pătrundă în stratul lumii dumneavoastră.* Este bine dacă aveţi posibilitatea să „jucaţi" acest slide în realitate, fie şi formal. De exemplu, pentru aceleaşi magazine scumpe, faceţi repetiţii cum să vă alegeţi un articol. Nu vă gândiţi la bani şi nu vă uitaţi la preţ. Scopul dumneavoastră nu sunt banii, ci ce anume puteţi să cumpăraţi cu ei.

Este suficient să vă învârtiţi pe lângă toate acele lucruri, să alegeţi ceva, să vă uitaţi pe îndelete la ce aţi ales şi să faceţi o evaluare. Nu vă uitaţi la acele lucruri ca la ceva inaccesibil, ca un lux pe care nu vi-l puteţi permite, ci ca la ceva pe care îl veţi şi cumpăra. Imaginaţi-vă că şi sunteţi posesorul acelor lucruri. Prefăceţi-vă că sunteţi un cumpărător exigent, (dar nu arogant). Dacă veţi lăsa acele lucruri să pătrundă în stratul lumii dumneavoastră, treptat vă veţi regla pe acea linie a vieţii unde ele vor fi ale dumneavoastră.

Nu trebuie să vă faceţi griji, în ce mod vor fi ele ale dumneavoastră. Dacă veţi fi hotărât să le aveţi, intenţia exterioară, fără ştiinţa dumneavoastră, va găsi o modalitate pe care nici n-o bănuiţi. După aceea să nu fiţi surprins şi să vă băgaţi în cap ideea că totul a fost doar o întâmplare, o coincidenţă sau chiar ceva mistic. Cum spunea Anatole France: „Întâmplarea este pseudonimul lui Dumnezeu când nu vrea să semneze cu propriul nume".

Dacă, fie şi în treacăt, vă apar unele sentimente de veneraţie faţă de lumea visului dumneavoastră, alungaţi-le! Este lumea dumneavoastră şi în ea nu există nimic care să nu vă fie accesibil. Intenţia exterioară sau interioară vor fi o piedică pentru unitatea dintre suflet şi raţiune. Lumea vi-

lui dumneavoastră trebuie să fie o lume plină de bucurie şi, în acelaşi timp, să fie o lume obişnuită. Dacă aveţi, pentru dumneavoastră este ceva obişnuit, este în firea lucrurilor. Ca să vă racordaţi la liniile respective de viaţă trebuie să vă simţiţi ca şi cum le-aţi avea. Nu este o amăgire, pentru că vă jucaţi rolul în mod conştient.

Hotărârea de a avea este ilustrată cum nu se poate mai bine de exemplele oferite de noii miliardari ruşi care acum sunt mai mulţi decât în ţările dezvoltate din vest. În Rusia, în perioada perestroicăi de la sfârşitul anilor 80 ai secolului al XX-lea, unii politicieni mai puţin inteligenţi au crezut că economia socialistă se va transforma imediat în economie de piaţă dacă se va privatiza total. Cei care la vremea respectivă s-au aflat lângă „oala cu smântână" şi au sesizat esenţa momentului, s-au îmbogăţit fără muncă. Tot ceea ce în epoca socialistă aparţinea statului, cum ar fi petrolul, gazele naturale, aurul, diamantele şi alte resurse naturale, industriale şi intelectuale au ajuns pe mâna câtorva oligarhi. Erau bunurile tuturor – au devenit ale lor. Ei nu au muncit să-şi pună pe roate afacerile, aşa cum au făcut adevăraţii miliardari ca să-şi câştige milioanele, ei sunt nişte miliardari de carton. Cei care au fost mai aproape de oala cu smântână n-au făcut decât să-şi întindă laba şi să mârâie: „E al meu!" – şi după aceea să înregistreze totul ca un act legal.

Din ce motive ceea ce era al tuturor, a devenit numai al lor? Această perioadă este unicat pentru Rusia. Căci alături de bogăţie se afla o mulţime de oameni inteligenţi şi talentaţi şi cu toate acestea, ei nu s-au ales cu nimic [illegible] să înhaţe [illegible] să aibă. Noii îmbogăţiţi nu au avut niciun sentiment de vinovăţie, nici mustrări de conştiinţă, nici îndoieli, nici complexe de inferioritate. Au

considerat că merită, nu le-a trecut prin minte să se simtă vinovaţi când intră în magazine scumpe. Au fost hotărâţi să aibă şi de aceea impasibila intenţie exterioară le-a şi dat. Aşa deci. Iar dumneavoastră mai şi spuneţi – incredibil!

Vizualizarea scopului

Metodele realizării scopului în Transurfing se află dincolo de limitele unei judecăţi raţionale şi unor reprezentări obişnuite. Dintre toate metodele netradiţionale cunoscute, cel mai aproape de Transurfing se află [redacted] Metoda respectivă constă în aceea că trebuie să-ţi reprezinţi lucrul dorit cât mai amănunţit, în toate detaliile, şi să-i porţi imaginea în minte.

Concepţia actuală despre lume şi viaţă consideră vizualizarea ca o pierdere de timp, lipsită de sens. Întradevăr, drumul este bătătorit de cel care călătoreşte şi nu de acela care visează. Dar oricum ar fi, reprezentarea mentală a scopului are un rol tot atât de hotărâtor, ca şi procesul propriu-zis de realizare a scopului şi deja ştiţi de ce. „Cel care doar merge" obţine rezultate medii şi va trăi ca toţi ceilalţi, dându-şi obolul la triumful bunului simţ. Pelerinul care are în desagă metodele Transurfingului poate să obţină rezultate pe care bunul simţ încearcă să le includă în noţiuni de tipul „baftă", „întâmplare", „ales al soartei".

Din punctul de vedere al bunului simţ, în Transurfing totul este cu susul în jos. De altfel, acelaşi lucru se poate spune şi despre bunul simţ de pe poziţiile Transur-

fingului. Dacă nu vreți să trăiți ca ceilalți, dacă nu doriți să vă mulțumiți cu rezultate medii, dacă năzuiți să obțineți în viața aceasta totul – „tacâmul complet", atunci sunteți un *Pelerin.* Pelerinul Transurfingului nu este alesul soartei, ci ea, soarta, este cea aleasă. Veți obține tot ce vă doriți dacă veți reuși să mișcați din loc monolitul bunului simț. Aceasta nici pe departe nu înseamnă să plutiți cu capul în nori ci, dimpotrivă, să coborâți cu picioarele pe pământ pentru că în realitate bunul simț în accepțiunea comună, nu este așa. V-ați convins de acest lucru, și nu o dată, și în curând vi se vor dezvălui încă multe alte lucruri neobișnuite.

Haideți să ne lămurim de ce vizualizarea scopului propus nu dă rezultate totdeauna. Chiar și adepții activi ai ezoterismului și ai psihologiei netradiționale nu se pot bizui pe ea în totalitate.

Tipurile de vizualizare cunoscute pot fi împărțite în trei grupe. Prima grupă o constituie visurile. Din punct de vedere practic, acesta este tipul de vizualizare cel mai slab și cel mai nesigur. Nu strică să visezi, dar practic, este fără folos. *Visurile nu se împlinesc!* Visătorii, de regulă, nici nu pretind că visurile se realizează. Doar li se pare că își doresc foarte mult ca visul să li se realizeze. Dar în străfundul sufletului ei fie nu cred că dorința se poate înfăptui, fie nu au intenția să acționeze. Pentru visători visurile sunt niște stele îndepărtate. Dacă li se fac aluzii la castelele de nisip, ei se închid în găoacele lor întocmai ca stridia: „Nu vă atingeți de visul meu!" Dacă ar fi să definim exact scopul visătorilor, acesta este procesul însuși de a visa și nimic mai mult.

A doua grupă este filmul. Am în vedere nu cinematograful, ci filmul gândurilor despre propria dorință. Rulajul filmului în minte se realizează intenționat – aceasta es-

te deosebirea față de visare. Este intenția de a avea și de a acționa, iar una dintre acțiuni o reprezintă vizualizarea înfăptuirii dorinței sub forma vizualizării filmului. Cum se petrec lucrurile? De exemplu, vreți să aveți o casă și vi-o reprezentați și așa și așa, în toate detaliile, cu alte cuvinte, după toate regulile. Aveți în minte o imagine absolut clară sau aproape clară, a felului cum arată și, în fiecare zi, permanent deci, purtați în gând această imagine.

Să presupunem că v-ați îndeplinit excelent această sarcină. Ar trebui ca dorința să vi se înfăptuiască. Ghiciți: ce veți căpăta? Iată ce: în mod cert, veți vedea casa aproape la fel sau exact la fel cu cea pe care v-ați reprezentat-o. Dar nu această casă o veți avea. Va fi o casă a altcuiva, pe o stradă oarecare sau la cinema. Pentru că veți obține ceea ce ați comandat. V-ați trudit atât de conștiincios să vizualizați casa, dar nu i-ați explicat „chelnerului" că e vorba de casa dumneavoastră și de aceea el v-a adus exact ce ați comandat. V-ați lăsat prins de calitatea procesului de vizualizare, așa cum ați învățat din cărți, încât ați uitat esențialul: cine este stăpânul acestei case. În aceasta constă principala greșeală a celor care se ocupă cu o asemenea vizualizare. Filmul rămâne film și niciodată dumneavoastră nu veți juca în el. Doar vă veți uita la el, ca *săracul la vitrină!*

Grupa a treia – nu vă uitați la film ca spectator, ci, mintal, jucați în el. Este deja mult mai eficient. Interpretându-vă pe dumneavoastră, vă reglați parametrii de emisie pe liniile respective de viață. De exemplu, scopul dumneavoastră este să aveți o casă nouă. Nu trebuie să priviți la ea în gând ca la un tablou. Creați-vă în realitate un fel de vis virtual. Intrați în casă, treceți prin fiecare încăpere, atingeți toate lucrurile din jurul dumneavoastră. Așezați-vă comod în fotoliul din fața căminului, simțiți căldura plăcu-

tă şi mirosul de fum; aruncaţi câteva lemne pe foc. Duceţi-vă la bucătărie, uitaţi-vă în frigider. Ce este în el? Pregătiţi-vă să dormiţi într-un pat confortabil. Vă simţiţi confortabil? Aşezaţi-vă la masă înconjurat de familie. Sărbătoriţi instalarea în casă nouă. Mutaţi mobila din loc. Atingeţi cu mâna iarba din curte. Este verde şi moale. Plantaţi flori. Ce flori vă plac? Rupeţi un măr din pom şi mâncaţi-l. Simţiţi-vă ca acasă. Doar e casa dumneavoastră. N-o priviţi cu ochii visătorului, cu veneraţie, ca pe ceva irealizabil sau ca o perspectivă îndepărtată. Aveţi deja casa, prefaceţi-vă că totul este real.

După cum aţi înţeles, această vizualizare este un slide. Un astfel de slide vă lărgeşte zona de confort şi, cu timpul, se va realiza negreşit. Dar când se va întâmpla acest fapt, nu se ştie. S-ar putea să mai aveţi de aşteptat. Totul depinde de modul cum lucraţi cu acest slide. Dacă aţi exersat puţin şi apoi aţi renunţat, nu aveţi ce spera. Minuni într-adevăr nu există.

Lucrând cu slide-ul, trebuie să ţineţi minte următoarele. În primul rând, dacă nu vă mai interesează scopul respectiv, el se va... şterge...; va trebui să vă impuneţi să lucraţi cu el, ceea ce în curând vă va plictisi. Atunci, va trebui să reflectaţi: vă trebuie într-adevăr acest slide? În al doilea rând, trebuie să ţineţi minte că intenţia exterioară nu realizează slide-ul imediat, ci apropiindu-vă treptat de liniile ţintă ale vieţii. Va fi nevoie de răbdare îndelungă şi de stăruinţă.

Tenacitatea este necesară numai în etapa iniţială. După aceea vizualizarea slide-ului vă va intra în obişnuinţă şi nu va mai trebui să vă impuneţi. Şi, în sfârşit, dacă scopul nu este al dumneavoastră, ci este impus de penduli, nu veţi putea să realizaţi unitatea dintre suflet şi raţiune.

Despre aceasta va fi vorba în capitolele următoare. Dacă însă năzuiţi spre scop din toată inima, vizualizarea slide-ului în mod cert va da rezultate. Când veţi fi hotărât să aveţi, intenţia exterioară va găsi modalitatea să vă realizeze scopul.

Dacă v-aţi gândit că slide-ul este chiar metoda de vizualizare în Transurfing, aţi greşit. Chiar şi un slide de cea mai înaltă calitate presupune un timp lung de realizare, mai ales dacă scopul se află într-un sector destul de îndepărtat de dumneavoastră în spaţiul variantelor.

Vizualizarea procesului

Haideţi să rezolvăm o astfel de temă. Să presupunem că scopul dumneavoastră final este să vă îmbogăţiţi. Pentru realizarea scopului, exersaţi vizualizarea unei valize plină cu pachete de bancnote. Vizualizarea se desfăşoară după toate regulile grupei a treia şi pe o perioadă mai lungă. Întrebare: ce se va obţine şi când anume.

Răspuns: nimic şi niciodată. Puteţi face treaba asta zi de zi, până la sfârşitul vieţii şi totul va fi în zadar; în cel mai bun caz, veţi vedea mai des valize burduşite cu bani – dar la cinema. Probabilitatea să găsiţi o comoară sau să câştigaţi la loterie este foarte mică. Merită oare să mizaţi pe probabilitate?

V-aţi putea pune întrebarea: cum aşa, că eu mereu deschid, în gând, valize cu bani, le deschid cu propriile mâini, îmi scot bănişorii, îi mângâi, doar că nu-i ling! Vi-

zualizarea grupei a treia deja nu mai este film, ce ar mai trebui să fac? Cum rămâne cu atotputernica intenție exterioară?

Problema e că din punctul de vedere al Transurfingului aici au fost comise două greșeli. Prima greșeală: scopul dumneavoastră nu este valiza cu bani. Banii sunt doar un atribut; nici măcar nu sunt un mijloc și în niciun caz un scop. Despre scopurile dumneavoastră vom vorbi însă mai târziu, acum nu vom anticipa. A doua greșeală: *concentrarea atenției pe scopul final, chiar și în cazul când până la el n-a rămas decât un singur pas, nu vă va apropia de scop.* Desigur, zona de confort se lărgește și intenția exterioară își face treaba treptat. *Dar dumneavoastră nu v-ați mișcat deloc.* Ar trebui măcar să vă mișcați, nemaivorbind de faptul că ar trebui să și acționați. Dar acum nu aceasta este problema. Acum vorbim numai despre vizualizare.

Până acum știați din experiență că dacă vrei să obții ceea ce dorești trebuie ca toate intențiile și năzuințele să fie orientate spre un scop. Acum uitați de acest lucru. Așa după cum v-am promis, Transurfingul „merge" cu certitudine, dar pentru aceasta este nevoie să renunțați la unele reprezentări obișnuite și să recurgeți la altele, neobișnuite.

Să stabilim care este principala deosebire între vizualizarea prin Transurfing și vizualizarea obișnuită. După cum știți, concentrarea atenției pe scop este doar dorință. Concentrarea atenției pe mișcarea spre scop este intenție. Forța motrice a oricărei acțiuni este intenția și nu dorința. De aceea, vă mișcă spre scop nu contemplarea scopului ca atare ci *vizualizarea procesului de acționare spre scop.* Realizarea intenției este un proces și nicidecum fixare pe un cadru. Desigur, scopul este și el o parte a tabloului pe

care vi-l reprezentaţi. Dar, atenţia se focalizează pe *procesul de mişcare* spre scop, în timp ce scopul rămâne pe fundalul mişcării.

Vizualizarea scopului ca atare se deosebeşte de vizualizarea procesului de realizare a lui, aşa cum dorinţa se deosebeşte de intenţie. Dorinţa nu face nimic. Ne reîntoarcem la exemplul cu mâna ridicată. Imaginaţi-vă că vreţi să o ridicaţi. La început vă gândiţi la faptul că vreţi să ridicaţi mâna şi vă gândiţi şi la ce va urma: - adică mâna va fi ridicată. Iar acum ridicaţi-o. În primul caz lucrează dorinţa şi nu se întâmplă nimic, doar se constată că ea există şi se vizualizează scopul – mâna ridicată. În al doilea caz lucrează intenţia şi ea acţionează tot timpul până ce se ridică mâna. În timpul acestui proces, se presupune ca scopul este spre ceea ce trebuie să tindem, dar atenţia se concentrează pe procesul însuşi. La urma urmelor, ca să faci câţiva paşi nu este suficient doar să doreşti şi să te şi vezi la locul de destinaţie. Este necesar să mergi, adică să efectuezi un proces.

Toate acestea par a fi nişte reflecţii banale. Dar să vedeţi ce concluzie tragem de aici: când *vizualizăm scopul acţionează dorinţa şi de aceea nu facem nici măcar un pas spre scop.* Rezultă un mers în gol.

În Transurfing se realizează *vizualizarea procesului de mişcare spre scop* şi în acest caz lucrează intenţia: de aceea scopul va fi obţinut, mai devreme sau mai târziu. Mişcarea spre scop nu este la fel de rapidă ca în somn, dar ea există totuşi şi e destul de perceptibilă! Studiind ultimul capitol, realmente veţi învăţa *să vedeţi mişcarea pe liniile vieţii.*

Orice aţi face, dacă acesta este un proces îndelungat, vă va ajuta vizualizarea acestui proces. O asemenea vizualizare este deosebit de folositoare în orice creaţie, când

scopul final încă nu are contururi clare. Ce se înţelege prin vizualizarea procesului? Să presupunem că lucraţi la un obiect de artă şi încă nu ştiţi exact ce va rezulta. În schimb, ştiţi ce calităţi aţi dori să aibă acest obiect. În pauzele de muncă vă imaginaţi cum obiectul se perfecţionează tot mai mult. Azi aţi terminat câteva detalii. Iar mâine intenţionaţi să mai adăugaţi noi tuşe. Imaginaţi-vă cum se transformă creaţia dumneavoastră. Îi adăugaţi noi calităţi şi sub ochii dumneavoastră ea devine o capodoperă. Sunteţi mulţumit, procesul de creaţie vă pasionează, lucrarea devine copilul dumneavoastră şi creşteţi împreună.

Vă este uşor să inventaţi o altă modalitate de vizualizare, adecvată situaţiei concrete. Secretul este nu doar să contemplaţi obiectul, ci să vă reprezentaţi şi procesul – cum se naşte el şi cum se perfecţionează. Nu trebuie să vă imaginaţi cum creaţia, de exemplu o pictură, se desenează de la sine, se lipeşte pe pânză, îşi face ramă sau mai ştiu eu ce. Dumneavoastră o creaţi. Se perfecţionează în mâinile dumneavoastră. *Omul creează şi în acelaşi timp admiră.*

O bună ilustrare o constituie grija unei mame care îşi creşte copilul. Ea îl hrăneşte, îl culcă şi îşi imaginează cum creşte micuţul în fiecare zi. Ea îl îngrijeşte, îl admiră şi este sigură că se va face frumos. Se joacă cu el, îl învaţă şi îşi imaginează cum se înţelepţeşte copilul şi cum se va duce la şcoală. După cum vedeţi, nu este o contemplare a rezultatului, ci este o creaţie şi în acelaşi timp o vizualizare a procesului: Ea nu urmăreşte pur şi simplu cum creşte copilul, ci îşi imaginează şi cum se dezvoltă şi ce va fi.

Dacă creaţia dumneavoastră este un program de calculator, după orele de muncă la birou, imaginaţi-vă cum să fie mai eficient şi mai comod. Mâine îi veţi adăuga noi detalii şi îi veţi uimi pe toţi.

Dacă lucraţi la un proiect de afacere, imaginaţi-vă cum vă vin în cap tot mai multe idei geniale. În fiecare zi faceţi noi oferte interesante şi originale. Urmăriţi evoluţia proiectului şi fiţi convins că treptat el va deveni un model de profesionalism.

Dacă lucraţi asupra corpului dumneavoastră, îngrijiţi-l aşa cum face mama cu copilul ei. Imaginaţi-vă cum el capătă forme perfecte; antrenaţi-vă şi apoi imaginaţi-vă cum muşchii în unele locuri cresc, iar în alte locuri se alungesc.

În orice caz, analizaţi procesul: în ce mod afacerea dumneavoastră se mişcă spre finalizare. *Contemplarea rezultatului final doar lărgeşte zona de confort şi nu e puţin lucru. Dar, ocupându-vă de vizualizarea procesului de mişcare spre scop, veţi grăbi vizibil activitatea intenţiei exterioare.*

Dacă deocamdată nu ştiţi în ce mod vă puteţi realiza scopul, nu vă faceţi griji şi continuaţi liniştit şi sistematic să vă vizualizaţi slide-ul. Când scopul va intra în totalitate în zona de confort, intenţia exterioară vă va sugera varianta potrivită. Nu trebuie să vă frământaţi căutând cu înfrigurare modalităţile de atingere a scopului. Lăsaţi la o parte importanţa şi aveţi încredere în curgerea variantelor. Nu trebuie doar să vă uitaţi la slide ci trăiţi-l! În acest fel, fără să vă daţi seama, veţi acţiona în direcţia necesară.

Dar vizualizarea procesului încă nu e totul. Realizarea materială a spaţiului variantelor e inertă ca smoala, de aceea transferul trebuie făcut treptat, în afară de cazul în care aveţi o intenţie exterioară mesianică. Treptat înseamnă nu numai continuu, ci şi în etape. În aceasta constă secretul a încă unei particularităţi a vizualizării Transurfingului.

Verigile transferului

Dacă scopul se află pe linii îndepărtate ale vieții, atunci este practic imposibil să-ți reglezi emisia pe ele. De exemplu, vă pregătiți să dați un examen, dar nu cunoașteți aproape deloc materia, deci nu veți putea să vă reglați pe linia unde puteți lua examenul. Dacă nu știți nimic nu veți reuși să vizualizați răspunsul nici măcar la o singură întrebare.

Între viitorul dumneavoastră scop și situația de acum poate să fie o cale destul de lungă (nu este obligatoriu să fie vorba despre timp). Vi se va schimba nu numai situația ci și modul de a gândi, maniera de a acționa, s-ar putea chiar și caracterul. În momentul de față nu vă puteți regla cu exactitate parametrii dacă nu străbateți această cale.

Dacă veți încerca să vizualizați procesul de mișcare spre un scop foarte îndepărtat veți fi tentat să o luați înainte și să grăbiți evenimentele. Nu veți obține nimic, veți fi decepționat și necăjit, ceea ce va face ca forțele de egalizare să acționeze împotriva dumneavoastră.

Puteți învârti în minte la infinit slide-ul cu imaginea viitorului îndepărtat și nu veți păți nimic. Dar vizualizarea procesului de mișcare pe un segment de drum pe care veți porni nu prea curând nu se știe unde vă va duce. Imaginați-vă că trebuie să plutiți în jos pe un râu cu numeroase meandre. Veți târî barca pe mal ca să scurtați drumul, tăind cotiturile râului?

Dacă scopul se realizează în câteva etape, va trebui să parcurgeți succesiv fiecare etapă, fie că doriți sau nu acest lucru. De exemplu, să devii profesionist într-un

anumit domeniu, nu este posibil dintr-o dată. Mai întâi trebuie să termini o formă de învăţământ, apoi să-ţi găseşti un loc de muncă, după aceea să-ţi rafinezi măiestria profesională. În spaţiul variantelor o asemenea cale etapizată care duce spre scop se numeşte *lanţ de transfer*. Fiecare verigă a lanţului reprezintă o etapă. Etapele se înlănţuiesc în verigi, deoarece dacă nu ai parcurs o etapă, nu poţi trece la următoarea. De exemplu, nu poţi să te înscrii la doctorat dacă n-ai terminat universitatea.

O verigă a lanţului de transfer este alcătuită din sectoare interconectate şi relativ omogene ale spaţiului. În spaţiul variantelor, calea spre scop este structurată de către lanţurile de transfer şi de cursul variantelor. Spaţiul variantelor are o structură ordonată. Dacă te deplasezi spre scop la întâmplare, scopul nu va fi atins. Ştiţi deja cum să nu vă abateţi de la cursul variantelor, să nu creaţi potenţiale de excedentare, să nu lopătaţi cu mâinile în apă şi să nu mergeţi împotriva curentului. Rămâne să respectaţi doar o singură regulă: să vizualizaţi procesul de mişcare spre scop numai pentru etapa respectivă. Rezultatul final vi-l puteţi imagina cât doriţi, sub formă de slide. Dar procesul de mişcare – numai în limitele verigii în curs a lanţului de transfer. Nu vă grăbiţi, veţi reuşi totul la timpul respectiv.

Acum putem să dăm definiţia finală. *În Transurfing vizualizare înseamnă reprezentarea mentală a procesului de realizare a verigii în curs din lanţul de transfer.* Prin reprezentare se înţelege direcţionarea gândurilor pe făgaşul necesar. Gândurilor trebuie doar să le dai un impuls, mai departe ele se duc singure, ca după un scenariu din somn. Trebuie să trăiţi prin procesul de realizare a verigii, atât în gânduri cât şi în acţiuni, în mod coordonat.

După cum vedeţi, totul este simplu. Nu este greu de

stabilit care sunt verigile din lanţul dumneavoastră de transfer. Dar dacă nu ştiţi ordinea în care să vă mişcaţi spre scop? Sau, în general, nu vă e clar pe ce cale şi cu ce mijloace vă puteţi realiza scopul? Nu-i nimic, nu trebuie să vă speriaţi. Eu o să repet ce trebuie făcut în asemenea caz.

Dacă momentan nu ştiţi cum să vă realizaţi scopul nu vă neliniştiţi: continuaţi în linişte şi în mod sistematic să vizualizaţi slide-ul. Când scopul va intra în întregime în zona dumneavoastră de confort, atenţia exterioară vă va sugera varianta potrivită. Nu trebuie să vă amestecaţi, să căutaţi cu înfrigurare modalităţi de realizare a scopului. Slide-ul însuşi vă va obliga să acţionaţi involuntar şi chiar inconştient în direcţia necesară. Renunţaţi la importanţă, fiţi liniştit şi încredinţaţi-vă cursului variantelor.

Aici aş dori să mai adaug câteva cuvinte despre semne. Dacă vi se va părea că un semn v-ar indica posibilitatea de a vă atinge scopul, este bine să ştiţi că semnele se referă numai la veriga în curs a lanţului de transfer şi că în general semnele au doar o relaţie îndepărtată cu scopul final. Cu alte cuvinte, indicatorii se referă numai la acel drum pe care mergeţi în momentul respectiv. Puteţi să interpretaţi semnele în legătură cu toate problemele legate de veriga în curs a lanţului de transfer. Dar dacă linia în curs a vieţii dumneavoastră este separată de linia scop prin câteva verigi, semnele nu pot servi ca indicatori de scop. Aceasta nu înseamnă că pentru un scop îndepărtat, în general, nu există indicatori. Ci pur şi simplu nu-i puteţi interpreta cu suficientă siguranţă. În general, interpretarea semnelor, cu excepţia stării de confort sufletesc, constituie tehnica cea mai slabă în Transurfing şi de aceea nu trebuie acordată o mare importanţă semnelor.

Rămâne de clarificat ce loc i se rezervă vizualizării

din grupa a treia şi dacă în general trebuie să ne ocupăm de vizualizarea scopului. Răspunsul este unul singur: indiscutabil, vizualizarea scopului este absolut necesară; alegeţi forma care vă este mai comodă. Scopul rămâne fixat în cap sub forma de slide, ceea ce vă lărgeşte zona de confort şi vă reglează frecvenţa de emisie a energiei mentale pe liniile-scop ale vieţii. Tocmai aceasta este principala şi unica funcţie a vizualizării din grupa a treia. Dar transferul propriu-zis pe liniile-scop îl face calul de povară al Transurfingului – vizualizarea procesului de mişcare spre scop. Ocupându-vă de vizualizarea procesului, uniţi intenţia dumneavoastră interioară cu cea exterioară.

Rezumat

Iluziile nu sunt rezultatul jocului imaginaţiei, ci vederea unei alte realităţi.

Aflându-se în lumea materială, omul poate percepe o altă realitate.

Percepţia lumii poate fi denaturată de convingerile interioare.

Slide-ul este ceea ce se află în mintea dumneavoastră şi nu există la alţii.

Slide-urile denaturează realitatea.

Omul este înclinat să aplice proiecţiile slide-ului său la cei din jurul său.

Baza slide-ului este importanţa.

Imediat ce importanţa a dispărut slide-ul încetează

să mai existe.

Importanţa exterioară realizează slide-ul continuu şi treptat.

Încetaţi să mai luptaţi cu sine şi transferaţi-vă atenţia de pe negativ pe pozitiv.

Alcătuiţi-vă un slide pozitiv, plăcut pentru suflet şi raţiune.

Cercetaţi, vizionaţi mai des slide-ul şi adăugaţi noi detalii.

Sub nici un motiv nu copiaţi slide-ul de la alte persoane.

Dacă vă lipseşte hotărârea de a avea, nu veţi avea.

Permiteţi-vă luxul să meritaţi tot ce este mai bun. Hotărârea de a avea înseamnă că ştiţi categoric că meritaţi şi alegerea vă aparţine.

Slide-urile pozitive vă ajută să includeţi neverosimilul în zona dumneavoastră de confort.

Nu vă uitaţi la slide ca la un tablou, ci trăiţi în el, cel puţin virtual.

Nu vă respingeţi nicio informaţie din lumea visului dumneavoastră.

De scop vă apropie nu contemplarea rezultatului, ci vizualizarea procesului de mişcare spre el.

Nu contemplarea rezultatului, ci reprezentarea procesului de naştere şi perfecţionare (aceasta trebuie să vă preocupe).

Vizualizarea în Transurfing înseamnă reprezentarea mentală a procesului de realizare a verigii în curs din lanţul de transfer.

Dacă nu ştiţi drumul spre atingerea scopului vizualizaţi slide-ul.

Slide-ul vă va conduce singur în direcţia necesară.

Capitolul III

SUFLET ŞI RAŢIUNE

Omul dispune de o uriaşă forţă care uneori este numită energie psihică. Fiecare dintre noi are capacităţi magice, dar ele sunt blocate. Este clar că nu trebuie să mergem prea departe ca să ni se deschidă rezervele interne şi posibilităţile potenţiale. Miracolul se află foarte aproape de om, dar el nu îi acordă atenţie.

Sufletul vine în această lume
ca un copil care întinde încrezător mânuțele

Vântul intenției

Omul se naște ca individ, adică o ființă unică. Apoi această individualitate se dezvoltă. Gândurile, cunoștințele, convingerile, obișnuințele, deprinderile, însuși caracterul au apărut după aceea, ca din zbor. Și totuși acestea nu au apărut pe un loc gol. Ce a fost oare la începuturi? Dacă a fost doar o foaie albă de hârtie, atunci încercați să deveniți pentru o clipă o coală albă. Închideți ochii și întrerupeți șirul gândurilor. Dacă reușiți să contemplați un gol negru atunci, pentru câteva clipe, reușiți să nu vă mai gândiți la nimic și, într-un moment oarecare, aveți în cap un gol total. Oare în acest timp ați încetat să mai fiți dumneavoastră înșivă? Activitatea rațiunii s-a oprit, dar a rămas un fel de senzație integrală că eu sunt eu.

Dar cum explicați că eu sunt eu? Conștiința de sine a omului ca personalitate are loc de obicei în contextul poziției lui în mediul social. Imaginați-vă însă pentru o clipă că mediul social a dispărut și că vă aflați „suspendat" în cosmos. Nu aveți nimic: nici societate, nici Pământ, nici Soare, nici trecut, nici viitor, ci numai un pustiu negru de jur împrejur. Totul a dispărut, ați rămas numai dumneavoastră. Și ce a rămas din vechea dumneavoastră personalitate? Toate cunoștințele și gândurile erau legate de habitatul dumneavoastră. Obișnuințele, manierele, dorințele, spai-

mele, caracterul – toate acționau în raport cu el. Dar acest mediu nu mai există. Ce a mai rămas din dumneavoastră?

Această problemă este greu de discutat în cadrul noțiunilor de care dispune rațiunea. Nu vom analiza în această carte eterna temă a existenței sufletului uman. Acest subiect ne va lua mult timp și practic nu realizăm nimic. Pentru scopurile Transurfingului această problemă nu are o importanță de principiu. Dacă doriți, credeți din suflet, dacă nu – credeți în subconștient. Puteți să fiți de acord cu concepția nemuririi sufletului – sau nu. Indiscutabil rămâne doar faptul că psihicul omului cuprinde atât conștientul cât și inconștientul.

De la început ne-am înțeles că vom numi ce este conștient – *rațiune*, iar tot ce este inconștient – *suflet*. Pentru a fi mai simplu și pentru a avea un folos practic trebuie să ne lămurim asupra unui segment mic și îngust legat de suflet. Va fi suficient dacă, grosso modo vorbind, vom trasa un hotar între suflet și rațiune: sentimentele vor fi ale sufletului, iar gândurile – ale rațiunii. Când aveți o stare de euforie, de entuziasm, de exuberanță – acestea sunt simțăminte ale sufletului. Starea de apăsare, de neliniște este tot o stare a sufletului.

Rațiunea se află în totalitate sub stăpânirea pendulilor și toate reprezentările și convingerile ne sunt impuse tot de ei. Gradul de libertate a individului se limitează la ceea ce îi este permis. El își definește greșit locul său în această lume – fie slugă, fie stăpân. Din punctul de vedere al Transurfingului, nici una dintre aceste poziții nu este corectă. Omul nu reprezintă nimic. Este doar o picătură care pentru o clipă și-a luat zborul din ocean.

O ilustrare a nașterii și a morții o pot reprezenta stropii valurilor mării. Picătura care s-a desprins din ocean

nu poate să simtă că este una cu oceanul şi nu poate să primească energie de la el. Picăturii i se pare că există ea în sine şi că nu are nimic comun cu oceanul. Dar când cade în ocean îşi dă seama că este una cu oceanul. Picătura şi oceanul se unesc într-un tot. Ca esenţă, ele sunt unul şi acelaşi lucru, adică apă.

O singură picătură de apă poate lua diferite forme: picătură, fulg de zăpadă, cristal de gheaţă, nor cu vapori de apă. Formele sunt diferite, dar esenţa este una singură. Particula nu-şi aminteşte şi nu înţelege că ea şi oceanul sunt una. Particulei i se pare că oceanul înseamnă valuri, spumă, stropi, aisberguri, torent, acalmie.... Tot aşa şi particulei i se pare că ea este o picătură sau un fulg de zăpadă sau un norişor de vapori de apă. Particulei îi este greu să vadă în toate aceste manifestări exterioare o esenţă comună şi anume apa. Ştie ea ceva, dar neclar, insesizabil.

Textele biblice ne dezvăluie adevărul în această problemă, adevăr care a fost denaturat de noţiunile raţiunii. Afirmaţia că Dumnezeu L-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa este un adevăr. Numai că lucrul acesta este înţeles în mod greşit. Dumnezeu poate lua forme diferite, dar esenţa Sa nu constă în faptul că El are cap, două mâini şi două picioare. Dacă îl comparăm pe Dumnezeu cu oceanul, iar pe om cu picătura, atunci amândoi au o esenţă comună – apa.

După mărturiile oamenilor care s-au aflat la hotarul dintre viaţă şi moarte, sufletul simte o linişte inexprimabilă şi o tainică fericire că a devenit una cu Cosmosul. Picătura s-a întors în ocean şi şi-a recăpătat conştiinţa adevăratei sale esenţe: este alcătuită din aceeaşi substanţă ca şi oceanul. Toată energia oceanului trece prin această picătură.

În decursul întregii lor istorii, oamenii s-au străduit ca în timpul vieții să se simtă una cu Cosmosul. Toate școlile de dezvoltare spirituală urmăresc în ultimă instanță unul și același scop: iluminarea, adică altfel spus să se simtă una cu această lume, să se dizolve în oceanul de energie dar în același timp să nu se piardă pe sine ca esență individuală.

Ce obține individul care a atins iluminarea? El capătă energia întregului ocean din Univers pentru a dispune de ea. El nu vede nicio deosebire de principiu între el însuși și această infinitate. Energia lui mentală intră în rezonanță cu energia oceanului. Abia atunci, *intenția celui iluminat devine identică cu intenția exterioară* – această forță măreață și de nepătruns care dirijează lumea.

Când forma unui zmeu de hârtie întrunește parametrii necesari, el este ridicat în sus de curenții de aer. Așa și omul este prins de vântul intenției exterioare și purtat pe aripile acestuia într-un sector al spațiului ce corespunde cu parametrii emisiei lui mentale. Pentru a se mișca orientat spre scop în spațiul variantelor este necesar să simtă acest vânt al intenției exterioare la fel de clar cum simte mișcarea aerului sau a apei.

Până ce omul nu va conștientiza esența și natura identității sale cu oceanul, el nu va putea stăpâni intenția exterioară. Nu ne propunem să ajungem la iluminare. Este o sarcină mult prea grea și pentru a vă realiza scopurile nici nu este nevoie. Nu e nevoie să ne ducem până în Tibet ca să meditām. Transurfingul ne pune la dispoziție o portiță care ne permite să ne subordonăm intenția exterioară într-o măsură mică dar suficientă pentru a ne realiza dorința.

Principiul acestei portițe este destul de simplu. Rați-

unea are voință, dar nu este capabilă să dirijeze intenția exterioară. Sufletul e capabil să simtă că este identic cu intenția exterioară, dar nu are voință. El zboară în spațiul variantelor la voia întâmplării, ca un zmeu de hârtie. *Pentru ca voința să-și poată subordona intenția exterioară este suficient ca ea să realizeze unitatea dintre suflet și rațiune.*

Este o sarcină destul de complicată, dar care poate fi realizată. După cum am arătat mai sus, activitatea intenției exterioare o putem sesiza pe deplin atunci când așteptările noastre cele mai rele se îndeplinesc. În acest caz intenția exterioară acționează împotriva voinței rațiunii. A rămas să lămurim în ce mod se pot realiza cele mai bune așteptări. În capitolul „Intenția" am definit primele condiții necesare pentru a avea intenție exterioară: *conștientizarea, scăderea importanței* și *renunțarea la dorința de a atinge un scop.* Veți afla în curând și alte secrete ale Transurfingului, care vor întredeschide ușa spre această lume plină de taine a intenției exterioare.

Pânzele sufletului

Oamenii se percep pe ei înșiși și percep și manifestările exterioare ale lumii numai în calitatea lor de obiecte materiale. Toate obiectele materiale au o esență energoinformațională comună care nu poate fi percepută în mod obișnuit. În speță, este vorba de ceea ce se găsește în spațiul variantelor și determină comportamentul realizării materiale. Limbajul semnificațiilor abstracte pe care ne-am

obişnuit să-l folosim descrie numai manifestările exterioare ale esenţei energoinformaţionale. Această esenţă primordială este imposibil de descris într-un singur fel, prin limbajul semnificaţiilor raţiunii, de unde şi această multitudine de orientări filozofice şi religioase.

Modul nostru de percepţie s-a format din copilărie, când am fost învăţaţi să ne concentrăm atenţia pe elemente separate: „Ia uite...! Astea sunt mânuţele tale, iar astea sunt piciorușele! Acesta este grişuleţul tău! Uite, pasărea a zburat!" Reglarea percepţiei se face pe parcursul întregii vieţi. În permanenţă, raţiunea realizează o concordanţă între datele exterioare de orice tip şi *şablonul* existent de descriere a lumii.

De exemplu, dacă noi n-am văzut niciodată învelişul energetic al omului (aura), raţiunea nu ne va lăsa să-l vedem cu ochii noştri deoarece el nu concordă cu şablonul obişnuit. În copilărie nimeni nu ne-a spus să fim atenţi la aură pentru că ea nu intrase în şablonul de descriere a lumii. Acum teoretic ştim că aura există, dar practic nu vedem nimic.

Mecanismul de percepere a lumii înconjurătoare a rămas, până în momentul de faţă, o „pată albă". Pot fi discutate doar unele aspecte. Furnicile, de exemplu, n-au văzut niciodată stelele. N-au văzut nici soarele, nici munţi şi nici păduri. Văzul lor este astfel constituit pentru că de la naştere au avut de-a face numai cu obiecte aflate în apropierea lor. Modul cum percep ele lumea înconjurătoare se deosebeşte radical de modul nostru de percepţie.

Dar de fapt cum arată lumea? Este o încercare de a formula o întrebare obiectivă şi de a primi un răspuns obiectiv. Întrebarea nu este însă obiectivă. *Lumea arată exact aşa cum o vedem* pentru că noţiunea „arată" – este şi ea un

element al şablonului nostru de percepţie. În şablonul unei cârtiţe, de exemplu, nu există noţiunea de „arată". Lumea ni se înfăţişează conform şablonului nostru de percepţie şi în acelaşi timp ea nu arată *nicicum*. Nu are sens să afirmăm că lumea arată ca de obicei, sau ca o concentrare de energie luminoasă sau mai ştiu eu cum. Are sens să vorbim doar despre unele manifestări ale ei pe care noi reuşim să le percepem.

Conştiinţa umană este un produs social. Ea se bazează pe noţiuni şi pe definiţii a tot ceea ce ne înconjoară. Sufletul (subconştientul) omului există de la naştere. Conştiinţa apare atunci când tot ceea ce ne înconjoară este denumit prin noţiunile şi definiţiile date de limbajul uman. Dar lumea nu există pentru că oamenii au descris-o cu noţiunile lor. În această privinţă, sufletul uman va rămâne pentru totdeauna analfabet. El nu înţelege limbajul uman. El înţelege doar ceea ce ne-am obişnuit să numim senzaţii. Mai întâi apare gândul şi abia după aceea el capătă formă prin cuvânt. Se poate gândi şi fără cuvinte. Aceasta şi este limbajul pe care-l ştie subconştientul. Primare nu sunt cuvintele, ci gândurile. Cu subconştientul n-are rost să vorbeşti în *limbajul raţiunii*.

Nici pe departe nu putem să exprimăm totul prin noţiunile existente. După cum aţi remarcat, nici eu nu am reuşit să vă explic pe înţeles ce este aceea intenţie exterioară. Din fericire, oamenilor le-a rămas totuşi o modalitate universală de exprimare – operele de artă. Acestea pot fi înţelese fără cuvinte. *Limbajul sufletului* poate fi înţeles de toţi – este limbajul lucrurilor făcute cu dragoste şi cu plăcere. Când omul se îndreaptă spre scopul pe care îl doreşte din toată inima şi intră pe uşa care trebuie, mai exact spus, când îşi face treaba cu adevărat, poate crea capodopere.

Așa se naște ceea ce numim artă.

Poți să termini conservatorul și să compui o muzică ștearsă, ternă, care nici nu se poate memora. Poți să pictezi tablouri nule ca valoare, dar cu o tehnică ireproșabilă. Nimănui nu-i trece prin minte să le numească capodopere. Dacă despre obiect se poate spune „are ceva special", atunci el poate fi considerat obiect de artă. Ce anume este acel ceva vor explica după aceea criticii de artă și colecționarii. Dar acest „ceva" este imediat sesizat de toți fără să fie nevoie de cuvinte.

Să luăm ca exemplu tabloul „Surâsul Giocondei". Este un limbaj pe care îl înțelege oricine. Nu este nevoie de cuvinte. Ele sunt neputincioase pentru a exprima ceea ce îi este clar fiecăruia și fără explicații. Iar ce anume este clar, nici nu are importanță. Fiecare înțelege și simte în felul său. Sigur se poate spune că surâsul ei este misterios și că acest surâs are ceva inefabil, ceva ce „ne scapă" etc. Oricum, cuvintele nu vor putea explica „acel ceva" ce face din tabloul respectiv o capodoperă.

„Gioconda" a trezit un asemenea uriaș interes nu numai din cauza aerului misterios al surâsului. V-ați gândit vreodată că surâsul Giocondei și al lui Buddha sunt foarte asemănătoare? Nu-i așa că nu? Se spune că Buddha a ajuns la iluminare fiind încă în viață. Cu alte cuvinte, el a reușit, așa cum și picătura de apă a reușit să se simtă una cu oceanul. În toate reprezentările, surâsul lui Buddha este absolut imperturbabil și în același timp exprimă seninătate și blândețe. Surâsul poate fi caracterizat ca fiind „contemplarea veșniciei". Când vezi pentru prima oară surâsul lui Buddha, îți apare un amestec ciudat de nedumerire și curiozitate. Și aceasta pentru că el îi amintește picăturii de ceva îndepărtat și uitat – senzația de unitate cu oceanul.

Orice amintire despre unitatea de demult atinge dureros strunele sensibile ale sufletului. După apariţia limbajului uman propriu-zis, limbajul sufletului s-a atrofiat treptat. Oamenii s-au lăsat prinşi de limbajul raţiunii şi de aceea, cu timpul, el a trecut pe primul loc. Chiar şi felul în care s-a petrecut acest lucru a fost deformat de raţiune, în limitele noţiunilor de care ea dispunea, şi el a fost exprimat sub forma legendei despre Turnul Babel, potrivit căreia zeii s-au mâniat pe oameni pentru că aceştia au hotărât să ridice o construcţie până la ceruri şi de aceea le-au amestecat limbile şi oamenii au încetat să se mai înţeleagă unul cu altul.

În esenţă, majoritatea miturilor şi legendelor reprezintă un adevăr, dar un adevăr interpretat prin noţiunile raţiunii. E posibil ca imensul turn să fie o metaforă a ~~puter-~~ [redacted] oamenilor. S-a ajuns la această metaforă atunci când ei au avut capacitatea de a-şi formula conştient voinţa prin limbajul raţiunii. Cum s-a mai spus, *sufletul poate să simtă adierea vântului intenţiei exterioare, dar el nu este capabil să ridice pânzele pe catarg pentru a se folosi de vigoarea vântului. Pânzele pot fi înălţate prin voinţa raţiunii. Voinţa este un atribut al conştientizării.*

Zborul sufletului inconştient în bătaia vântului intenţiei exterioare porneşte spontan, nedirecţionat. Conştienţa raţiunii este cea care dă posibilitatea ca voinţa să fie direcţionată spre un anumit scop. În stadiul iniţial, când limbajele sufletului şi raţiunii nu erau într-atât de diferenţiate, unitatea dintre suflet şi raţiune se realiza cu uşurinţă. Ulterior, raţiunea a început să-şi construiască o concepţie de viaţă folosindu-şi propriile simboluri, ceea ce a depărtat-o tot mai mult de înţelegerea acelei esenţe care se afla la baza intenţiei exterioare.

Ca rezultat al colosalelor strădanii intelectuale raţiunea a obţinut succese impresionante în lumea tehnotronică a realizării materiale, dar a pierdut tot ceea ce se referea la spaţiul nerealizat al variantelor. Raţiunea s-a îndepărtat mult prea mult de înţelegerea a tot ceea ce are legătură cu intenţia exterioară. De aceea multe dintre conceptele transurfingului par atât de incredibile. Raţiunea este totuşi capabilă să recupereze cele pierdute. Pentru aceasta este necesar să refacă relaţiile dintre suflet şi raţiune.

Greutatea constă în faptul că, spre deosebire de raţiune, sufletul nu gândeşte, el ştie. În timp ce raţiunea judecă informaţiile primite şi le trece prin filtrul analitic al şablonului concepţiei sale despre lume şi viaţă, sufletul le primeşte direct din câmpul informaţiei, fără să le analizeze. Exact în acelaşi mod el se poate adresa direct intenţiei exterioare. Pentru ca această adresare să meargă spre scop, este necesar ca voinţa raţiunii şi năzuinţele sufletului să fie puse de acord, să se realizeze unitatea dintre ele. Dacă această unitate va fi asigurată, pânzele sufletului dumneavoastră vor fi umflate de vântul intenţiei exterioare şi vă vor purta direct spre ţel.

Vrăjitorul sunteţi chiar dumneavoastră

Sufletul dumneavoastră are tot ce trebuie pentru ca să vă împliniţi dorinţa. Vă amintiţi de basmul vrăjitorului din oraşul de Smarald. Acolo Fiorosul înţelept visa să aibă

creier, bunul Spărgător-de-lemne dorea să capete o inimă bună, neînfricatul Leu năzuia să capete curaj, iar fetiţa Elly dorea să se întoarcă acasă. Toţi eroii aveau deja ceea ce doreau să obţină. Dar dacă vrăjitorul Gudvin le-ar fi spus acest lucru, o asemenea dezvăluire ar fi fost mult prea incredibilă ca să poată fi adevărată. Şi atunci el a pus în scenă un ritual magic.

Într-adevăr, tot ceea ce îşi doreau Fiorosul, Leul şi Spărgătorul-de-lemne era doar *să îşi permită să aibă* însuşirile dorite, care deja existau în sufletele lor. Treaba era mai dificilă în privinţa fetiţei Elly – hotărârea ei de a ajunge acasă trebuia să fie de nezdruncinat. Ritualul magic a ajutat-o să capete o încredere absolută şi vântul intenţiei a dus-o acasă.

Cum am mai spus deja, tot ceea ce este legat de intenţia exterioară nu se încadrează în tiparele noţiunilor raţiunii. Într-o asemenea situaţie, raţiunea s-a vândut singură şi pendulii au ajutat-o cum nu se putea mai bine. Controlul asupra intenţiei exterioare îi oferă omului libertate, iar lucrul acesta contravine intereselor pendulilor.

Acestora le convine ca omul să nu aibă personalitate, să fie un şurubel care să lucreze pentru aceşti monştri. Autorealizarea individului este pentru ei păguboasă deoarece o personalitate liberă nu lucrează pentru pendul, ci pentru dezvoltarea sa şi pentru prosperitate. De aceea, chiar din copilărie, individului i se incumbă norme şi reguli unanim acceptate, care să facă din el un adept comod şi ascultător.

Pe de o parte, există o necesitate pozitivă de a-l învăţa pe om să trăiască în normalitate în această lume. Persoana care încalcă normele unanim acceptate devine fie un ghinionist, fie un paria. Dar pe de altă parte, o asemenea mentalitate îi înăbuşă personalitatea, ea nemaifiind irepe-

tabilă; în final, persoana nu mai poate să spună cu exactitate cine este într-adevăr, ce dorește de la viață, ce știe să facă, ce capacități are.

Ca să-l poți lipsi pe om de capacitatea de a-și dirija intenția exterioară este suficient să-i separi rațiunea de suflet și acest lucru a fost deja făcut. În întreaga istorie a omenirii, a fost depusă o muncă uriașă pentru ca sufletul să nu mai comunice cu rațiunea. Rațiunea și-a perfecționat continuu limbajul simbolurilor sale și s-a îndepărtat tot mai mult de cel al sufletului. Pendulii religiei, ca și cei ai științei, au tras de conștiință în toate direcțiile, dar mai ales au tras-o cât mai departe de adevărata esență a sufletului. Dezvoltarea, în ultimele câteva secole, a tehnologiilor industriale și informaționale a rupt total legătura dintre suflet și rațiune.

Influența pendulilor este deosebit de mare acum când toată lumea citește cărți, ascultă radio-ul, se uită la T.V., primește informațiile prin Internet. Omenirea a acumulat o uriașă cantitate de cunoștințe și tot atâtea rătăciri. Rătăcirile sunt tot atât de persistente ca și cunoștințele. Cea mai mare pierdere a omului o constituie ruperea legăturii dintre suflet și rațiune. De adevăratele succese în afaceri, știință, artă, sport și din diverse alte sfere se bucură numai câțiva aleși. Toți s-au obișnuit cu această stare de lucruri și nimănui nu-i trece prin gând că această situație nu e normală.

Nu are sens să ne apucăm noi „să salvăm omenirea". Eu doar vreau, stimate Pelerin, (nu indic sexul) să vă propun să vă puneți întrebarea: „De ce el (ea) și nu eu? Ce anume mi-ar trebui ca să figurez printre cei câțiva aleși?" Eu nu sunt vrăjitorul Gudvin și de aceea nu voi organiza ritualuri magice, ci vă voi răspunde simplu la întrebare.

Aveţi tot ceea ce trebuie. Nu vă rămâne decât să le folosiţi. Sunteţi capabili de a face totul numai că nimeni nu v-a spus-o.

Sunteţi capabili să creaţi capodopere, să faceţi descoperiri geniale, să obţineţi rezultate de excepţie în sport, în afaceri, în oricare altă activitate profesională. Pentru aceasta este necesar doar să vă adresaţi sufletului. El are acces la oricare cunoştinţe, opere şi realizări. Pur şi simplu, încă nu i-aţi cerut nimic. Toate marile genii ale artelor, ştiinţei, afacerilor au creat capodopere numai pentru că s-au adresat sufletului. *Cu ce este mai rău sufletul dumneavoastră? Cu nimic!*

Orice capodoperă vorbeşte cu noi pe limba sufletului. Indiferent cu ce vă ocupaţi, munca dumneavoastră va face impresie numai dacă ea porneşte din suflet. Raţiunea poate să ridice un alt stil de casă din cuburi vechi, dar nu va uimi pe nimeni cu aceasta. Raţiunea poate să facă o copie ireproşabilă, dar originalul numai sufletul va fi capabil să-l facă.

Tot ceea ce vă trebuie este să acceptaţi ca axiomă faptul că sufletul dumneavoastră poate orice, iar apoi să vă permiteţi să vă şi folosiţi de aceasta. Da, chiar aşa, vedeţi cât e de simplu şi, în acelaşi timp, cât de greu este de realizat. Hotărârea de a avea depinde numai de dumneavoastră. Aveţi capacităţile necesare pentru orice.

Această afirmaţie poate să genereze dubii. Dumneavoastră însă staţi la îndoială când vi se spune că nu aveţi capacităţi, posibilităţi, calităţile necesare, că nu meritaţi, că nu sunteţi ca alţii etc. Acceptaţi cu uşurinţă aceste afirmaţii şi ele ridică un zid înalt în calea spre atingerea scopului. Faceţi-vă un serviciu (dumneavoastră înşivă, nu mie!) şi permiteţi-vă să ştiţi că meritaţi tot ceea ce este mai

bun și că aveți și capacitățile necesare să realizați ce vă dorește sufletul.

Dar vi se ascunde cu foarte multă abilitate tocmai faptul că meritați. Vi se sugerează că ar fi o naivitate să credeți că aveți capacități nelimitate. Lucrurile stau exact invers. Treziți-vă și nu vă lăsați copleșiți. Regulile jocului le veți face dumneavoastră dacă vă veți folosi în mod conștient de propriile drepturi.

Nimeni nu vă poate interzice. Doar concepțiile dumneavoastră și pendulii vor încerca prin toate căile să vă convingă că nu este posibil. Vor găsi tot soiul de argumente înțelepte pentru a vă demonstra că posibilitățile dumneavoastră sunt limitate. Respingeți aceste argumente și înarmați-vă cu dovada „nerațională și lipsită de temei" că: împreună, *sufletul și rațiunea sunt capabile să realizeze orice.* Că doar nu pierdeți nimic! Ați realizat ceva când ați adus dovezi raționale?

Viața este doar una singură. Nu este oare timpul să vă scuturați de toată această grămadă de convingeri retrograde, care pot fi chiar false, fără ca dumneavoastră să știți? Și nici nu veți reuși să știți. Viața trece, toate posibilitățile se vor epuiza, iar bunurile acestei vieți minunate vor aparține altora – fie ei doar câțiva – și nicidecum dumneavoastră.

Dacă vă veți folosi sau nu de drepturile pe care le aveți trebuie să hotărâți singur.

Dacă vă veți permite să aveți, veți avea. Trebuie să porniți de la credința că sufletul are posibilități nelimitate și să atrageți și rațiunea de partea lui. Vă vor împiedica însă convingerile false pe care le aveți; multe dintre acestea vor fi răsturnate de modelul Transurfing.

Una dintre ele sună în felul următor: „Cel mai greu

lucru este să te învingi pe tine" sau „Cel mai greu lucru este să lupţi cu tine". Sau o altă sintagmă care atentează la propriul trup „Trebuie să știi să-ți calci pe inimă". Aceasta este una dintre cele mai mari greşeli ale omenirii. Cum este posibil şi de ce ar trebui să luptăm împotriva acestei minunate şi uluitoare fiinţe care trăieşte în noi?! Răul nu este în interiorul nostru, ci la suprafaţă. Întocmai ca praful de pe un tablou. Dacă se îndepărtează praful, se dezvăluie sufletul pur.

Fiinţa care se ascunde în spatele mulţimilor de măşti şi costume pe care le purtaţi are cu adevărat o sumedenie de calităţi minunate. Problema e *să vă permiteţi să fiţi dumneavoastră înşivă.* Oare măştile pe care le purtaţi v-au ajutat să obţineţi succese, bunăstare, fericire? N-aveţi de ce să vă schimbaţi; aceasta ar fi încă o mască. Dacă veţi arunca măştile impuse de pendulii distructivi, va ieşi la iveală o comoară, ascunsă în sufletul dumneavoastră. Într-adevăr, meritaţi tot ce este mai bun pentru că sunteţi o creaţie minunată, uimitoare şi irepetabilă. Doar să vă permiteţi să fiţi astfel.

Vă plac creaţiile geniilor din domeniile artei, ştiinţei, cinematografiei? Puteţi deveni unul dintre genii. Vă plac tocmai creaţiile unui geniu pentru că au fost născute de sufletul lui. Şi creaţia dumneavoastră le-ar plăcea altora, dar cu o singură condiţie – ca totul să pornească din sufletul dumneavoastră, unic în felul său. Tot ceea ce este comun, obişnuit, mediocru, este creaţia raţiunii. Creaţiile raţiunii, ca şi raţiunea însăşi, nu sunt unicate. *Unic este numai sufletul dumneavoastră.* Sunteţi stăpânul unei adevărate comori. Orice creaţie genială poate fi generată numai de propriul suflet. Fie ca raţiunea să-l lase să o facă.

Mirajul

În decursul întregii vieţi, omului i se tot spune că succesul, bogăţia, gloria – sunt apanajul celor aleşi. În instituţiile de învăţământ, în întreceri, concursuri şi la obţinerea de diverse atestate, individului i se dă de înţeles că este departe de perfecţiune şi că alţii sunt mai buni şi mai merituoşi decât el. Cel ce *nu crede* aşa ceva are parte cu prisosinţă şi de succes, şi de bogăţie, şi de faimă. – Iată cât este de simplu. Doar un lucru nu e simplu – *să crezi* că oricare dintre noi merită şi că e capabil să obţină orice. Veţi putea într-adevăr să credeţi, dacă veţi avea o asemenea *intenţie.*

Mulţi doresc să devină staruri, să obţină succese ieşite din comun. În genere, standardelor de succes li se face foarte multă reclamă. Pendulilor le face plăcere să le arate aderenţilor de rând ce rezultate au obţinut favoriţii lor. Ei se străduiesc să-i prezinte pe favoriţi ca etalon al succesului spre care trebuie să năzuieşti dacă vrei să obţii toate binefacerile. Starurile obţin tot ceea ce se poate avea în această viaţă. Ele se scaldă în feeria bogăţiei şi a faimei. Cine nu şi-ar dori? Chiar dacă nu vă doriţi o glorie zgomotoasă şi luxul nu vă tentează, cu siguranţă cred că nu aţi refuza o bunăstare materială şi sentimentele de satisfacţie pentru realizările proprii.

Starurile se nasc *independent.* ***Dar sunt puse sub lumina reflectoarelor de pendulii lor.*** Vreau să spun că statutul de „monstru sacru" a fost creat şi a înflorit datorită pendulilor. Ei o fac intenţionat. La cinema, la teatru, pe stadion, pe ecranele televizoarelor ne sunt oferiţi cei mai

buni reprezentanţi – aleşii. Se pune un mare accent pe entuziasmul cu care sunt întâmpinate starurile de către admiratori, cât sunt ele de extraordinare, ce rezultate strălucite au. În mod permanent ni se incumbă un lucru incontestabil şi anume că stelele plac tuturora şi că merită să ne dorim şi noi.

Ce scop urmăresc pendulii urcându-i pe piedestalul gloriei pe favoriţii lor? Credeţi că le pasă de realizările acestora şi de bunăstarea aderenţilor? Nicidecum. Pendulii ne arată ce realizări au favoriţii pentru ca aceasta să fie un stimul pentru aderenţii de rând, să-i slujească mai cu sârg pe ei. Cum devine star un om obişnuit? Prin muncă asiduă. Devin staruri cei mai buni dintre cei mai buni. Oricine poate să devină o stea, dar pentru aceasta trebuie să muncească cu sârguinţă. Ia exemplu de la staruri, fă ca ei şi vei avea şi tu succes! Starurile dispun de capacităţi şi calităţi unice. Nu tuturor le este dat să aibă acele calităţi, de aceea trebuie să munceşti cu şi mai multă sârguinţă dacă vrei să ai succes!

Iată sloganurile pe care le proclamă pendulii. Ei nu neagă faptul că oricine poate să obţină succesul, dar ascund faptul că toţi oamenii, fără excepţie, au însuşiri şi calităţi unice. Pentru penduli va fi moarte curată dacă fiecare om va descoperi că are capacităţi unice. Toţi aderenţii vor deveni atunci personalităţi libere, vor ieşi de sub control şi pendulul se va nărui. Şi dimpotrivă, el se simte cel mai bine când aderenţii gândesc şi acţionează într-o singură direcţie. Vă aduceţi aminte din capitolul al doilea că uniformitatea în gândirea aderenţilor constituie condiţia apariţiei şi existenţei pendulului. Individualitatea pregnantă a starului este o excepţie, care mai curând confirmă regula tocmai pentru că ea constituie o excepţie. Iar regula glăsuieşte:

„Fă ca mine!"

Iată de ce mulți tineri cad în capcana pendulilor și se străduiesc să semene cu idolii lor, îi imită, le atârnă posterele pe pereții camerelor lor. Rațiunea merge ca oarbă când este ținută în frâu de penduli. Proasta de rațiune îi dă de înțeles sufletului că el nu este desăvârșit. De parcă i-ar spune: „Până și eu, cu capacitățile mele, nu pot obține succesul. Ce să mai zic de tine! Ia uită-te la oamenii ăștia! – Altă treabă. Vezi cum sunt ei? Trebuie luat exemplu de la ei. Așa că stai acolo și vezi-ți de imperfecțiunea ta, iar eu mă voi strădui din toate puterile mele să fiu la fel ca ei".

Imitându-i pe idolii lor, tinerii se străduiesc să *prindă mirajul*. Tendința de a lua exemplu și de a semăna cu cel care a obținut succesul este aidoma cu intenția interioară a muștei care se lovește de geam. Ei se conectează la un sector străin unde nu vor fi nimic mai mult decât o parodie. Rațiunea e capabilă să creeze copii în diverse variante, dar cu acestea nu mai uimești pe nimeni. Starul a devenit stea tocmai datorită caracterului său unic, a originalității și a faptului că nu seamănă cu nimeni. Sufletul omului este, în felul său, nerepetabil. În spațiul variantelor un suflet unic are sectorul său unic unde însușirile lui excepționale se manifestă în toată măreția lor.

Fiecare suflet are sectorul său „stelar" individual. E clar că poate exista o infinitate de astfel de sectoare. Dar noi vom considera, în mod convențional, că fiecare suflet *are sectorul său unic – un scop al său și o cale a sa.* Rațiunea, absorbită de nadele pendulilor, se va înghesui fără nicio noimă în sectorul cuiva, încercând să copieze calitățile altora sau să repete scenariile unui succes străin. Copierea unui scenariu străin creează întotdeauna o parodie. Sufletul nu se poate realiza într-un sector străin. Dar cum

poţi să-ţi găseşti sectorul? Raţiunea dumneavoastră să nu-şi facă griji, *sufletul îşi va găsi singur calea autoafirmării.* Sarcina raţiunii este doar să uite de experienţa altuia, să recunoască unicitatea sufletului său şi să-i permită să meargă pe drumul său.

Extrem de expuşi acţiunii pendulilor sunt adolescenţii, pentru că ei abia intră în această lume şi nu ştiu ce să facă şi cum să se poarte. Este mai simplu, mai sigur şi mai puţin periculos să se amestece în mulţime, să nu iasă în evidenţă în mod special şi să trăiască la fel ca toată lumea. Instinctul de turmă le va da senzaţia de securitate, dar va rupe din rădăcină rudimentele de individualism. Se poate remarca faptul că, în marea lor majoritate, tinerii se îmbracă la fel, folosesc acelaşi vocabular („marfă", „beton", „ţeapă"...) şi se comportă aproape identic. Făcând abstracţie de luciul unei aparente autonomii şi independenţe, ei se conformează de bună voie regulilor pendulilor: „Fă ca mine!" În sinea lor ei cred că reprezintă modernitatea noii generaţii. Dar cine *creează* din ei această modernitate?

Întotdeauna, în ochii adolescenţilor devin lideri acei câţiva „răzvrătiţi" care îşi permit să se remarce prin calităţile irepetabile ale sufletului lor. După aceea, după ce îşi dezvoltă individualitatea, aceste personalităţi sunt cei care dau tonul, imprimă stilul de îmbrăcăminte şi ţinută, creează noi curente, perspective şi posibilităţi. Ei nu copiază experienţa altora, nu se conformează regulilor şi îşi permit să-şi realizeze însuşirile unice ale sufletului lor. *Pendulii nu suportă individualizarea, dar nu le rămâne altceva de făcut decât să recunoască steaua care a răsărit şi să şi-o facă favorită.* Favoriţii sunt ridicaţi pe piedestal şi expuşi ca obiecte care să fie imitate de către aderenţii de rând.

Nu-i nimic rău în faptul că un băiat doreşte să fie la

fel de puternic ca eroul său. Sau că o fetiţă vrea să fie la fel de frumoasă ca eroina sa. Nu trebuie însă doar să copiezi ceea ce ne-a plăcut la alţii. De exemplu, să-ţi propui să ai aceeaşi musculatură, acelaşi fel de a te mişca, de a vorbi, a cânta, de a juca, să faci ce face altul. Acela îţi plăcea tocmai pentru faptul că în sectorul lui el îşi realiza capacităţile sale irepetabile.

Desigur, trebuie să existe un model iniţial: un exemplu demonstrativ – da, dar în niciun caz un etalon sau un obiect care să fie imitat. Etalonul dumneavoastră este sufletul dumneavoastră. Permiteţi-i să-şi dezvăluie capacităţile chiar în sectorul său. Este mai bine să-ţi pui fotografia pe perete şi să o admiri. Să te iubeşti pe tine însuţi este mult mai util şi mai eficient. Când te iubeşti, eşti mulţumit de tine şi forţele de egalizare te pedepsesc numai în cazul în care îi subestimezi pe cei din jur.

Sunteţi într-adevăr o personalitate unică şi nimeni nu va putea să vă concureze. Doar că trebuie să vă permiteţi să fiţi dumneavoastră înşivă. În unicitatea dumneavoastră nu aveţi concurenţi. Amintiţi-vă de dreptul la irepetabilitate şi veţi obţine un imens avantaj faţă de aceia care se străduiesc să copieze experienţa altora. Dacă vă veţi strădui ca să fiţi exact ca el (ea), nu veţi reuşi nimic. Fiţi dumneavoastră înşivă! Permiteţi-vă luxul acesta. Dacă vă veţi pune masca unei stele care deja există veţi fi doar copia sau parodia acesteia. Nimeni nu devine stea imitând pe alţii.

Când nu veţi mai încerca inutil să semănaţi cu cineva, atunci totul vă va reuşi. Când nu veţi mai încerca inutil să repetaţi un scenariu străin, iarăşi veţi reuşi. Când vă veţi recunoaşte splendoarea propriei individualităţi, altora nu le va mai rămâne nimic de făcut decât să vă accepte. Permiteţi-vă impertinenţa de a avea...

[redacted] Pare oarecum ciudat întrucât rolurile sunt diferite. Personalitatea, caracterul, farmecul unei persoane se ghiceşte însă imediat. Cel mai complex rol este să te interpretezi pe tine însuţi, să-ţi permiţi să fii tu însuţi, să-ţi scoţi masca. Să interpretezi un personaj străin e uşor pentru că este mult mai simplu să-ţi pui o mască. Dar asta înseamnă doar joc actoricesc, tehnică profesională. Să-ţi scoţi masca e mult mai complicat. Şi dacă acest lucru reuşeşte, nu mai asistăm la un joc, ci la ceea ce numim viaţă pe scenă.

Aici însă complexitatea este doar aparentă. Într-adevăr, este destul de simplu să te hotărăşti să ai. Pentru aceasta trebuie doar să te scuturi, să te debarasezi de stereotipurile impuse de penduli şi, în final, să ajungi să crezi în capacităţile nelimitate ale sufletului tău. Pendulii nu au cum să vă împiedice dacă nu vă mai uitaţi la alţii şi vă permiteţi să fiţi o stea. Ei pot doar să vă inducă gânduri apăsătoare de tipul: „Un star trebuie să fie frumos, iar eu sunt urât”; „O stea trebuie să cânte bine, să danseze, iar eu nu pot”; „O stea trebuie să aibă talent, iar eu nu am”. „Eu n-o să pot niciodată. Ia să văd cum fac alţii!”.

Şi, într-adevăr, vă uitaţi la stelele estradei, ştiinţei, sportului, afacerilor etc. Mulţi dintre ei, dacă nu chiar toţi, nici măcar nu corespund standardelor şi reprezentărilor unanim acceptate cu privire la felul cum trebuie să fie o stea. Orice personaj celebru are o sumedenie de defecte care ar putea să îi eclipseze meritele. De exemplu, unul are un nas prea lung şi totuşi e considerat o frumuseţe, altul, pur şi simplu n-are voce şi toţi sunt în extaz de felul cum cântă. Altul nu are niciun fel de date actoriceşti, îl refuză toţi regizorii şi totuşi a ajuns vedetă. Altul e mic de statură şi gras, de ce l-or fi plăcând femeile? Iar ăsta - nu dai doi

bani pe el; ce-or găsi la el? Ăla arată mizerabil; poate n-o fi el!?

S-ar părea că individualitatea nu intră în regula „Fă ca mine!". Dar tocmai asta şi este. Este condiţia obligatorie pentru apariţia unui star. O personalitate aparte încalcă regula şi pendulii trebuie să recunoască că este vorba de un caz excepţional, deşi stereotipurile rămân valabile. Toate starurile sunt cazuri excepţionale. Şi cazul dumneavoastră va fi o excepţie de la stereotipurile unanim acceptate.

S-ar putea să aveţi o voce bine lucrată şi totuşi să rămâneţi în anonimat. Sau s-ar putea să cântaţi lamentabil, în stil propriu şi totuşi toată lumea să fie în extaz. Puteţi să aveţi capacităţi intelectuale strălucite şi cu toate acestea să nu realizaţi mai nimic. În schimb, un fost coleg obscur, care vă exaspera cu ideile lui aiurite, să facă, în final, o descoperire de răsunet. Puteţi avea date fizice de excepţie şi să nu deveniţi o vedetă în domeniul sportului. Iar un tip oarecare, care a avut curajul să încalce stereotipurile unanim acceptate şi să conducă jocul în teren într-o manieră la care nimeni nu se aştepta va ieşi învingător. Nu voi continua lista stereotipurilor ce pot să fie încălcate. Principiul vă este clar. *Aveţi îndrăzneala să întoarceţi raţiunea spre sufletul dumneavoastră unic şi irepetabil. Nu vă temeţi să încălcaţi stereotipurile pendulilor.*

Nu vă lăsaţi prins în alte mreje ale pendulilor. Ei vă pot provoca să vă irosiţi energia străduindu-vă să atingeţi un scop străin, care nu vă aduce altceva decât decepţii. Ce vă trebuie un scop străin? Ascultaţi-vă sufletul, nu raţiunea. Sufletul ştie mai bine în ce anume vă puteţi remarca, ca să deveniţi o stea.

În lumea pendulilor acţionează următoarea lege: fa-

voriţi vor fi numai câţiva aleşi, toţi ceilalţi vor trebui să rămână aderenţi obişnuiţi şi să se supună regulilor stabilite de sistem. Transurfingul nu va putea să distrugă această lege, dar el vă va ajuta să distrugeţi dumneavoastră legea, dacă veţi dori. Pendulii vor fi nevoiţi să vă includă printre favoriţi dacă vă veţi folosi de calităţile unice ale sufletului.

Îngerul-păzitor

Mulţi oameni cred că sufletul uman este ajutat de Îngerul-păzitor. Dacă credeţi în Îngerul Păzitor este foarte bine. Înseamnă că el există. Vă gândiţi la el, nădăjduiţi în sprijinul lui, îi sunteţi recunoscător şi aceste gânduri îl fac real, să fiţi sigur de acest lucru. În spaţiul variantelor există de toate. Puteţi chiar să credeţi că gândurile creează o esenţă energoinformaţională de sine-stătătoare, dacă aşa vă este comod. Cu cât îl veţi iubi mai sincer şi îi veţi mulţumi pentru toate lucrurile mărunte, cu atât Îngeraşul va fi mai puternic şi vă va ajuta mai mult. La urma urmelor, nici nu are importanţă dacă el există sau l-au creat gândurile dumneavoastră.

Dacă nu credeţi în existenţa lui, iarăşi nu este nimic rău. Dacă şi în acest caz vă simţiţi confortabil, totul este în ordine. La urma urmelor, în ce anume credeţi, de acolo veţi şi primi. Dar dacă el totuşi există, indiferent de credeţi sau nu, şi vă iubeşte, se îngrijeşte, are grijă de dumneavoastră aşa cum poate el, iar dumneavoastră l-aţi uitat şi l-aţi abandonat? Înseamnă că îi lipseşte dragostea dumnea-

voastră şi că prin urmare este slab, nu are destulă energie şi nu mai are putere să vă ajute. În acest timp, dumneavoastră vă irosiţi energia în dreapta şi în stânga, o daţi pendulilor distructivi. Şi ei vă pot ajuta, dar numai în limitele interesului lor. Bunăstarea personală a cuiva nu înseamnă nimic pentru ei. În schimb îngerul dumneavoastră păzitor se îngrijeşte numai de dumneavoastră.

Imaginaţi-vi-l cum vreţi: ca pe un copilaş cu aripioare, sub formă de nor, de pasăre sau altceva. Nu are nici un fel de importanţă. În sine, el nu arată *nicicum*. Dumneavoastră, în imaginaţia dumneavoastră, i-aţi dat o formă. De aceea imaginaţi-vi-l cum vă e mai comod. Puteţi chiar să îl identificaţi cu sufletul dumneavoastră. Dacă aveţi capacităţi extrasenzoriale, puteţi să comunicaţi cu el. Iar dacă nu aveţi, nu vă faceţi griji, va găsi el modalitatea de a vă orienta pe calea adevărului. *Important este ca niciodată să nu vă supăraţi pe el şi mai ales să nu vă înfuriaţi pe el.* El ştie mai bine de ce anume să vă apere şi încotro să vă îndrume pentru că, în comparaţie cu el, sunteţi un pisoi orb. Nu lui să-i faceţi reproşuri! Nici nu aveţi idee de câte necazuri se străduieşte el să vă apere, atât cât poate.

Există o parabolă despre un om care s-a întâlnit în ceruri cu Dumnezeu. Domnul i-a arătat omului tot drumul vieţii unde, după urme, se vedea că Domnul mersese tot timpul alături de el. Dar într-un loc, omul a văzut cele mai grele perioade din viaţa sa, şi acolo era numai un singur şir de urme. Atunci omul i-a reproşat lui Dumnezeu: „Doamne, când mi-a fost mai greu, tu m-ai părăsit!" La care Dumnezeu i-a răspuns: „Greşeşti, acolo unde e un singur şir de urme, nu sunt urmele tale, în timpul acela eu te purtam pe braţe".

Rolul îngerului-păzitor e greu de estimat. Numai

conştiinţa faptului că există o fiinţă care se îngrijeşte de tine şi, pe măsura posibilităţilor sale, te păzeşte, îţi dă un plus de siguranţă. Iar siguranţa, care îţi dă linişte, joacă un rol uriaş în viaţa omului. Când sunteţi singur, puteţi să vă împărtăşiţi singurătatea cu Îngerul dumneavoastră. Dacă aveţi un necaz sau o bucurie, împărtăşiţi-le tot cu el. Îngerul-păzitor mai are însă încă o calitate minunată pe care o puteţi folosi: *spre deosebire de dumneavoastră, el nu este supus acţiunii forţelor de egalizare.*

Dacă vă bucură propriile succese, atunci vă lăudaţi singur, sunteţi mândru. Asta este bine. Mai bine să te lauzi excesiv, decât să te cerţi. Este rău numai că în felul acesta se creează un potenţial care, chiar dacă este mic, este totuşi excedentar şi forţele de egalizare vă strică sărbătoarea sufletului. Vă lăudaţi şi după aceea faceţi o greşeală sau vi se întâmplă ceva neplăcut. Rezultă de aici că trebuie să ne temem să ne bucurăm de succese chiar şi în sinea noastră?

Există o modalitate care ne permite să savurăm bucuria şi să ne mândrim, fără să creăm un potenţial excedentar. Când vă bucuraţi de succesele proprii şi sunteţi mândri de sine, amintiţi-vă de Înger şi bucuraţi-vă împreună. Vorbiţi cu el. Gratulaţi-l şi exprimaţi-vă recunoştinţa. Este mai bine să-l lăudaţi pe el, decât pe dumneavoastră înşivă. Nu trebuie să vă prefaceţi, daţi-i în mod sincer dreptul să fie şi el preţuit. N-aveţi ce pierde, aţi primit ceea ce era al dumneavoastră, acum lăudaţi-l şi pe el şi mulţumiţi-i.

Gândiţi-vă la faptul că succesul dumneavoastră este meritul lui. Ce se întâmplă în atare situaţie? Potenţialul dumneavoastră de mândrie excesivă se disipează. În acelaşi timp, fără să vă fie teamă, păstraţi-vă în sinea dumneavoastră un loc pentru sărbătoarea sufletului. Bucuraţi-

vă din plin. *Bucuria păstrați-o pentru dumneavoastră, iar mândria dați-i-o Îngerului.* Și așa e clar că nu vă neagă nimeni meritul.

În loc să creați un potențial de mândrie excesivă sau să-i mulțumiți pendulului care v-a făcut fericit, mai bine răsplătiți-l pe Înger mulțumindu-i. *El nu vă cere energie, dar are nevoie de ea.* Dacă considerați că ați primit ajutor de la pendul, puteți să-i mulțumiți și lui, nu strică nimănui. Oricum el își ia întotdeauna partea lui din energia dumneavoastră. El niciodată nu dă ceva degeaba. Numai să nu uitați de Îngerul dumneavoastră. *Amintiți-i în permanență că-i sunteți recunoscător și că-l iubiți.* El va deveni mai puternic și vă va răsplăti însutit.

Cutie pentru suflet

Sufletul dumneavoastră a venit în această lume plin de încredere și de speranțe, cu ochii larg deschiși. Dar pendulii au pus imediat mâna pe el, inducându-i părerea că aici nimeni nu l-a așteptat, că aici nimeni nu se bucură de venirea lui și că pentru o bucățică mică de pâine el trebuie să facă o treabă murdară și grea. Desigur, nu toți se nasc în sărăcie, dar și bogații au problemele lor, numai că acestea sunt de alt gen. În lumea pendulilor, bogații nu suferă mai puțin decât săracii.

Sufletul dumneavoastră nu a venit în lumea materială ca să sufere. Dar pendulilor le convine când lupta pentru un loc sub soare devine ceva normal. După cum știți, pen-

dului, rezultat din gândurile și acțiunile comune ale unor grupuri de oameni, începe să trăiască independent după unele legi de esență energoinformațională. Prin schimb energoinformațional, pendulii își subordonează aderenții propriei lor voințe și îi obligă să gândească și să acționeze în interesul lor. Oamenii le cedează energia atunci când sunt nemulțumiți, enervați, furioși, neliniștiți, când le e frică și atunci când participă și ei la lupta dintre penduli.

Noi ne-am obișnuit să trăim în această lume a pendulilor, unde oprimarea, vrajba, concurența, războaiele și multe alte raporturi de rivalitate au devenit normale. Nu ne trece prin cap că toate acestea sunt anormale și că totul ar putea să fie altfel. Priviți la această lume din punctul de vedere al pendulilor; amintiți-vă toate manifestările setei lor nesățioase de energie și imaginați-vă cum ar putea să fie lumea dacă s-ar elibera de penduli. Dacă nu ar exista schimbul energoinformațional, nu ar exista structuri care să vrea să-și însușească energia altora și să promoveze concurența. Este greu de imaginat, dar se poate afirma cu siguranță că într-o astfel de lume ar exista multă fericire și foarte puțină suferință. În această lume, bogățiile naturale și posibilitățile legate de ele ajung pentru toți.

Ni s-a indus ideea că lupta pentru supraviețuire și selecția naturală sunt procese necesare și normale care contribuie la dezvoltarea vieții. Sigur este că astfel de procese contribuie la dezvoltarea unei lumi agresive. Selecția naturală nu este nicidecum o condiție necesară pentru dezvoltarea vieții. Viața ar putea să se dezvolte după alte legi, mai umane.

În lumea pendulilor selecția naturală are loc după un scenariu negativ, conform căruia *dispare acela căruia îi merge rău.* Selecția acționează după modelele descurajării

distrugerii. Dar nu v-ați gândit că ar putea fi și un alt scenariu, unul pozitiv, conform căruia – *supraviețuiește acela căruia îi este bine.* Aceste două scenarii se deosebesc prin tendință, așa cum negativul se deosebește de pozitiv. E discutabil dacă în selecția naturală acționează ambele scenarii. Și cu toate acestea, factorul precumpănitor este cel negativ: dispare acela căruia îi merge rău. În orice caz, în lumea umanului pendulii au instaurat o ordine și mai dură decât în natură.

În natură, lupta pentru supraviețuire nu are un caracter atât de înverșunat și agresiv ca în lumea omului. Pendulii oamenilor sunt cu mult mai puternici și mai agresivi decât pendulii din natură. Faptul că în natură cineva mănâncă pe altcineva nu înseamnă că acolo se duce un război continuu. Leul mănâncă vaca așa cum aceasta mănâncă iarbă. Animalele și plantele nu au noțiunea de importanță și de aceea echilibrul nu este încălcat. Importanța este o însușire proprie numai oamenilor. Întrucât omul urmărește fenomenele naturii de pe clopotnița importanței, el interpretează coexistența normală a organismelor vii ca fiind o luptă crâncenă.

Competiția pentru teritoriu și pentru partener din lumea animală are un caracter pur nominal în comparație cu războaiele permanente dintre oameni. Foarte rar animalele se atacă dacă nu este vorba de vânat. În majoritatea cazurilor, orice dispută se rezolvă în favoarea celui care rage mai puternic sau își arată dinții mai fioros. Și chiar dacă are loc o vărsare de sânge, n-ai ce-i face – labele sunt grele. Simțăminte ca mânia și ura, nu le sunt proprii animalelor. Vitejia și frica sunt doar manifestări ale instinctului de autoconservare. Lupii viteji și iepurii fricoși trăiesc doar în imaginația oamenilor.

Nu putem schimba în nici un fel această lume. Tre-
buie să ne împăcăm cu gândul că aceasta nu depinde d
noi. Multitudinea de restricţii şi condiţionări ne închide su
fletul într-o cutie. Raţiunea, acaparată de tot soiul de con-
diţionări devine temnicerul sufletului şi nu-i permite să-ş
realizeze capacităţile. Omul este pur şi simplu nevoit să s
poarte aşa cum îi pretinde lumea pendulilor: să-şi exprim
nemulţumirea, să se enerveze, să se teamă, să fie perma-
nent în competiţie, să lupte. *Comportamentul şi gândurile*
omului sunt condiţionate de dependenţa de penduli. După
cum v-aţi putut convinge din capitolele precedente, o ast-
fel de dependenţă îi răpeşte omului energia şi stârneşte
împotriva lui forţele de egalizare şi îl orientează spre false
scopuri. Şi ca o încununare a tot răului pricinuit, intenţi-
exterioară acţionează în direcţia realizării celor mai rele
aşteptări. Omul s-ar bucura să se elibereze de condiţionări
şi dependenţă dar nu ştie cum s-o facă.

Acum ştiţi că puterea pendulilor se sprijină pe im-
portanţă şi pe inconştienţă. *Omul reacţionează la provocă-*
rile pendulilor în mod inconştient. Maşinal dă frâu libe
nelinişti, urii, iritării; din obişnuinţă, îşi exprimă nemul-
ţumirea şi iritarea; cu uşurinţă se lasă cuprins de tristeţe
amărăciune, iar piedicile îl obligă să-şi încordeze forţa, re-
sursele fizice. Omul trăieşte ca în somn, supunându-s
scenariului indus de penduli. El nu-şi mai dă seama c
poate să ţină scenariul sub control. Are impresia că nimi
nu mai depinde de el. Importanţa îl atrage în jocul
pendulilor şi inconştienţa îi răpeşte ultima posibilitate de
reacţiona câtuşi de puţin la scenariu. *Jocul se desfăşoară*
după regulile pendulilor.

După cum vedeţi, este necesar să repet de mai mult
ori unul şi acelaşi lucru pentru că, în pofida evidenţei, toa-

te aceste raţionamente sunt greu de înţeles şi de simţit în profunzimea lor. Într-atât de puternic s-a înrădăcinat în conştiinţa noastră concepţia obişnuită despre lume şi viaţă realizată de penduli. Puteţi să vă smulgeţi din cutia condiţionărilor dacă vă veţi conduce după principiile Transurfingului. Puterea pendulilor este uriaşă, dar ei nu vă pot împiedica dacă veţi renunţa la importanţă şi în mod conştient vă veţi folosi de dreptul dumneavoastră de a alege şi a vă stabili scenariul.

Pentru penduli este avantajos să ţină oamenii sub control. Ei îşi urmăresc exclusiv propriile scopuri, iar individul este pentru penduli doar un instrument, un mijloc, o marionetă. Sufletul dumneavoastră a venit în această lume ca la o sărbătoare, deci permiteţi-vă să fie aşa. Numai că trebuie să vă hotărâţi dacă vă veţi pierde întreaga viaţă lucrând pentru pendul, sau veţi trăi pentru sine şi pentru mulţumirea dumneavoastră. Dacă alegeţi sărbătoarea, înseamnă că trebuie să vă eliberaţi de pendulii care v-au înlănţuit şi să vă găsiţi ţelul şi uşa.

Raţiunea dumneavoastră trebuie să înţeleagă că nu sunteţi obligat să mergeţi după voia pendulilor distructivi. Uniţi-vă raţiunea cu sufletul şi veţi realiza tot ce vă doreşte sufletul, în sens direct şi indirect. Trebuie doar să vă eliberaţi de penduli şi să înlăturaţi dezacordul dintre suflet şi raţiune. Permiteţi-vă luxul să meritaţi tot ceea ce este mai bun.

Dacă cineva încearcă să vă inducă ideea că sunteţi obligaţi să trudiţi spre binele cuiva sau pentru ceva, să nu-l credeţi. Dacă încearcă să vă convingă spunându-vă că în această lume totul se obţine prin trudă asiduă, să nu-l credeţi. Dacă încearcă să vă atragă în lupta cruntă pentru un loc sub soare, să nu-l credeţi. Dacă vă arată care vă este

De reţinut!

locul, să nu-l credeți. Dacă încearcă să vă atragă într-o se
tă sau o asociație, unde e necesară „contribuția dumnea
voastră la cauza comună", să nu-l credeți. Dacă vă spu
că v-ați născut în sărăcie și de aceea trebuie să fiți săra
toată viața, să nu-l credeți. Dacă vă spune că posibilităț
dumneavoastră sunt limitate, să nu-l credeți.

Veți trăi să vă convingeți că pendulii nu renunță a
de ușor. De cum vă va apărea un firicel de gând că vreți s
aveți, imediat pendulii vor crea o situație din care să rezu
te că posibilitățile vă sunt limitate. În momentul când v
veți simți capabil să alegeți și să stabiliți scenariul joculu
pendulii vor încerca să vă dejoace planurile. Cum v
simți că sunteți liniștit și sigur pe sine, vor încerca să v
împiedice. *Nu vă lăsați provocat și dezechilibrat. Păstrați
vă importanța la nivelul minim și acționați în cunoștin
de cauză.* Nu sunt necesare nici eforturi deosebite și nic
dârzenie, ci numai intenția conștientizată de a menține im
portanța la cota zero.

*În acest joc, posibilitățile sunt limitate numai de in
tenția proprie. Posibilitățile pendulilor sunt limitate numa
de nivelul importanței și al conștientizării dumneavoastră.*
Rețineți: dacă sunt gol (pe dinăuntru), n-au de ce mă agăț
pendulii nu-mi pot impune un scenariu dacă eu am înțele
sensul jocului. Dacă au reușit să vă facă să vă simțiți de
cepționat, să vă necăjească, să vă dezechilibreze, analizați
vă și vedeți la ce anume ați dat prea mare importanță.

Schimbați-vă atitudinea față de ceea ce v-a dezechi
librat. Străduiți-vă să înțelegeți că *dacă dați importanță n
e bine pentru dumneavoastră, ci pentru pendul.* Importan
ța pe care o dați este cea care face cutia în care să intre su
fletul. Nu dați prea mare importanță la nimic. Pur și sim
plu *luați cu calm și fără să insistați ceea ce vi se cuvine.*

că deocamdată nu vă reușește, nu dați importanță nici
estui lucru. Pendulii atât așteaptă, să fiți dezarmat. Dacă
va v-a enervat, diminuați importanța. Înțelegeți că e doar
ul pendulilor. Chiar joc și nu o luptă, pentru că, în esen-
pendulii sunt ca niște bolovani de lut.

Jocul acesta e crud și se bazează pe slăbiciunea
enească. În clipa în care ați dat importanță la ceva, ați
pierdut. Dar dacă nu dați deloc importanță, pendulii se
răbușesc. Bolovanii de lut se sfărâmă. Veți căpăta forță
in faptul că sunteți conștient, că ați înțeles regulile jocu-
i. Cum simțiți că pendulul încearcă să vă înhațe și să vă
zechilibreze, râdeți în sinea dumneavoastră și nu-i dați
portanță. Treptat, acest lucru vă va intra în obișnuință.
bia atunci veți simți că sunteți puternic și veți înțelege că
uteți să vă stabiliți singur scenariile jocului. Obținând
ctoria în jocul cu pendulii, veți căpăta *libertatea de a
lege.*

Freiluri

Până acum am vorbit despre faptul că sectoarele spa-
ului variantelor au anumite caracteristici – parametri.
entru a simplifica, am convenit să considerăm că aceste
aracteristici sunt legate de frecvență. Dacă frecvența de
misie mentală (în condițiile unității dintre suflet și rațiune)
oincide cu frecvența unui anumit sector, atunci forța in-
enției exterioare vă realizează transferul. Cu alte cuvinte,
cenariile și decorurile sectorului respectiv se materiali-

zează în stratul lumii dumneavoastră.

Sufletul fiecărui om dispune şi el de un set de par metri, acesta fiind individual şi irepetabil – *freilul* suflet lui. Tot pentru simplificare să convenim că freilul suflet lui omenesc este frecvenţa lui caracteristică. Freilul un individ se deosebeşte de freilul altuia aşa cum se deos besc între ele formele fulgilor de zăpadă, care sunt înt deauna irepetabile. *Freilul caracterizează esenţa individ ală a sufletului omenesc.*

Nu are rost să aprofundăm această definiţie. Pute doar să ghicim ce este un freil deoarece el se manifes ambiguu –se ascunde sub *măştile raţiunii* pe care, într-u fel sau altul, le poartă orice om. Indubitabil este num faptul că fiecare dintre noi are o esenţă individuală şi ir petabilă. Puteţi să descrieţi caracterul unei persoane, ob ceiurile, manierele, înfăţişarea ei, dar în spatele tutur acestor caracteristici se află tot un personaj, care vă es cunoscut fără cuvinte. Aceasta este esenţa individuală, ca re ne este clară fără cuvinte, pe care o vom denumi freil.

Probabil aţi întâlnit oameni cu un farmec inexplica bil. Uimitor este faptul că ei pot avea o faţă chiar urâţic Dar e suficient ca o asemenea persoană să înceapă să vo bească, că aţi şi uitat de defectele ei fizice şi sunteţi tot captivat. La întrebarea – în ce constă farmecul ei – pute doar să îngăimaţi că „are ceva anume"; o altă explicaţie n găsiţi. Astfel de oameni se întâlnesc foarte rar. Dacă n sunt în anturajul dumneavoastră, căutaţi-i printre stele show-bussiness-ului. Aceştia se disting printr-o frumuseţ excepţională şi un farmec care parcă vine din străfundu sufletului. Nu-i o frumuseţe de păpuşă, oricine îşi dă ime diat seama de acest lucru. Frumuseţea de păpuşă este doa una exterioară şi ea corespunde unor etaloane stabilite d

oameni.

Aşadar, din punctul de vedere al freilului, secretul frumuseţii fermecătoare nu constă nicidecum în faptul că omul are o frumuseţe sufletească sau are anumite calităţi sufleteşti. Va trebui să acceptaţi (sau nu, dacă nu doriţi) încă o concluzie paradoxală a Transurfingului: *aşa-numita frumuseţe sufletească nu există, ea este doar armonie între suflet şi raţiune.*

Dacă omul nu se iubeşte pe sine, dacă e nemulţumit de el, dacă se ocupă cu lucruri care nu-i plac, dacă între raţiunea lui şi suflet există un dezacord, atunci el nu poate fi de o frumuseţe fermecătoare. Orice conflict între suflet şi raţiune se reflectă în înfăţişarea şi în caracterul lui. Dacă el este mulţumit de sine, dacă se iubeşte, dacă îi place să trăiască, dacă se ocupă cu ceea ce îi place, atunci din el parcă izvorăşte o lumină interioară. Asta înseamnă că *raţiunea s-a reglat pe freilul sufletului.*

Unitatea dintre suflet şi raţiune face ca energia mentală a omului să se identifice cu natura intenţiei exterioare. Mulţumirea de sine sau armonia dintre suflet şi raţiune generează ceva asemănător. Confortul sufletesc aprinde acea lumină interioară şi îi aminteşte sufletului care este adevărata lui natură; de aceea frumuseţea acestei armonii este percepută de oameni ca fiind farmec sau frumuseţe sufletească. O asemenea frumuseţe provoacă chiar o invidie ascunsă: „Tu parcă înfloreşti!"

Sufletul se simte confortabil atunci când raţiunea nu-l sufocă în cutia lui, ci îl mângâie ca pe un trandafir, îl admiră, îl îngrijeşte cu drag şi lasă fiecare petală să se deschidă atunci când vrea ea. Este cazul acela rar pe care obişnuim să-l numim fericire.

Freilurile se manifestă sub forma unor hobby-uri,

pasiuni şi tot ceea ce facem cu dragoste şi cu plăcere. De cele mai multe ori strunele freilurilor rămân tăcute timp îndelungat. Uneori se întâmplă ceva şi strunele încep să vibreze. Poate să fie o remarcă făcută la întâmplare, care nu se ştie de ce, îţi merge la suflet. Sau vezi ceva care-ţi atrage sufletul ca un magnet. Un simţământ vag care se tot repetă. Este lucrarea intenţiei exterioare a sufletului. Dar întrucât înclinaţiile sufletului sunt nedesluşite, intenţia exterioară nu are nici ea o ţintă sigură. De aceea e necesar să ne aplecăm urechea spre ce ne spune sufletul pentru ca să audă şi raţiunea şi atunci vom putea să „prindem" şi intenţia exterioară şi să obţinem curând cele dorite.

Dar ce o împiedică pe raţiune să-şi refacă relaţiile cu sufletul? Aceeaşi importanţă pe care o dăm şi vechile noastre cunoştinţe – pendulii. Aceştia le incumbă oamenilor false scopuri şi false valori. Aşa cum s-a arătat mai sus, pendulii sunt aceia care stabilesc standardele de frumuseţe, de succes şi de bunăstare. Importanţa interioară şi cea exterioară îl fac pe om să se compare cu aceste etaloane. Cum era de aşteptat, raţiunea găseşte o sumedenie de defecte şi începe să se urască activ pe sine şi apoi urăşte şi sufletul. Încearcă pe ea tot soiul de măşti în speranţa că îşi va aduce *freilul* la standardele existente. De regulă, nu rezultă nimic bun, dar discordanţa suflet-raţiune se adânceşte tot mai mult. Despre ce confort sufletesc mai poate fi vorba! Raţiunea îşi stropeşte trandafirul doar cu reproşuri şi cu nemulţumiri, iar el se ofileşte pe zi ce trece. Sufletul porneşte în căutarea comorilor unde nici nu te aştepţi, numai în suflet nu. Pendulii fac zarvă cu trâmbiţe şi tobe, iar sufletul, timid, abia de încearcă să spună la ce se pricepe şi ce talente are. Raţiunea e surdă la spusele sufletului şi se zbate să-şi modifice freilul. Evident, din asta nu poate să

iasă nimic bun. Într-un final, nici sufletul şi nici raţiunea nu pot să accepte că ar fi imperfecte. Imediat, intenţia exterioară îl mută pe om pe acea linie a vieţii unde această inacceptare se adânceşte şi mai mult, întrucât imperfecţiunea se materializează în sens propriu.

Raţiunea presupune că dacă îşi pune o mască corespunzătoare standardului existent poate să facă faţă situaţiei. Aţi înţeles desigur cât de lipsită de sens este încercarea de a prinde un miraj. În loc să-şi folosească preţiosul freil al sufletului său, individul se izbeşte ca orbul de geam, încercând să copieze pe cineva care a avut succes. Dar starul respectiv obţinuse succesul acordându-şi raţiunea pe freilul sufletului său. [illegible] nu-i reuşeşte nimic, ba mai mult, este şi mai nemulţumit de el. Dacă este nemulţumit de el, *niciodată omul nu va nimeri pe acea linie a vieţii unde să fie mulţumit.* Parametrii săi de emisie mentală satisfac doar acele linii de viaţă unde va avea şi mai multe motive de nemulţumire.

Iată ce joc iraţional le impun pendulii oamenilor. Dar pentru penduli acest joc are un sens şi mai bine definit, întrucât nemulţumirea şi insatisfacţiile sunt delicatesele energetice pe care le preferă.

Dar cum se poate acorda raţiunea pe freilul sufletului său? Unica posibilitate este să-ţi convingi raţiunea că în primul rând sufletul merită să fie iubit. Mai întâi trebuie să te iubeşti pe tine şi abia după aceea să dai atenţie meritelor altora. Să nu confundăm iubirea de sine cu amorul propriu, cu a fi îndrăgostit de tine însuţi, cu automulţumirea. Automulţumirea se naşte atunci când te consideri ca fiind deasupra tuturor, ceea ce creează un potenţial excedentar foarte periculos. A te iubi înseamnă să înţelegi că eşti unic şi să te accepţi aşa cum eşti, cu toate defectele pe care le ai.

Să te iubeşti nu înseamnă că trebuie să-ţi impui nişte condiţii; altfel ea se transformă într-un potenţial excedentar. Oare nu meritaţi să vă iubiţi? Doar vă aveţi numai pe dumneavoastră.

Când cineva ajunge prea departe în lupta cu freilul său îi va fi greu să se iubească. „Cum să mă pot iubi, dacă eu însumi nu mă plac?” Vedeţi ce poziţie are raţiunea? „Mă iubesc, numai dacă mă plac”. Este un veritabil potenţial excedentar, născut de importanţa prea mare care i se dă, atât de cea interioară, cât şi de cea exterioară. Importanţa exterioară este dată de faptul că pentru mine standardele stabilite de cineva sunt un adevăr absolut. Nu cumva eu preţuiesc prea mult meritele altora? Dar importanţa interioară îmi impune să mă ghidez după standardele altora? Dar cine a spus că eu nu sunt la fel de bun ca ei? Eu, eu am spus-o! Oare nu mă subestimez prea tare?

Ca să vă iubiţi pe dumneavoastră înşivă daţi jos de pe piedestal importanţa exterioară şi nu vă mai închinaţi la standardele altora. Cine vă împiedică să vă creaţi propriile standarde? Să alerge alţii după standardele dumneavoastră. Renunţaţi la importanţa interioară şi eliberaţi-vă! Nu sunteţi obligat să corespundeţi şi să vă ghidaţi după standardele altora. Întotdeauna trebuie să fiţi conştient că nu dumneavoastră trebuie să daţi importanţă ci pendulii. Când vă veţi iubi sufletul cu toată raţiunea, intenţia exterioară vă va plasa pe acea linie a vieţii, unde veţi fi pe deplin mulţumit de dumneavoastră. Dacă vă veţi plăcea indiferent ce s-ar întâmpla veţi reuşi să păcăliţi intenţia exterioară şi să vă descoperiţi merite pe care nici măcar nu le bănuiaţi. Când energia dumneavoastră mentală va iradia mulţumire de sine, intenţia exterioară vă va apuca şi vă va muta pe linia unde într-adevăr veţi avea cu ce să vă mândriţi.

Într-una din porunci se spune: „Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi”. Nu se ştie din ce motiv toată lumea acordă atenţie necesităţii de a-ţi iubi aproapele. Dar porunca presupune de la bun început că te iubeşti pe tine. Abandonaţi jocul sugerat de penduli şi, începând de astăzi, iubiţi-vă pe voi înşivă. Cumpăraţi-vă ce vă place şi sărbătoriţi-vă! Aveţi grijă de dumneavoastră. Cineva, din răutate, ar putea să continue: „~~Fiţi îngăduitor cu propriile slăbiciuni, cu apucăturile rele~~...” ~~Este demagogia pendulilor şi [illegible] cred că e cazul să [illegible]~~. Înţelegeţi şi dumneavoastră ce înseamnă să te iubeşti pe tine. ~~Slăbiciunile şi apucăturile rele le-au fost induse oamenilor tocmai de aceşti penduli.~~

Nu trebuie să căutăm cupa Graalului undeva în junglă. *Sfântul Graal se află în noi, este* freilul *sufletului nostru.*

Unitatea dintre suflet şi raţiune

Sufletul vine în această lume şi îşi întinde încrezător mânuţele de copil. După aceea însă se dovedeşte că lumea a fost subjugată de către pendulii care au transformat-o într-o junglă. Pendulii încearcă imediat să-i inducă sufletului ideea că aici nu l-a aşteptat nimeni, că aici, în această lume, fiecare trebuie să lupte pentru un loc sub soare şi să plătească bir pendulilor. Aceştia doresc să-l pună imediat la locul său pe naivul şi spontanul de suflet. I se induce ideea că dorinţele lui nu interesează pe nimeni, că în lume

există mai multă suferință decât bucurii și că numai în anumite zile este sărbătoare și că pentru o bucățică de pâine trebuie să muncești din greu. Atât!.... Ți se lungesc urechile, ochii se umplu de lacrimi și de tristețe.... Sau ești indignat. Este nedrept, nu e corect! Părul ți se zburlește. Sufletului i se pare că nu mai are de ales: sau să-ți pleci capul și să bâjbâi pe calea impusă de penduli sau să te agăți cu disperare de ceva pentru a obține ce-i al tău.

Rațiunea omului este luată în stăpânire de penduli la toate nivelele: mental, emoțional și energetic. Concepția comună despre viață și lume și reacțiile comportamentale ale omului sunt formate chiar de penduli. Omul se gândește și procedează întocmai cum vor pendulii. Sufletul, urmând calea pe care a pornit rațiunea, intră în cutia cu condiționări. Condiționarea se manifestă ad litteram în toate. Omul este nevoit să se împace cu o sumedenie de limitări și să-și joace rolul care i-a fost distribuit în jocul impus. În aceste condiții, sufletul este împins pe ultimul plan, iar rațiunea pune mâna pe cârmă.

Rațiunea îl învață pe suflet ca pe un copil mic, lipsit de minte: „Eu știu mai bine decât tine ce trebuie făcut; ce tot bâigui acolo?!". La majoritatea oamenilor, sufletul se transformă într-o ființă speriată, pusă la colț și ascultă cu tristețe ce bălmăjește smintita de rațiune. Uneori se mai întâmplă ca sufletul să fie de acord cu rațiunea. În astfel de momente sufletul cântă, iar rațiunea își freacă mâinile de satisfacție. Dar lucrul acesta se întâmplă rar. De cele mai multe ori unitatea dintre suflet și rațiune se obține dintr-un noian de neplăceri, frică și ură.

Sufletul nu are drept de vot în problemele de alegere. Rațiunea se poartă cu sufletul așa cum te porți cu un copil care îți cere jucăria pe care a văzut-o la magazin și i-a plă-

cut. Răspunsurile rațiunii sunt de obicei standard: „N-avem bani pentru asta". Și astfel visul este distrus încă din fașă.

Să vedeți ce se întâmplă. Copilului îi trebuie acum jucăria. Dacă într-adevăr nu puteți să i-o cumpărați nu este deloc anormal să îl refuzați. Doar sufletul zice că putea să mai aștepte! Rațiunea, însă, cu o convingere cretinoidă, îi pune crucea fatală: „N-avem bani". Rezultă că din start visul este nerealizabil.

Rațiunea are logica sa, impusă de penduli, cărora le este avantajos să-i țină pe aderenți în lesă și să nu le dea libertatea să-și aleagă la ce să viseze. Sufletul în general, nu are logică, el înțelege totul cuvânt cu cuvânt. Rațiunea declară că nu sunt bani. Dar sufletul nu vrea bani, el vrea jucăria! Rațiunea, motivând că nu sunt bani, pune interdicție la jucării (nu este realist, este greu de atins), iar sufletului nu-i mai rămâne decât să fie condamnat să se închidă în el și să nu mai vorbească, să nu mai aducă vorba despre jucărie. Și uite așa visul a fost înmormântat.

Rațiunea nu-și imaginează cum poate fi realizat acest vis și, de aceea nici nu îl lasă să stea în stratul vieții ei – doar se știe că în viață totul trebuie să fie logic și clar. Ar fi fost suficient doar să aibă jucăria; și atunci și intenția exterioară s-ar fi îngrijit să facă rost de bani pentru a cumpăra această jucărie. Dar concepția obișnuită creată de penduli nu admite astfel de minuni. Libertatea de alegere a aderenților nu coincide cu interesele pendulilor.

Omul percepe în mod greșit concepția rațională asupra vieții ca pe o lege absolută. Dar legea asta este interpretabilă și ea poate fi „eludată". În viața noastră se întâmplă adesea „minuni" inexplicabile. De ce n-am lăsa să pătrundă una dintre minuni în viața noastră? Trebuie doar

să ne permitem să avem ceea ce îşi doreşte sufletul. Dacă vă eliberaţi de păienjenişul de prejudecăţi şi de restricţii cu care au încercat să vă deruteze pendulii, vă rog să mă credeţi că sunteţi îndrituiţi să aveţi visuri şi că trebuie să vă permiteţi să aveţi ce vă doriţi – şi atunci veţi şi avea. *Permiteţi-vă să aveţi – este condiţia de bază pentru ca dorinţa să vi se realizeze.*

Mai sunt şi alte răspunsuri pe care raţiunea i le dă sufletului în magazinul de jucării. „Bazaconii! Ştiu eu mai bine ce-ţi trebuie. De unde până unde o vrei tocmai pe asta, noi suntem oameni simpli. Nu eşti realist. Nu e pentru oricine. Tu nu ai datele necesare, nu ai nici capacităţi. Tu nu eşti ca el (ea)! Trebuie să trăim aşa cum trăieşte fiecare". Şi aşa mai departe. Dacă aceste sentinţe nu ar fi fost rezultatul influenţei pendulilor, atunci am fi putut să învinuim raţiunea că e o proastă fără margini. Dar haideţi să sperăm că raţiunea, citind aceste rânduri, n-o să mai bată câmpii şi o să înţeleagă toată absurditatea argumentelor ei „înţelepte".

În această lume, raţiunea nu poate să facă mare lucru fără suflet. Împreună, însă, pot să facă orice deoarece contopirea lor creează acea forţă magică – intenţia exterioară. Raţiunea „gestionează" intenţia interioară, iar sufletul – pe cea exterioară. Dar sufletul nu este capabil să direcţioneze intenţia exterioară către un scop. Când sufletul şi raţiunea se contopesc, intenţia exterioară poate fi dirijată şi ea poate fi folosită pentru atingerea scopurilor propuse.

Tot ce vi se pare că e greu de realizat sau că este nerealist, este într-adevăr greu de înfăptuit în limitele înguste ale posibilităţilor pe care le are intenţia interioară a raţiunii. Nu se poate nega. Eu pot să fiu de acord că orice scop pe care vi l-aţi propune este greu de realizat în cadrul unor

concepţii raţionale despre lume. Dar nici să renunţaţi la un vis numai pentru că nişte autorităţi exagerate şi-au arogat dreptul să stabilească unde este realitate şi unde - nu. Arogaţi-vă şi dumneavoastră dreptul de a avea o minune personală.

Secretul fericirii este la fel de simplu ca şi secretul nefericirii. Totul depinde de acordul sau dezacordul dintre suflet şi raţiune. Cu cât omul este mai matur, cu atât dezacordul este mai mare. Raţiunea se subordonează influenţei pendulilor şi sufletul este nefericit. În copilărie, sufletul încă mai speră că îşi va primi jucăria, dar cu timpul această speranţă se stinge. Raţiunea găseşte mereu noi confirmări ale faptului că visul este greu de realizat şi amână realizarea lui pentru mai târziu. Şi, de regulă, această amânare se prelungeşte întreaga viaţă. Viaţa se sfârşeşte, iar visul rămâne într-un sertar prăfuit.

Pentru realizarea unităţii dintre suflet şi raţiune este necesar ca în primul rând să stabilim pentru ce anume trebuie să realizăm unitatea, cu alte cuvinte, să ne formulăm scopurile. În aparenţă este evident pentru ce şi cu toate acestea lucrurile nu stau chiar aşa. De regulă oamenii ştiu exact ce anume nu vor, dar le este greu să spună ce şi-ar dori cu adevărat. Aceasta se explică prin faptul că pendulii se străduiesc să-i subordoneze pe oameni intereselor lor şi le impun scopuri false. Nici nu poate fi vorba despre unitatea dintre suflet şi raţiune dacă raţiunea se lasă ademenită de miraje, iar sufletul năzuieşte cu totul altceva.

Mai mult, oamenii sunt atât de ocupaţi şi de îngrijoraţi că trebuie să execute diverse lucrări pentru penduli, încât nu mai au timp să stea şi să se gândească în linişte la adevăratele lor dorinţe. Ar trebui să-şi găsească timp ca să-şi aducă aminte spre ce anume îi trăgea inima atunci, în

copilărie. Ce le plăcea, ce îşi doreau, ce îi atrăgea şi la ce au fost nevoiţi să renunţe odată cu trecerea timpului. Puneţi-vă întrebarea dacă vă mai atrage şi acum scopul de odinioară. Gândiţi-vă, ce anume vă doriţi de fapt? Nu cumva este un scop fals? Vă doriţi cu adevărat, din tot sufletul sau numai *vreţi să vă doriţi?*

Când vă gândiţi la un scop trebuie să renunţaţi şi la importanţa interioară şi la cea exterioară. Dacă importanţa exterioară e prea mare, o să fiţi încântat de faptul că acest scop v-ar da prestigiu şi că este inaccesibil. Nu cumva aţi căzut în plasa pendulului? Dacă importanţa interioară este prea mare, s-ar putea să vi se pară că scopul vă depăşeşte posibilităţile. Şi din nou v-aţi lăsa ispitit numai pentru că este inaccesibil? Chiar aveţi nevoie de lucrul acesta?

Când reflectaţi asupra unui scop, nu vă gândiţi la prestigiu. Daţi-l jos de pe piedestal şi nu-l consideraţi inaccesibil. Prin aceasta veţi alunga importanţa exterioară. *Când reflectaţi asupra lui, nu vă mai gândiţi la modul cum îl veţi realiza.* În felul acesta alungaţi importanţa interioară. *Gândiţi-vă doar la propriul confort.* După ce v-aţi realizat un scop, vă simţiţi bine, sau aveţi o piatră pe suflet? Dacă aveţi îndoieli că aţi putea să realizaţi un lucru, asta nu înseamnă că el n-ar fi necesar! Important este ca atunci când vă gândiţi la scopul dorit, inima dumneavoastră să cânte. El poate să fie atractiv, dar dacă ceva vă apasă, înseamnă că s-ar putea să fie fals. Despre toate aceste probleme vom vorbi în detaliu în următorul capitol.

Dacă nu aveţi un scop anume şi nu vă doriţi nimic, înseamnă fie că aveţi un nivel energetic scăzut, fie că raţiunea v-a băgat sufletul la cutie. În primul caz, vă puteţi întări tonusul vital îngrijindu-vă sănătatea. E posibil să nici nu ştiţi ce înseamnă o stare bună de sănătate. Când aveţi o

sănătate bună, viaţa vă oferă mulţumire şi vă doriţi de toate şi imediat. Sufletul nu poate să nu-şi dorească nimic pentru că această viaţă este pentru el o şansă unică.

În cazul al doilea, nu aveţi decât o singură soluţie – să vă iubiţi. Nu cumva vă ocupaţi prea mult de alţii? Treceţi-vă pe primul loc! Nu veţi face nimic bun pentru ei dacă propriul dumneavoastră suflet va fi trecut pe planul al doilea. Dedicându-vă total celorlalţi, chiar celor apropiaţi, şi cu atât mai mult pendulilor, vă irosiţi viaţa fără nici un sens. Viaţa vă este dată nu pentru a sluji pe cineva, ci pentru a vă realiza ca personalitate. Băgându-vă sufletul la cutie, vă creaţi un puternic potenţial excedentar de nemulţumire ascunsă care ar putea să vă aducă nenorociri de tot soiul şi dumneavoastră şi celor apropiaţi. Veţi avea impresia că le doriţi oamenilor binele, dar în realitate grija dumneavoastră le va aduce numai rău.

Aveţi grijă de dumneavoastră, simpatizaţi-vă şi daţi-vă atenţie. Atunci vi se va încălzi şi sufletul şi va prinde aripi.

Să nu-i credeţi pe cei care vă spun că pentru a avea succes *trebuie să ne schimbăm*. Aţi avut ocazia să auziţi asemenea lucruri, nu-i aşa? Aceasta este reţeta preferată a pendulilor. Chipurile, dacă ceva nu ne merge, înseamnă că trebuie să lucrăm cu noi înşine. Dar care este punctul de vedere al pendulilor? Cum să ne schimbăm? Să nu ne mai preocupe propria persoană, să ne întoarcem faţa către ei şi să ne ghidăm după regula „fă ca mine!", pentru ca să le satisfacem cerinţele şi să acţionăm în interesul lor? Pentru a ne schimba, trebuie să luptăm cu noi înşine. Şi atunci despre ce unitate dintre suflet şi raţiune mai poate fi vorba dacă nu ne acceptăm aşa cum suntem, dacă nu ne iubim şi dacă luptăm cu noi înşine? Sufletul nu acceptă scopuri fal-

se, el are înclinaţiile şi nevoile sale. Alergând după scopuri false, fie nu vom obţine nimic, fie, obţinându-le, vom înţelege că nu aveam nevoie de ele.

Transurfingul nu are nicio legătură cu pendulii şi de aceea ne şi propune o cale total opusă. Nu să ne schimbăm, ci să ne acceptăm. Să nu ne intereseze „coaja", masca pe care ne-o impun pendulii şi să ne reîntoarcem raţiunea către suflet. *Plecaţi-vă urechea la îndemnurile inimii, renunţaţi în mod conştient să mai daţi importanţă, permiteţi-vă să aveţi şi veţi primi tot ceea ce sufletul îşi doreşte.*

Pentru ca să aducem la unison sufletul şi raţiunea e necesar să acordăm mereu atenţie stării noastre de confort sufletesc. Vă simţiţi confortabil atunci când nimic nu vă nelinişteşte, nu vă frământă, când aveţi o stare de bine şi de linişte. Disconfortul sufletesc vă semnalizează contrariul: o nelinişte vagă, o apăsare, aveţi o piatră pe inimă. Dacă astfel de senzaţii sunt clare şi ştiţi şi care este cauza, înseamnă că este vorba despre un disconfort al raţiunii. De regulă, raţiunea ştie ce anume o sperie, ce o nelinişteşte şi ce anume o apasă. În acest caz vă puteţi bizui pe ea; ea vă va sugera ce decizie trebuie să luaţi.

Când este vorba despre un disconfort sufletesc, lucrurile sunt mai complicate, pentru că el este neclar, este ca un presentiment firav, vag. Raţiunea o ţine una şi bună: totul e minunat, totul decurge cum trebuie, nu ai motive de îngrijorare... Şi cu toate acestea, în pofida unor argumente clare, ceva te apasă. Iată, aceasta este murmurul stelelor dimineţii. Nu e chiar aşa de greu să auzi glasul sufletului. Problema este cum să-i dai atenţie. Vocea raţiunii, cu judecăţile sale logice, este prea puternică şi omul nu mai dă atenţie unor presimţiri firave şi neclare. Preocupată să analizeze logic şi să prognozeze evenimentele, raţiunea nu

mai este dispusă să asculte şi ce simte sufletul.

Pentru ca să învăţăm cum să ascultăm murmurul stelelor dimineţii nu există altă cale decât să ne obişnuim să dăm atenţie stării noastre de confort sufletesc. De fiecare dată când este necesar să luaţi o hotărâre, ascultaţi mai întâi vocea raţiunii şi apoi ce vă spune inima. Imediat ce raţiunea a luat o hotărâre, sufletul reacţionează – fie pozitiv, fie negativ. În cazul când reacţia este negativă, aveţi senzaţia nedeslușită de disconfort sufletesc.

Dacă aţi uitat să fiţi atent la starea de confort, străduiţi-vă ca după aceea să vă amintiţi ce sentimente v-au încercat. Când luaţi o decizie, în acea clipă inima vă spune şi ea ceva. Raţiunea este prea ocupată să analizeze situaţia ca să mai poată să-i dea atenţie şi inimii. Iar acum, aduceţi-vă aminte care a fost acea primă senzaţie. Dacă pe fundalul unor raţionamente optimiste ale raţiunii aţi avut o senzaţie apăsătoare, înseamnă că este clar – sufletul a spus „nu".

În ce măsură ne putem încrede în presentimentele sufletului? Dacă credeţi că un anume eveniment ce urmează să se întâmple poate fi presimţit, v-aş spune să nu aveţi încredere în presimţiri. Nu există nicio garanţie că raţiunea interpretează corect informaţia pe care i-o dă sufletul. Singura interpretare, care este sigură, este cea pe care o face sufletul atunci când, *ca răspuns la decizia luată de raţiune, nu se simte confortabil.*

Dar nici confortul sufletesc nu poate să fie o garanţie pentru acel lucru pentru care sufletul a spus „da". Poate că pur şi simplu nici el nu are un răspuns. Dar când sufletul spune „nu", veţi simţi categoric acest lucru. După cum aţi aflat din capitolele anterioare, sufletul este capabil să vadă acele sectoare din spaţiul variantelor care se vor realiza atunci când decizia pe care a luat-o raţiunea va deveni rea-

litate. Sufletul vede rezultatul şi îşi exprimă atitudinea – pozitivă sau negativă. De altfel, vă puteţi convinge singur, prin proprie experienţă, că dacă sufletul spune „nu", întotdeauna el are dreptate.

Prin urmare, pentru cazurile când trebuie să luaţi o hotărâre aveţi acum un criteriu sigur de a afla care este adevărul – starea de disconfort sufletesc. Dacă sufletul spune „nu", iar raţiunea zice „da", înseamnă că trebuie să aveţi curaj să renunţaţi, dacă acest lucru mai este posibil. Sufletul nu-şi poate dori rău sieşi. Iar dacă raţiunea spune „trebuie" înseamnă să acţionaţi în funcţie de împrejurări. În viaţă, e necesar uneori să ne împăcăm cu implacabilul. În orice caz, criteriul de disconfort sufletesc aduce claritate şi determinare în acele probleme în care talerul balanţei oscilează.

După ce aţi realizat acordul dintre suflet şi raţiune în privinţa alegerii scopurilor, *mai rămâne să obţineţi şi unitatea între a fi hotărât să ai şi a trece la acţiune.* Intenţia interioară a raţiunii trebuie să se unească cu intenţia exterioară a sufletului. Dacă acţionaţi în cadrul intenţiei interioare şi în acelaşi timp şi intenţia exterioară este îndreptată în aceeaşi direcţie, atunci puteţi să consideraţi că aveţi deja în buzunar scopul pe care vi l-aţi propus. În cazul când intenţia interioară nu prea ştie ce vrea, lucraţi asupra hotărârii de a avea. Intenţia exterioară este cu mult mai puternică decât cea interioară şi de aceea va găsi ea singură o variantă pentru dumneavoastră.

Este necesar să ajungeţi la o astfel de unitate între suflet şi raţiune şi în cazul când aţi hotărât că trebuie să aveţi; atunci sentimentele se manifestă foarte puternic. De regulă, sufletul şi raţiunea sunt în armonie atunci când este vorba despre a adora ceva, a avea aversiune, temeri şi cele

mai rele aşteptări. Când iubim, când urâm şi când ne este frică o facem din toată inima. Când sufletul şi raţiunea se unesc într-un singur tot, se naşte un sentiment puternic, vulcanic. „Cine nu ştie să urască nu va învăţa nici să iubească" – spunea un cunoscut scriitor rus, Nicolai Cernâşevski.

Dacă scopul a fost ales corect, atunci şi sufletul şi raţiunea vor fi mulţumite. Mulţumirea poate fi umbrită doar de gândul că scopul este greu de atins sau când zona de confort sufletesc este mică. Situaţia în care raţiunea se îndoieşte de realitate, iar sufletul încă nu s-a obişnuit cu „noul fotoliu", poate fi corectată cu ajutorul slide-urilor. Cum anume trebuie procedat, ştiţi deja. Lărgind zona de confort, obţineţi acea unitate şi bucuria este năvalnică – sufletul cântă, iar raţiunea îşi freacă mâinile de satisfacţie.

Repet încă o dată: *când reflectaţi asupra unui scop, nu vă gândiţi dacă el este valoros sau nu, dacă este accesibil sau nu, şi nu vă gândiţi la mijloacele cu care să îl realizaţi; acordaţi atenţie doar stării de confort sufletesc.* Vă este bine sau vă e rău? Numai acestea au importanţă. În caz contrar, puteţi să confundaţi reţinerea sufletească cu disconfortul. Reţinerea, adică un fel de sfioşenie, este provocată de o situaţie cu care încă nu v-aţi obişnuit: „Oare toate acestea sunt pentru mine?" Disconfortul însă ne indică o altă stare: sunteţi abătut, aveţi o piatră pe inimă, vă apasă ceva, sunteţi trist, sunteţi îngrijorat şi neliniştit. Dacă stânjeneala nu se corectează prin slide-uri, atunci e clar, este vorba de un disconfort evident. Atunci va trebui să vă gândiţi din nou, fără să încercaţi să vă minţiţi, dacă acel scop vă este într-adevăr necesar.

Slide-urile sonore

După modul lor de percepţie, oamenii pot fi împărţiţi în următoarele trei tipuri: vizual, cinetic sau auditiv. Unele persoane operează mai bine cu imaginile vizuale, alţii sunt mai senzoriali la senzaţii, iar cei din a treia categorie sunt mai receptivi la sunet. Până acum am vorbit despre slide-urile care includ în sine modalităţile vizuale şi senzitive, ca fiind cele mai des folosite.

În unele practici de perfecţionare spirituală, se foloseşte tehnica afirmaţiilor. [redacted] Un exemplu de afirmaţie ar putea fi următorul: „Am o sănătate excepţională, un nivel energetic puternic şi confort sufletesc. Sunt liniştit şi sigur de mine". Repetarea de mai multe ori, în gând sau cu voce tare, a unor astfel de fraze este indicată mai mult pentru persoanele de tip auditiv. Dar [redacted]

Afirmaţiile funcţionează ca şi slide-urile, dar ele pot fi folosite ţinând seama de diferenţele dintre limbajul sufletului şi cel al raţiunii. În primul rând, sufletul nu înţelege cuvintele. Dacă veţi afirma ceva fără să vă gândiţi asupra celor spuse, totul va fi inutil. Sufletul înţelege doar gândurile nearticulate prin cuvinte şi sentimentele. Cuvintele pot să modeleze într-o oarecare măsură enunţul gândurilor şi simţămintelor, dar aceasta nu este ceea ce ar trebui, pentru că vorbirea este secundară. Este mult mai eficient să simţi o dată, decât să repeţi de o mie de ori. De aceea trebuie să ne *străduim ca în acelaşi timp să şi sim-*

țim ceea ce spunem de mai multe ori.

În al doilea rând, *o afirmație trebuie să fie unidirecțională.* N-are rost să comasăm în ea mai multe scopuri. De exemplu, afirmația de mai sus ar părea că este bună din punct de vedere al conținutului. Conține tot ce trebuie. Și totuși, repetând-o, nu veți putea să obțineți acel complex de senzații care ar fi necesare.

În al treilea rând, trebuie evitate *monotonia și uniformizarea.* Fiecare nouă serie de repetări trebuie să fie însoțită de trăiri și de senzații noi. De exemplu, dacă vom repeta mereu: „Sunt liniștit și sunt sigur pe mine", aceste cuvinte vor înceta să mai aibă vreo semnificație. Siguranța de sine apare în clipa când apare intenția de a avea încredere în tine. Dorința trebuie să aștepte timp îndelungat pentru a se convinge pe sine. Intenția, dimpotrivă, acționează imediat: vrei să fii sigur – nimic nu te oprește.

Și în sfârșit, *nu trebuie să orientăm afirmația pentru a lupta cu consecința,* fără să îndepărtăm în prealabil cauza. De exemplu, nu are rost să repetați: „N-am de ce să mă tem și să mă neliniștesc", dacă motivul neliniștii rămâne în continuare. Mai mult decât atât, afirmația trebuie formulată într-o cheie pozitivă. În loc să repetați la infinit ceea ce ați dori să nu se întâmple, programați-vă pentru rezultatul pe care doriți să-l obțineți. De exemplu, este mai bine ca afirmația negativă: „Nu mă tem și nu sunt îngrijorat" să o înlocuiți cu una pozitivă: „Mie totul îmi reușește". Și spuneți concret ce vreți să nu se întâmple pentru ca să nu aveți motive să fiți neliniștit.

Fiți atent, e necesar să spuneți: „totul îmi reușește" și în nici un caz „totul îmi va reuși". Dacă formulați afirmația la timpul viitor, viitorul oricum nu devine prezent ci se transformă într-o oază la care veți ajunge cândva. Trebuie

!!! să vă reglaţi parametrii emisiei mentale *ca şi cum ceea ce cereţi, aveţi deja.*

Să vă comandaţi confortul sufletesc este, de asemenea, lipsit de sens. Confortul sufletesc este rezultatul armoniei dintre suflet şi raţiune într-o anumită problemă. Armonia nu se poate obţine la modul general, adică printr-o autoimpunere abstractă. Puteţi doar să vă liniştiţi sufletul şi să îl disciplinaţi cu ajutorul unui slide concret.

Afirmaţiile sunt foarte eficiente numai în cazul când vă aflaţi într-o *stare emoţională nulă*, când nu există potenţiale excedentare. Subconştientul nu poate fi convins şi nici nu i se poate porunci. Dând drumul emoţiilor de orice fel, echilibrul se distruge. Dacă insistaţi pe una şi aceeaşi idee, sufletul dumneavoastră îşi va „astupa urechile". Este mai eficient să repetaţi acelaşi lucru, dar fără patimă ci într-o stare de relaxare. Şi atunci raţiunea ar putea să răzbească până la subconştient. Dar dacă raţiunea va încerca cu frenezie să convingă sufletul, înseamnă că ea însăşi nu crede şi atunci oricât ar repeta, îndoielile nu se vor risipi.

Prin presiunea raţiunii asupra sufletului nu veţi obţine nimic. Este imposibil să ajungeţi la hotărârea de a avea pe un fond emoţional entuziast. Tot ceea ce deja aveţi vi se pare normal, ceva de la sine înţeles. Luaţi cu calm şi fără insistenţe ceea ce vi se cuvine, aşa cum vă luaţi corespondenţa din cutia poştală. Dacă însă, în mod greşit, confundaţi obsesia cu hotărârea fermă de a avea, înseamnă că bateţi pasul pe loc şi că vă luaţi de mână cu pendulul. La un moment dat, el îşi va lua mâna şi vă veţi rostogoli în groapa fostei dumneavoastră lipse de fermitate. Când *hotărârea de a avea* nu va mai fi însoţită de *dorinţa de a avea*, atunci pendulul nu va mai avea de ce să se agaţe.

După cum vedeţi, afirmaţia este un fel de *slide sonor*.

Pot fi folosite atât videoslide-urile, cât şi afirmaţiile. Împreună, ele au un efect mult mai mare. Iată un exemplu de slide complex. Să zicem că el conţine imaginea viitoarei dumneavoastră case. Staţi în faţa căminului, în care arde focul. Un fotoliu-balansoar scârţâie uşor. Lemnele trosnesc vesele în foc. Ce plăcut este să priveşti la foc! Afară plouă şi bate un vânt rece, dar înăuntru este cald şi plăcut. Pe măsuţă sunt prăjiturile preferate. La televizor este o emisiune interesantă. Vedeţi toate acestea, le auziţi, le simţiţi prezenţa şi vă spuneţi în sine: „Mă simt confortabil". Nu vă uitaţi la un slide, nu-l ascultaţi, ci îl trăiţi.

Fereastră în spaţiul variantelor

În capul omului se învârtesc în permanenţă gânduri controlabile şi necontrolabile. Unii le numesc dialoguri interioare dar, în esenţă, ele sunt *monologuri*. Raţiunea nu are cu cine să schimbe o vorbă decât cu ea însăşi. Sufletul nu ştie să gândească şi să vorbească. Dialogul interior se aude foarte tare în comparaţie cu simţămintele mute ale sufletului. De aceea intuiţia se manifestă rar şi abia dacă se simte.

Există părerea că dacă oprim monologul interior, raţiunea va avea acces la informaţia intuitivă. Este adevărat, numai că în stare conştientă este imposibil să o deblochezi total. Să presupunem că v-aţi concentrat şi aţi oprit mersul gândurilor şi al cuvintelor. Gânduri, pare-se, n-ar mai fi; în interior este pustiu şi cu toate acestea, nu se poate vorbi de

întreruperea monologului. În acest timp raţiunea nu doarme, ba dimpotrivă, este foarte vigilentă, numai că sarcina ei este alta – să nu gândească şi să nu vorbească aiurea. Este ca şi cum ea ar spune: „Fie, treacă de la mine, eu voi tăcea, să vedem tu ce vei face”.

Aceasta este iluzia că monologul s-a oprit. Monologul interior se opreşte atunci când raţiunea îşi întrerupe controlul sau cel puţin slăbeşte vigilenţa. Iar în cazul unei false opriri a monologului, ea rămâne în gardă şi se poate spune că prin „tăcerea ei asurzitoare” va înăbuşi şi mai tare sentimentele sufletului.

Dacă raţiunea şi-ar înceta controlul în spaţiul variantelor, percepţia dumneavoastră s-ar prăbuşi. Oprirea reală a monologului interior se realizează doar în somn sau în starea de meditaţie profundă. Un efect practic s-ar putea obţine numai în cazul unui vis conştient sau dacă stăpâniţi tehnica de meditaţie profundă în cadrul căreia conştiinţa rămâne trează.

Visul conştient poate fi folosit ca un experiment interesant şi ca metodă pentru antrenarea intenţiei exterioare. Dar este oare posibil să oprim monologul interior când ne aflăm în stare conştientă? Aici ar exista o portiţă. Este vorba de o „fereastră” îngustă, care se deschide spontan în momentele în care controlul raţiunii dă semne de oboseală şi simţămintele intuitive ale sufletului dau năvală spre raţiune.

Intuiţia se manifestă ca un presentiment nedesluşit, pe care îl mai numim voce interioară. Raţiunea se detaşează şi în acel moment este mai uşor să vă daţi seama ce simte şi ce ştie sufletul. Auziţi murmurul stelelor dimineţii – voce fără cuvinte, meditaţie fără gânduri, sunet fără sonoritate. Ceva-ceva înţelegeţi, dar foarte vag. Nu gândiţi,

ci simțiți intuitiv. Fiecare a simțit, cel puțin o dată, ceea ce numim intuiție. De exemplu, simțiți că cineva trebuie să vină sau că ceva anume trebuie să se întâmple sau simțiți un îndemn inconștient că trebuie să faceți ceva sau pur și simplu știți ceva anume.

Când există un joc al gândurilor, rolul de arbitru îl are aparatul analitic al conștiinței. Rațiunea repartizează repede toate datele pe rafturile cu semnificații, pentru ca totul să fie logic și rațional. Oprirea monologului interior are loc atunci când arbitrului i-se-ia fluierul și este trimis pe banca arbitrilor. Rațiunea urmărește jocul dar nu-l mai poate controla.

Jonglând cu datele, rațiunea face pauze de scurtă durată. Este ca și cum pentru o fracțiune de secundă s-ar așeza pe bancă să-și tragă sufletul. Acela este momentul când se deschide fereastra pentru informația intuitivă. În clipa aceea ațipiți la modul cel mai firesc. E posibil să vi se pară incredibil, dar așa se întâmplă. Toată lumea ațipește în cursul unei zile, chiar de mai multe ori. Dar nu ne dăm seama pentru că fereastra se deschide doar pentru un interval de timp extrem de scurt.

După ce a ațipit pentru câteva clipe, rațiunea se trezește și își continuă monologul. Uneori impresiile celor văzute prin fereastră ajung la conștiință sub formă de informații intuitive. Dar, de cele mai multe ori, rațiunea nu acordă atenție acestei viziuni de scurtă durată deoarece este foarte preocupată de gândurile sale.

În somn, sufletul zboară fără un scop anume, el poate să nimerească oriunde. Spre deosebire de somnul obișnuit, în timpul când ne aflăm în stare de veghe, prin fereastra care s-a deschis sufletul este focalizat pe un anume sector din spațiul variantelor pe fondul contextului de gân-

duri pe care le are raţiunea în acel moment. Contextul acesta îi orientează sufletului privirea în sectorul respectiv şi acolo el vede informaţii care se referă la conţinutul gândurilor din acel moment. Imediat ce se deschide fereastra, aceste informaţii ajung la raţiune. Dacă, după ce s-a trezit, raţiunea acordă atenţie impresiilor culese de suflet, cu alte cuvinte îşi aduce aminte ce a visat, ca un fel de flash, atunci ea va ajunge la ceea ce se cheamă cunoaştere intuitivă – informaţii culese de niciunde, din „cer".

De obicei, se consideră că iluminarea intuitivă este un fel de lumină spontană, un flash al raţiunii. Pe de o parte, în mod spontan, raţiunii îi pică „din cer" decizia pe care să o ia, iar, pe de altă parte, se afirmă că raţiunea a găsit singură soluţia respectivă. Care este totuşi provenienţa acestor informaţii venite de aiurea, de nicăieri? În concepţia noastră obişnuită, ea este trecută cu vederea şi i se face chiar un mic rabat – pasămite asta ar fi natura raţiunii.

Dacă plecăm de la modelul Transurfingului, vedem că mecanismul iluminării are o cu totul altă natură. Raţiunea găseşte soluţia prin raţionamente logice. Dar iluminarea, adică veriga care lipseşte şi care nu poate fi obţinută din lanţul logicii existente, vine din spaţiul variantelor prin intermediul sufletului.

Simţămintele nedeslușite ale sufletului se manifestă fie ca o nelinişte, ca o stare de apăsare, fie ca o însufleţire, ca o exaltare. Toate aceste simţăminte pot fi reunite prin termenul de sfârşeală. Sufletul parcă ar dori să-i comunice raţiunii ceva, dar nu-i poate explica. Neliniştea chinuitoare, sentimentul de vinovăţie, povara obligativităţii, apăsarea, toate se realizează ca aşteptări dintre cele mai rele. În toate aceste sentimente se manifestă unitatea dintre suflet şi raţiune. Cele mai rele aşteptări ni se realizează ca urmare a

faptului că intenţia exterioară lucrează.

Se ştie că un necaz nu vine niciodată singur. Având o emisie mentală cu aceşti parametri ne transferăm pe cele mai rele linii ale vieţii, unde, aşa cum se spune, un necaz nu vine singur. Uneori transferul indus ne duce într-o zonă neagră din care multă vreme nu mai reuşim să ieşim.

Luaţi seama: când simţiţi că aveţi această stare de sfârşeală apăsătoare, înseamnă că cele mai rele aşteptări se vor realiza foarte curând. Intenţia exterioară vă mută pe linii de viaţă lipsite de şanse, unde situaţia se înrăutăţeşte sub ochii dumneavoastră.

Simultan cu presimţirea unui necaz, practic sufletul contribuie şi el la realizarea necazului, ca urmare a faptului că sufletul şi raţiunea aşteaptă împreună acele întâmplări nefericite. Dacă ne folosim de unitatea lor în aşteptarea unor întâmplări fericite, putem să direcţionăm intenţia exterioară în folosul nostru. De aceea, în Transurfing ni se propune să nu mai dăm importanţă, să renunţăm la negativism, iar energia mentală să o direcţionăm în mod conştient spre atingerea scopurilor dorite. După cum ştiţi, parametrii energiei mentale se reglează în stare conştientă cu ajutorul slide-urilor. Aceeaşi tehnică poate fi folosită şi în momentul când s-a deschis fereastra, dacă reuşiţi să prindeţi acel moment.

Cunoştinţele intuitive şi presimţirile vin în mod arbitrar. În acest caz, raţiunea se foloseşte de posibilităţile sufletului în mod pasiv – ea doar primeşte informaţia din sectorul unde sufletul a rătăcit întâmplător. Deci, sarcina noastră constă în *a ne provoca în mod intenţionat presimţiri intuitive.* Acest lucru ne este necesar pentru ca ulterior să ne direcţionăm vela (pânzele) sufletului în direcţia necesară.

Cum să procedaţi? Trebuie să pândiţi momentul când raţiunea nu mai e atentă. Dar acum nu trebuie doar să vă surprindeţi, ci trebuie să le induceţi intenţionat, cu alte cuvinte, să puneţi imediat în fereastră un slide. Slide-ul trebuie să conţină sentimentele pe care le încercaţi. Asezând slide-ul în fereastra care s-a deschis, nu trebuie doar să primiţi informaţii de la suflet ci, dimpotrivă, să direcţionaţi aceste informaţii spre sectorul-scop al spaţiului. Dacă veţi reuşi să faceţi acest lucru, raţiunea dumneavoastră va intra în contact cu intenţia exterioară.

S-ar părea că am putea să obţinem acelaşi efect dacă vom rula slide-ul în minte înainte de a adormi, când stăm culcat în pat. Atunci slide-ul se transmută pe nesimţite în somn şi unitatea dintre suflet şi raţiune va fi realizată. Dar oricât ar părea de ciudat, nu obţinem nimic. Explicaţia o voi da în capitolul următor. Deocamdată încercaţi să răspundeţi la întrebarea: *de ce nu are sens să rulăm slide-ul în somn?*

Frame-uri[3]

Există o zonă de trecere între evenimentele formate de intenţia exterioară şi evenimentele prezise de presimţirea intuitivă. Cu alte cuvinte, când presimţiţi intuitiv că ar trebui să se întâmple un eveniment oarecare atingeţi-l în treacăt cu gândul, fără să vă gândiţi în ce scop o faceţi. Ul-

[3] Frame = imagine dintr-o serie de imagini unice consecutive care alcătuiesc un fişier video;

terior, acest eveniment se întâmplă de regulă mai ales dacă rațiunea se pune de acord cu presimțirea sufletului. Se naște întrebarea: ați presimțit într-adevăr că evenimentul va avea loc sau gândurile dumneavoastră subconștiente au acționat ca intenție exterioară și v-au indus acest eveniment?

Nu există un singur răspuns la această întrebare. Sunt valabile ambele răspunsuri. În somn, totul este mai determinat: e suficient doar să gândiți în treacăt sau mai degrabă să simțiți că evenimentele trebuie să se desfășoare într-un anumit fel, că acest scenariu se și realizează imediat. În somn, intenția exterioară lucrează fără greș. Ce înseamnă acest fapt? Înseamnă un singur lucru: că în vis realizăm scenariul așteptat. *Visul nu exercită nicio influență asupra realității materiale*. Realitatea virtuală rămâne ca atare. De ce însă intenția exterioară nu realizează în vis sectorul virtual? S-ar părea că acest lucru are legătură cu inerția realizării materiale.

Într-adevăr, în comparație cu realitatea materială, visul este o corăbioară de hârtie față de o fregată mare. Corăbioara de hârtie zboară impetuos la cea mai mică adiere a intenției exterioare. Dar ca să miști din loc o fregată grea îți trebuie un catarg uriaș și un interval de timp îndelungat.

Și cu toate acestea, intenția exterioară a visului nu realizează sectorul virtual și nu doar din cauza inerției. Puteți să vă rulați la nesfârșit slide-ul, chiar când visați conștient și nu vă veți apropia nici măcar cu un pas de scopul dorit. Este vorba despre faptul că în vis intenția exterioară are o singură funcție: să mute sufletul dintr-un sector virtual într-altul. În somn se întâmplă următorul lucru: rațiunea pune bețișorul pânzei velei sufletului pe direcția așteptărilor, iar intenția exterioară mută instantaneu corăbioara de hârtie în sectorul corespunzător. Cu asta gata, lucrarea a

fost executată, iar misiunea intenţiei exterioare a fost încheiată.

În realitate lucrarea intenţiei exterioare nu se termină printr-o singură adiere. Vântul intenţiei bate, şi cu toate acestea fregata nu se mişcă din loc. Când se realizează unitatea dintre suflet şi raţiune vela pânzele sunt puse pe direcţia necesară. Mărimea catargului depinde de gradul în care s-a realizat această unitate. Vântul nu poate ca într-o clipă să transfere fregata în sectorul care trebuie. Parametrii energiei de emisie mentală corespund deja cu cerinţele sectorului-scop, dar în fostul sector realizarea materială întârzie. De aceea, vântul intenţiei trebuie să lucreze timp îndelungat pentru a realiza sectorul-scop.

Însă, intenţia exterioară a visului în general nu poate să mişte din loc o fregată din simplul motiv că în vis a fost pus pe direcţie doar beţişorul pânzei corăbioarei de hârtie, în timp ce pânzele fregatei au fost strânse. Vântul intenţiei va muta doar corăbioara de hârtie a visului şi nu va acţiona în nici un fel asupra fregatei realizării materiale.

De aceea rularea slide-ului în vis nu contribuie la mişcarea realizării materiale. În vis, pânzele sufletului permit zborul în spaţiul virtual, dar nu au niciun fel de legătură cu mişcarea propriu-zisă a realizării materiale. Unica funcţie a slide-ului în visul conştient este lărgirea zonei de confort. Dar nici acest lucru nu e puţin, aşa că dacă veţi practica această metodă, slide-ul în vis va fi un mijloc ideal pentru a vă lărgi zona de confort.

În plan real, conştientul şi subconştientul se află în cadrul lumii materiale. Raţiunea menţine focalizarea sufletului în sectorul realizării materiale. Aşa cum s-a arătat mai sus, raţiunea corectează în permanenţă percepţia conform şablonului (pre)stabilit. Repetând iar şi iar, rulând

șablonul
[redacted] în stare de veghe, vă veți regla parametrii emisiei mentale pe un sector nerealizat. În funcție de gradul de unitate între suflet și rațiune, pânzele vor fi umflate de către vântul intenției exterioare și fregata va începe să se miște încet și treptat spre sectorul-obiectiv. Intenția exterioară va lucra până când realizarea materială va ajunge la punctul de destinație.

Vedeți care este deosebirea? În vis, activitatea intenției exterioare se încheie, iar în plan real ea continuă. În vis, parametrii sunt atinși într-o clipă și cu aceasta treaba se termină, în timp ce în plan real, procesul se desfășoară încet și treptat. *Când, în planul real, vă ocupați cu repetarea slide-ului, pânzele fregatei realizării materiale sunt ridicate iar intenția exterioară pornește fregata, nu corabioara visului.*

Nu trebuie să vă deruteze curajul cu care eu folosesc aceste simple metafore ca să descriu toate aceste probleme complexe. În lista de semnificații ale rațiunii oricum nu există analogii mai potrivite; în schimb, esența lucrurilor se transmite mai clar.

În spațiul variantelor, fereastra care se deschide în momentul când rațiunea se cufundă pentru puțin timp în somn lasă focusul percepției să rămână *în contextul* sectorului realizării materiale aflat în curs de desfășurare. [redacted] Eficiența ferestrei constă în faptul că în această [redacted] se manifestă în cel mai înalt grad. Rațiunea care dormitează slăbește controlul și permite ca în șablonul său de percepție să intre lucruri ireale, așa cum se întâmplă în

vis. Pânzele ajung la dimensiuni impresionante, iar intenţia exterioară acţionează cu o forţă mult superioară.

Tehnica aceasta este destul de complicată, dar puteţi să încercaţi. Va trebui să începeţi prin a acorda permanentă atenţie presimţirilor intuitive şi să vă urmăriţi. Atunci veţi înţelege că în cursul unei zile fereastra se deschide destul de des. Din când în când raţiunea oboseşte din cauza controlului şi a sporovăielii şi pentru câteva momente îşi pierde vigilenţa. În acest moment introduceţi în mod intenţionat sentimentele legate de evenimentele pe care vreţi să le induceţi. Sentimentele şi nu formulări verbale.

Imaginaţi-vă ce veţi simţi atunci când s-ar adeveri ce aţi gândit. Învârtiţi de câteva ori în minte slide-ul atingerii scopului, iar apoi luaţi din tot acest slide o imagine – un frame. Această imagine va fi formula pe care o veţi pune în fereastra uşor deschisă. Frame-ul poate fi denumit cu o expresie scurtă. De exemplu: „Victorie!", „Să fie!", „Am reuşit!"

Această expresie va servi drept sprijin pentru Frame.

E dificil să prinzi fereastra deschisă pentru că această deschidere o face raţiunea atunci când se află în stare de somnolenţă, şi deci – ea se trezeşte şi instantaneu fereastra se închide. Deprinderile se formează în timp. Important este ca intenţia să fie fermă şi să aveţi răbdare. La început trebuie să vă creaţi frame-ul – senzaţia că evenimentul se va realiza cu ajutorul raţiunii. Lăsaţi raţiunea să participe şi ea în mod activ. După aceea, fără să vă străduiţi să prindeţi fereastra, răsuciţi acest frame în minte pentru ca să vă lămuriţi în ce anume constă sentimentul final. Apoi e nevoie să vă creaţi cârligul – senzaţia integrală. După aceea va fi posibil ca exact în momentul când se deschide fereastra, în aceeaşi clipă să induceţi frame-ul.

În final, lucrurile ar trebui să se petreacă aproximativ aşa: raţiunea care dormitează îşi dă brusc seama că doarme şi aruncă repede frame-ul prin fereastră, înainte de a se trezi din somn. Iată ce înseamnă să lucreze intenţia exterioară, când monologul interior a fost oprit.

Încercaţi de mai multe ori, chiar dacă nu veţi reuşi, ca treptat să vă formaţi obişnuinţa ca raţiunea să se înveţe să arunce rapid de tot frame-ul în fereastra ce se deschide pentru foarte scurt timp. Sensul frame-ului în asta şi constă, ca raţiunea să reuşească să-l activeze automat, înainte de a se trezi pe deplin.

Totuşi, dacă tehnica [redacted] vă face greutăţi, nu vă necăjiţi, lăsaţi-o în voia ei. Tehnica aceasta e menţionată aici doar informativ. Dacă de la început nu reuşiţi, înseamnă că această tehnică nici nu vă trebuie. Lucraţi cu slide-urile obişnuite şi nu renunţaţi la vizualizarea procesului.

În orice caz, ar fi foarte folositor dacă aţi căpăta deprinderea de a acorda atenţie ferestrelor. Dacă veţi învăţa să prindeţi momentul când fereastra este deschisă veţi avea tot mai des iluminări intuitive.

Rezumat

Raţiunea are voinţă, dar nu e capabilă să sesizeze intenţia exterioară.

Sufletul este capabil să simtă intenţia exterioară, dar nu are voinţă.

Unitatea dintre suflet şi raţiune supune voinţei intenţia exterioară.

Sufletul dumneavoastră nu este cu nimic mai rău decât al altora. Meritaţi tot ce e mai bun.

Aveţi tot ce vă trebuie. Vă rămâne doar să folosiţi ceea ce aveţi.

Stelele se nasc în mod independent. Dar strălucirea o capătă prin intermedierea pendulilor.

Pendulii ascund faptul că fiecare individ are capacităţi unice.

Regula „Fă ca mine!" creează stereotipurile unanim acceptate ale pendulilor.

Fiecare suflet are sectorul său individual „stelar".

Dacă raţiunea permite, sufletul îşi găseşte singur sectorul său.

Permiteţi-vă îndrăzneala să detestaţi total stereotipurile pendulilor.

Permiteţi-vă îndrăzneala să credeţi în posibilităţile nelimitate ale sufletului dumneavoastră.

Permiteţi-vă îndrăzneala să aveţi dreptul la individualitatea dumneavoastră exemplară.

Bucuria păstraţi-v-o, iar mândria daţi-o Îngerului păzitor.

Comportamentul şi gândurile omului sunt condiţionate de dependenţa lui de penduli.

Păstraţi-vă importanţa la nivel minim şi acţionaţi conştient.

Nu acordaţi nici unui fapt o însemnătate excedentară.

Nu aveţi nevoie să daţi importanţă ci pendulii au nevoie de ea.

Nu eforturile şi nici tenacitatea, ci intenţia conştien-

tizată menține importanța la cota zero.

Fraile caracterizează esența individuală a sufletului uman.

În goana după standarde străine rațiunea se îndepărtează tot mai mult de suflet.

Dacă vă reglați rațiunea pe frame-ul sufletului veți avea o mulțime de capacități ce momentan vă sunt necunoscute.

În starea de comuniune, sufletul va cânta, iar rațiunea își va freca mâinile de mulțumire.

Gândind la mijloacele necesare pentru realizarea unui scop, rațiunea pune o cruce fatală scopului greu de realizat.

Permiteți-vă să aveți, aceasta fiind principala condiție pentru ca dorința să se împlinească.

Chiar dacă vă atrage un scop, dacă ceva vă apasă înseamnă că el este fals.

Nu credeți pe nimeni care vă cere să vă schimbați.

Disconfortul se manifestă ca o neliniște apăsătoare, ca o povară.

Confortul sufletesc nu este un „da" spus o singură dată.

Disconfortul sufletesc este un „nu" spus o singură dată.

Gândindu-vă la scop să nu aveți în vedere prestigiul acestuia, nici inaccesibilitatea și nici condițiile de realizare; acordați atenție doar stării de confort sufletesc.

Afirmația va trebui să fie însoțită de simțăminte corespunzătoare.

O singură afirmație trebuie să fie pozitivă și strict direcționată.

Direcționați afirmația către cauză și nicidecum că-

tre efect.

Formulaţi afirmaţiile la timpul prezent.

Când hotărârea de a avea este lipsită de dorinţa de a avea, pendulul nu are de ce să vă agaţe.

În linişte şi fără să insistaţi, luaţi ceea ce vi se cuvine aşa cum vă luaţi corespondenţa din cutia poştală.

Capitolul IV

SCOPURI ŞI PORŢI

Fiecare om îşi are calea sa în viaţă prin care el îşi făureşte adevărata fericire. Dar cum să o găseşti? Veţi afla cum se procedează. Dar cum să-ţi atingi scopul propus, căci nu totdeauna dorinţele corespund posibilităţilor? Veţi avea ocazia să vă convingeţi că posibilităţile vă sunt limitate doar de intenţie. Sfărâmând lacătele stereotipurilor, veţi deschide porţi care înainte vi se păreau inaccesibile.

Zdrobind stereotipurile,
dumneavoastră veți deschide porți

Cum să-ți alegi lucrurile

În acest capitol vom vorbi despre cum putem să ne dăm seama care sunt năzuințele adevărate ale sufletului și care sunt scopuri false pe care în orice moment pendulii încearcă să ni le impună. Problema constă în aceea că un scop fals, în pofida atractivității lui, nu vă va aduce nimic, în afară de decepții. În goana după împlinirea unui scop fals, fie că nu obțineți nimic și eforturile pe care le-ați făcut devin hrană pentru pendul, fie că, atingându-vă țelul, vă convingeți că nu este ce vă trebuia. Merită oare să ratați unica șansă pe care viața vi-o dă și să pierdeți timp prețios pentru îndreptarea greșelilor? În ciuda faptului că viața pare lungă, ea trece foarte repede și pe neobservate. De aceea trebuie să învățați să vă găsiți scopuri care să vă facă fericit.

Nu aș fi dorit să încep capitolul făcând teorie. Cu siguranță v-au obosit toate complicatele motivări. Eu m-am străduit, pe măsura posibilităților, să fac expunerea mai ușoară, dar mă tem că nu totdeauna mi-a reușit acest lucru. Ce să-i faci? Problemele luate în discuție nu sunt probleme obișnuite iar concluziile sunt cu atât mai mult năucitoare. Rațiunea dumneavoastră niciodată n-ar fi luat în serios ideile Transurfingului dacă nu aș fi făcut o minimă argumentare. Dar, ceea ce a fost mai complicat a trecut și voi

începe acest capitol cu probleme de ordin practic.

Un exemplu viu, simplu, care în același timp constituie și un antrenament pentru a vă stabili propriile scopuri, îl reprezintă căutarea îmbrăcămintții necesare. Amintiți-vă, au fost momente când v-ați cumpărat un obiect care atunci vi s-a părut potrivit iar apoi s-a dovedit că nu vă mai place, că nu vă vine bine, sau că are un defect. Dar s-a întâmplat și să vedeți un lucru pe care l-ați cumpărat fără să ezitați și sunteți mulțumit de el până în ziua de azi. Deosebirea dintre ele constă în faptul că primul nu era pentru dumneavoastră iar al doilea era.

Primul lucru care vi s-a părut atrăgător, era destinat altei persoane. Probabil l-ați văzut la o cunoștință sau pe un manechin. Dacă un lucru arată bine pe alții nu înseamnă că vă vine bine și dumneavoastră. Și nu pentru că ar fi vorba despre un defect al corpului dumneavoastră, ci despre o calitate. Este neplăcut să fii un manechin pe care orice arată bine. O impresie puternică produce nu frumusețea unanim acceptată, ci individualitatea reușit subliniată.

Sunt convins că toate acestea le știați și fără să vă spun eu. Cu toate acestea umblați prin magazine și vă chinuiți neștiind ce anume să cumpărați. Știți care sunt tendințele modei, vă place să fiți la modă, aveți gust, dar aceste lucruri nu vă ajută. După multe căutări, tot nu sunteți mulțumit(ă) de obiectul cumpărat. Pentru ca întotdeauna să găsiți exact ceea ce vă trebuie este necesar să învățați să faceți deosebirea între lucrurile care vi se potrivesc și cele care sunt pentru alții. Cum să faceți asta? N-o să credeți cât este de simplu!

[redacted] În mod cert echilibrul se distruge. Cu cât veți fi mai agitat, cu atât rezultatul va fi mai rău. Nu trebuie să zăboviți mult anali-

zând lucrul, respectiv să vedeţi ce calităţi şi ce defecte are. Nu trebuie să alegeţi cu raţiunea pentru că ea şi gândurile ei nu vă reprezintă, ci reprezintă un atac din partea pendulilor. Daţi o raită şi uitaţi-vă ca la o expoziţie, fără să vă gândiţi la nimic.

Mai întâi, precizaţi-vă în linii mari, cam ce aţi dori să vă luaţi. Nu este obligatoriu să vă gândiţi la detalii. Unica descriere trebuie să fie tipul de îmbrăcăminte. De exemplu, dacă vă trebuie un palton, propuneţi-vă doar să vă alegeţi unul şi nu puneţi niciun fel de alte condiţii. Lăsaţi sufletul să aleagă – el este mult mai aproape de ceea ce sunteţi dumneavoastră de fapt. El nu va omite nici cel mai mic detaliu şi cu siguranţă vă va indica la timp care este obiectul corespunzător. Îl veţi recunoaşte imediat din mulţimea de lucruri pe care le vedeţi; mai bine spus îl veţi simţi pe acela care vă place în mod deosebit.

Încă o dată subliniez: nu trebuie să analizaţi de ce lucrul acela vă place. Pur şi simplu vă place şi este şi ce vă trebuie. Cumpăraţi-l fără să mai staţi pe gânduri.

Chiar când căutaţi ceva multă vreme şi nu găsiţi, să nu aveţi nici o îndoială că undeva îl veţi găsi. Dacă nu în al treilea magazin, atunci în cel de al zecelea. El vă aşteaptă cu răbdare, aşa că aveţi şi dumneavoastră răbdare, nu vă agitaţi, nu vă chinuiţi cu îndoielile şi nu vă faceţi reproşuri. Şi ca să fiţi absolut convins că aşa va fi, vă dezvălui secretul care vă arată cum să deosebiţi lucrul care nu este pentru dumneavoastră de cel care este. Este pe atât de simplu, pe cât este de sigur.

După cum v-am spus, când faceţi alegerea nu trebuie să vă gândiţi la calităţile şi la defectele lucrurilor. Dar, iată, a sosit momentul când trebuie să-i spuneţi vânzătorului „da" sau „nu". În acest moment să dormiţi foarte plăcut,

chiar dacă vi se pare că nu este aşa. Somnul este mai profund dacă alături vânzătorul şi cunoştinţa dumneavoastră vorbesc despre obiectul respectiv.

În timpul în care vă hotărâţi, lucrează numai raţiunea. Ea analizează calităţile şi defectele, îşi construieşte concepţia astfel încât să fie raţională şi convingătoare şi, în acelaşi timp, este atentă la părerea celor din jur. Este atât de absorbită de acest proces, că nu acordă nicio atenţie simţămintelor sufletului. În acest sens, raţiunea doarme profund.

Aşa să fie, nu o deranjaţi până când ea nu se hotărăşte. Dar, iată că s-a hotărât. În acest moment nu mai ascultaţi de nimeni, treziţi-vă şi încercaţi să vă daţi seama ce [illegible] s-a hotărât? Gradul de confort sufletesc vă va arăta ce atitudine are sufletul faţă de hotărârea raţiunii.

Confortul sufletesc, după cum ştiţi, nu poate să vă dea un singur răspuns. Sufletul nu ştie întotdeauna exact ce îşi doreşte şi poate să şi oscileze. Dacă obiectul v-a plăcut de la prima vedere şi aţi simţit imediat acest lucru, înseamnă că sufletul a spus „da". După aceea intervine raţiunea care începe să analizeze şi să justifice alegerea. Dacă în urma analizei, raţiunea a spus şi ea „da", înseamnă că lucrul este al dumneavoastră. Dar dacă aţi hotărât să cumpăraţi lucrul nu pentru că el v-a plăcut de cum l-aţi văzut, ci pentru că ar fi bine, atunci trebuie să acordaţi atenţie şi celui mai mic disconfort. *Sufletul ştie întotdeauna exact ce îşi doreşte.*

Dacă oscilaţi, dacă ceva în legătură cu acest lucru vă transmite o cât de mică nelinişte sau lipsă de confort, dacă aveţi cea mai mică umbră de îndoială sau de apăsare înseamnă că lucrul acela nu este pentru dumneavoastră. Ra-

țiunea va căuta să vă convingă și va descrie cât mai viu și mai colorat toate calitățile pe care le are. Dacă v-ați surprins că încercați *să vă convingeți* că vă vine bine și ca model și ca măsură, puteți să renunțați imediat la acel lucru: nu este pentru dumneavoastră.

Singurul criteriu de alegere constă într-o singură frază simplă: *dacă trebuie să mă las convins(ă), înseamnă că lucrul acesta nu e pentru mine. Să știți că dacă el este pentru dumneavoastră, nu va fi nevoie să vă lăsați convins(ă).*

Și, în fine, credeți că atunci când faceți o alegere merită să ascultați și părerea altora? Eu cred că nu. Nimeni, în afară de dumneavoastră înșivă, nu va putea să aleagă lucrul care este pentru dumneavoastră. Dacă el v-a plăcut necondiționat, puteți fi absolut convins(ă) că alții, văzându-l la dumneavoastră, vor fi încântați.

Despre prețuri pot să vă spun doar atât: nu este obligatoriu ca lucrul care este pentru dumneavoastră să se afle într-un magazin scump. Dacă tot e vorba de preț, Transurfingul vă va ajuta să excludeți din viața dumneavoastră problema banilor. Dacă vă veți stabili un *scop* și vă veți gândi cum să-l realizați, și nu cum să faceți rost de bani pentru a-l realiza, atunci banii vor veni singuri, chiar mai mulți decât ar fi necesari.

După cum vedeți, procesul de alegere a unui lucru cuprinde toate principiile de bază ale Transurfingului. Mergeți prin magazine ca la expoziție, doar uitați-vă, și nu vă propuneți să găsiți neapărat ceva. Prin urmare, renunțați la dorința de a vă atinge un scop. Stați liniștit și fiți conștient că lucrul dumneavoastră vă așteaptă undeva și știți cum să îl deosebiți de lucrurile care sunt pentru alții. Importanța să fie deci la cota minimă. Vă veți trezi imediat

după ce ați luat hotărârea și vă veți da seama cum a decurs totul. Rezultă că acționați în cunoștință de cauză și că dumneavoastră înșivă determinați scenariul jocului. Luând hotărârea definitivă, vă bizuiți pe starea de confort sufletesc. Și nu greșiți pentru că sprijinul de nădejde în această lume instabilă este comuniunea dintre suflet și rațiune. Și, în sfârșit, vă va fi mult mai simplu dacă nu vă faceți o planificare rigidă, dacă nu vă creați tot felul de obligații și dacă vă duceți politica proprie. Lăsați-vă în voia cursului variantelor. Viața este o sărbătoare adevărată, dacă v-o permiteți. Liniștit și fără insistențe luați-vă ce vi se cuvine.

Iată, acum aveți o tehnică simplă, dar redutabilă. Puteți să vă duceți liniștit prin magazine și chiar dacă în această zi n-ați cumpărat nimic, înseamnă că v-ați protejat necumpărând un lucru care vă era străin. Veți fi liniștit și sigur de sine pentru că știți că lucrul dumneavoastră se află undeva și vă așteaptă. Îl veți găsi negreșit. Important este să nu uitați că înainte de a răspunde „da" sau „nu" trebuie să vă treziți și să vă dați seama ce simțiți.

În cazul în care alegeți îmbrăcăminte nu pentru dumneavoastră ci, de exemplu, pentru copil, tehnica aceasta nu mai funcționează. Mai bine spus, ea lucrează, dar nu cu aceeași exactitate. Sufletul dumneavoastră nu poate să aleagă în locul altora. De aceea, în acest caz, nu vă rămâne decât să vă conduceți doar după considerente practice. Dar în același timp dați-i și copilului posibilitatea să aleagă singur. Spre deosebire de adulți, copiii știu să-și găsească lucrurile.

Desigur, această tehnică este valabilă nu doar pentru îmbrăcăminte, ci și în oricare alt caz, când trebuie să vă alegeți ceva. Și eu aș vrea să sper că această carte pe care o țineți în mână este a dumneavoastră.

Cum să dictezi moda?

Aţi dori să daţi tonul în modă? Până acum eraţi doar atent la modul cum se îmbracă alţii şi vă străduiaţi să fiţi în pas cu moda. Dar v-aţi gândit oare cine creează moda? Moda nu se naşte în saloanele marilor croitori de lux; aceştia sesizează doar tendinţa. Noile direcţii în modă sunt date de oamenii care sunt relativ liberi faţă de penduli. Ei se conduc numai după judecăţile şi preferinţele lor de oameni independenţi şi de aceea dau tonul în modă. Ei se îmbracă cum le sugerează inima şi nimeresc exact cum trebuie. Apoi această idee este remarcată şi de alţii, este prinsă din zbor şi se răspândeşte în mod spontan.

Dacă te ghidezi orbeşte după modă, poţi să-ţi desfigurezi în profunzime aspectul exterior. Dacă vă place să observaţi, remarcaţi că sunt oameni eleganţi care nu sunt deloc îmbrăcaţi după modă. În schimb se vede imediat că au un ceva anume şi nimănui nu-i trece prin cap să-i învinuiască de lipsă de modernitate. Şi invers, la tot pasul se întâlnesc fiinţe îmbrăcate după tot dichisul zilei, după modă, dar la ei nu poţi privi, sunt jalnici, pentru că moda aceasta nu li se potriveşte. Alţi urmăritori, adepţi ai modei, merg orbeşte, pe calea intenţiei interioare, spre un scop străin: după o anumită modă, rânduită de penduli. Ei nu se gândesc la preferinţele proprii. Ei nu se gândesc la preferinţele lor şi se supun regulii pendulilor „fă ca mine!" În context, mi-am amintit de un proverb franţuzesc: „Nu te teme să arăţi demodat, teme-te să arăţi caraghios!"

Partea exterioară a modei este stilul, iar esenţa interioară este acel ceva care vi se potriveşte în contextul sti-

lului respectiv. Trebuie doar să știți exact ce anume doriți: să fiți la modă sau să fiți elegant? Nu este același lucru. Dar ce părere aveți, ce este mai bine? Puteți să vă înveșmântați chiar cu totul diferit de spiritul epocii dumneavoastră, chiar ceva de genul retro. Dar dacă aceasta vi se potrivește, toți vor muri de invidie!

Cu siguranță ați înțeles că a fi în pas cu moda nu este nimic altceva decât să intrați în jocul pendulului modei. Tendințele în modă dispar la fel de repede cum au și apărut. Pendulii modei sunt cei mai schimbători și mai instabili. Nu-i nimic rău dacă v-ați aflat sub influența lor. Important este să înțelegeți acest lucru și să vă alegeți cu un folos de pe urma modei, nu doar să-i plătiți tributul.

Vă puteți crea fără probleme un pendul propriu al modei. E foarte simplu. Trebuie doar să le întoarceți spatele pendulilor modei și să vă orientați spre sinele dumneavoastră. Propuneți-vă ca scop să arătați interesant și elegant. Nu trebuie să concretizați nimic. Mergeți prin magazine și fiți mai atent la lucruri, conform metodologiei de mai sus. Uitați de ce este acum la modă. Acordați atenție doar sentimentelor pe care le aveți când vă uitați la un obiect anume. Nu mai analizați nimic. Imediat ce v-ați surprins că începeți să analizați și să reflectați la cele văzute, întrerupeți imediat acest proces inutil. Ascultați murmurul stelelor dimineții.

Mai mult ca sigur că nu se va întâmpla nimic semnificativ imediat. Luați-vă un răgaz nelimitat, renunțați la dorința de a vă realiza un scop. Dacă nu iese nimic, n-aveți ce pierde. Detașați-vă de obligația de a realiza ceea ce v-ați propus. Nu mai dați importanță și nu vă lăsați agățat de penduli! Lăsați-vă în voia cursului variantelor!

Ar fi folositor ca, simultan, să derulați în minte

slide-ul scopului dumneavoastră. Dar să nu fie o imagine concretă a modului cum arătaţi. Slide-ul trebuie să conţină senzaţiile pe care le aveţi atunci când atrageţi atenţia altora asupra dumneavoastră şi când sunteţi elegant, interesant, original.

Renunţaţi la dorinţa de a găsi ceva alambicat, ieşit din comun. Extraordinarul nu reprezintă garanţia succesului. Credeţi-mă! Veţi descoperi lucruri la care nu vă aşteptaţi. După un timp veţi descoperi cu siguranţă ceva original. Imediat ce sufletul va fi în armonie cu raţiunea, veţi încerca un sentiment ce nu poate fi comparat cu nimic. Va fi un amestec de uimire şi entuziasm. Veţi înţelege imediat, dar nu vă veţi spune „este exact ce-mi trebuie", ci veţi dori să exclamaţi ceva de genul: „Nu se poate aşa ceva! Poţi să-ţi pierzi minţile!" Iată aşa stau lucrurile. Posibilităţile vă sunt limitate doar de propria intenţie.

Secretul succesului constă în faptul că v-aţi eliberat de influenţa pendulilor şi aţi pornit pe drumul dumneavoastră. Dar ce fac pendulii când văd că pe firmament răsare o nouă stea? Cum aţi văzut din capitolul precedent, ei o aprind pentru a-i da strălucire. Nu le rămâne decât să facă din dumneavoastră un star, favoritul lor. Pendulii se străduiesc să ţină totul sub control şi de aceea vă vor şi ajuta. Iar dacă veţi avea noroc, vă veţi crea propriul pendul şi veţi deveni favoritul lui.

Lipsa text 163

Cu alte cuvinte, raţiunea dumneavoastră va trebui să introducă în lista ei de semnificaţii un adevăr atât de simplu: *fiecare deţine o comoară preţioasă – unicitatea sufletului său.* Fiecare om poartă în buzunarul său cheia succesului şi cu toate acestea nu se foloseşte de ea. Fie ca raţiunea să vă ia sufletul de mânuţă, să îl ducă la magazin şi să-

i permită să-şi aleagă singur jucăria.

Unitatea sufletului şi a raţiunii este o asemenea raritate, încât ea poate literalmente să fie vândută pe bani buni. Toate capodoperele constituie esenţa manifestării acestei unităţi. Stelele devin stele numai pentru că pe oameni îi interesează exact ceea ce le lipseşte lor – unitatea dintre suflet şi raţiune.

Scopuri străine

Până acum am examinat lumea exterioară pentru om, ca spaţiu al variantelor cu sectoare care se leagă în linii ale vieţii. Dacă parametrii emisiei de energie mentală coincid cu parametrii sectorului, atunci sectorul capătă chip – el capătă realizare materială. Dar şi omul reprezintă, în plan energetic, o esenţă individuală care îşi are spectrul său unic de emisie. În spaţiul variantelor fiecare om are liniile „sale" de viaţă, cele mai potrivite pentru freilul sufletului său.

Pe liniile sale de viaţă omul întâmpină un minim de obstacole şi toate circumstanţele se aranjează în folosul acestuia. Freilul sufletului uman se înscrie cu succes în linia vieţii individului şi îşi realizează cu uşurinţă scopul; la fel cum cheia noastră se învârteşte cu uşurinţă în lacătul încuiat. N-avem nevoie să cunoaştem cu exactitate de ce şi cum anume se întâmplă totul. Important este faptul în sine – şi anume că fiecare om îşi are drumul său. Dacă omul merge înspre scopul său, intrând pe poarta sa, totul se va

armonie favorabilă.

În caz contrar, dacă s-a abătut din drum, asupra lui vor veni tot soiul de belele și viața i se va schimba într-o continuă luptă pentru existență. Pentru suflet aceasta va fi o adevărată tragedie. Vă necăjiți dacă în weekend se întâmplă să fie vreme rea? Vă puteți imagina ce simte sufletul când unica șansă care i-a fost acordată în viață se duce pe apa sâmbetei?

Sufletul vede cum rațiunea, aflată în trena pendulilor, își strică tot rostul vieții, dar el nu poate schimba nimic. Venind pe această lume, rațiunea nu știe clar ce trebuie să facă, ce să vrea și ce să-și dorească. Sufletul chiar dacă nu știe nici el exact, el măcar ghicește. Rațiunea însă nu-l ascultă. Pendulii imediat iau rațiunea în circuitul lor, impunându-i acesteia scopurile lor și regulile jocului. Pendulii îi obligă pe oameni să opteze pentru scopuri străine și să se înghesuie la uși străine. Încercările timide ale sufletului de a influența rațiunea n-au nicio șansă, într-atât este de puternică influența pendulilor.

Multora dintre noi ne-a fost indusă încă din copilărie ideea că succesul poate fi obținut numai prin muncă asiduă. Și în plus că trebuie să-ți urmărești scopul cu tenacitate, înfruntând piedicile și biruind greutățile. Una dintre cele mai mari erori constă în a accepta ideea că pentru fericire trebuie să te lupți, să fii tenace, perseverent, să învingi o multitudine de piedici și obstacole, pe scurt, să-ți cucerești un loc sub soare. Acesta este un stereotip fals și extrem de periculos.

Haideți să ne lămurim cum s-a format acest stereotip. De obicei, individul intră sub influența pendulilor și se abate de la calea sa. Este firesc ca, într-un asemenea caz, în drumul său să apară o multitudine de piedici. Omul își

dorește însă fericirea, de aceea nu-i rămâne decât să biruie aceste piedici. Încercați să ghiciți în ce constă eroarea lui? Că merge spre un scop care nu-i al lui, printr-o ușă care nu este a lui? Nu! Răspunsul vi se va părea iarăși neobișnuit, cum neobișnuit este totul în această carte.

Rătăcirea individului constă în falsa sa convingere că „Dacă eu voi depăși piedicile, acolo, în față, în viitor, mă așteaptă fericirea". Acestea nu sunt decât iluzii. Niciun fel de fericire nu va exista! Oricât s-ar strădui, omul se află în poziția unuia care vrea să ajungă din urmă soarele care apune. *Pe o linie străină, pe om nu-l mai așteaptă nici o fericire, nici în viitorul apropiat și nici în cel îndepărtat.*

Mulți oameni care și-au realizat cu mare greutate scopul nu mai au nici un sentiment, totul este pustiu. Ce s-a întâmplat cu fericirea? Dar nici nu-i vorbă de fericire; totul a fost *un miraj*, creat de penduli pentru a-l face pe om să se lase secătuit de energie, în drumul său către o fericire iluzorie. Repet încă o dată: *în viitor nu există nicio fericire; ea fie că se află aici și acum pe linia vieții care se află în desfășurare, fie niciodată.*

În ce constă fericirea în modelul Transurfingului? Poate că ea, fericirea, va veni când omul își va atinge scopul, care este doar al lui! N-ați ghicit nici de data aceasta. *Fericirea vine în timp ce ne îndreptăm spre scopul nostru, prin poarta noastră.* Dacă omul se află pe linia sa de viață, pe calea sa, atunci el este fericit chiar acum, chiar dacă scopul său se află încă undeva în viitor. Când scopul va fi atins, bucuria va fi dublă. Dar însuși mersul spre atingerea scopului propriu face ca fiecare zi să fie o sărbătoare. Când scopul nu este al tău sărbătoarea se amână pentru un viitor iluzoriu. Atingerea unui scop care nu este al tău aduce doar deziluzie și pustiire și nicidecum fericire.

Scopul dumneavoastră este acela care vă produce o veritabilă mulţumire. Nu e ceva care vă oferă o satisfacţie vremelnică, ci ceva care *vă conferă sentimentul bucuriei de a trăi.* Poarta dumneavoastră este drumul care vă duce spre propriul ţel care vă pasionează şi vă inspiră. Nu se poate spune că acolo totul se obţine uşor. Important este faptul că mişcarea prin poarta dumneavoastră *nu vă sleieşte de putere, dimpotrivă, înseamnă un aflux de energie.*

Dacă porneşti spre atingerea scopului propriu prin propria poartă, piedicile se depăşesc cu uşurinţă, iar munca nu mai e o povară. Dacă în drumul spre atingerea scopului vă sleiţi de puteri, lucraţi fără entuziasm şi obosiţi, înseamnă că e vorba de un scop străin, că vă luptaţi cu morile de vânt. Enunţăm însuşirile caracteristice ale scopurilor străine.

Un scop străin este întotdeauna o violentare a sinelui, o constrângere, o obligaţie impusă. Dacă în scopul dumneavoastră vi se impune ceva, chiar lipsit de importanţă, înseamnă că puteţi să renunţaţi la el fără teamă. Când scopul este al dumneavoastră, nu este nevoie să vă convingeţi singur de aceasta. Îl urmaţi cu plăcere. Procesul de atingere a acestui scop vă dă satisfacţie. Atingerea unui scop străin se realizează prin depăşirea multor piedici. Drumul spre un astfel de scop înseamnă luptă permanentă. Pendulul are nevoie ca toţi să-şi îndeplinească sarcina de şurubel pentru binele întregului mecanism. Vă va fi greu, dar veţi face ceea ce trebuie pentru că pendulii v-au indus ideea că totul se obţine doar printr-o muncă susţinută. Dacă sunteţi o persoană tare veţi mătura din cale toate obstacolele, veţi trece prin foc şi apă şi vă veţi câştiga un loc sub soare. Dacă sunteţi însă un om slab, staţi la locul dumneavoastră şi ţineţi-vă gura.

La început, un scop străin pare să fie ceva la modă, ceva de prestigiu. Pendulii au nevoie să vă atragă pe linii ale vieții care vă sunt străine și de aceea se vor strădui din răsputeri. Momeala trebuie să fie foarte apetisantă pentru ca rațiunea, pierzându-și capul, să se și arunce pe ea. Nu în toate cazurile pendulii pot să te oblige să ții cont de regula „Fă ca mine!" Trebuie ca dumneavoastră să doriți acest lucru. Pentru aceasta ei creează mitul carierei de succes a starurilor. El arată care este algoritmul succesului lor și vă pune în postura de a alege: fie să imitați o experiență străină, fie să nu vă alegeți cu nimic. Nu aveți de unde să știți cum se obține succesul. În schimb ei știu, rezultatul se vede. Dar, după cum am mai spus, starurile au succes tocmai pentru că au spulberat regula „Fă ca mine!" și merg pe propriul drum. *Algoritmul succesului dumneavoastră nu-l știe nimeni, îl știe doar propriul suflet.*

Un scop străin te atrage prin inaccesibilitatea lui. Așa e omul: îl atrage tot ce este interzis. Inaccesibilitatea duce la dorință de posesiune. O asemenea trăsătură a psihicului uman își are rădăcina în copilărie, când îți dorești multe, dar ai parte de puțin. Adesea se întâmplă că dacă i se refuză copilului o jucărie, el nu se lasă până nu o capătă, iar apoi jucăria nu-l mai interesează. Adulții au alte jucării, dar se poartă precum copiii. De exemplu, un adult-copil nu are nici voce, nici ureche, dar i se pare că poate să cânte. De fapt, „privighetoarea" nu vrea să se împace cu ideea că nu se află pe drumul său: „Uite altora cum le-a reușit, eu cu ce sunt mai rău ca ei?" Lăsați importanța scopului la o parte și răspundeți la întrebarea: *Vreți într-adevăr din tot sufletul, sau doar vreți să vreți? Dacă atingându-vă scopul, vreți să vă dovediți ceva dumneavoastră înșivă și altora, înseamnă că scopul este fals.* Scopul pe care îl aveți

nu vă apasă ca o povară ci vă produce o reală mulţumire.

Scopul străin vi-l impun alţii. Nimeni, în afară de dumneavoastră, nu poate să vă determine scopul. Ascultaţi cu calm poveţele pe care vi le dau „oamenii ştiutori" despre felul cum ar trebui *să procedaţi*. Trageţi concluziile şi procedaţi cum credeţi. Dar dacă cineva începe să vă înveţe spre ce anume să năzuiţi, ripostaţi imediat la această grosolană imixtiune în sufletul dumneavoastră. Şi aşa e sătul de aiurelile raţiunii. Nimeni nu are dreptul să vă indice ţelul. Este adevărat, există o excepţie – o frază aruncată la întâmplare. Dacă vă amintiţi, frazele spuse întâmplător pot fi nişte semnale. Semnalul se simte imediat. O frază a cuiva, spusă la întâmplare, poate să vă aprindă în suflet o scânteie. Dacă s-a referit la scopul dumneavoastră, sufletul se înviorează şi s-ar putea să vă daţi seama că „este exact ce trebuie". Dar numai în cazul când persoana respectivă nu încearcă să vă convingă sau să vă aducă pe calea cea dreaptă, ci, aşa, în treacăt, face o observaţie sau face o recomandare.

Un scop străin, un scop care nu este al dumneavoastră duce la creşterea bunăstării altora. Dacă un scop nu vă ameliorează viaţa, înseamnă că nu e scopul dumneavoastră. Scopurile adevărate lucrează întotdeauna pentru dumneavoastră, pentru bunăstare şi succes. Scopul propriu este necesar doar pentru dumneavoastră. Dacă el contribuie *direct* la satisfacerea nevoilor altora, la creşterea bunăstării lor, înseamnă că scopul vă este străin. Pendulii, sub pretextul unor intenţii binevoitoare, încearcă să vă facă să-i serviţi pe alţii. Există multe modalităţi. La persoanele care au un puternic sentiment de vinovăţie acţionează de obicei cuvintele „trebuie", „eşti obligat", „este necesar să ...". Şi ele îşi găsesc consolarea în faptul că trebuie să

şi ispăşească nişte păcate imaginare. La altele poate să acţioneze lozinca "Au nevoie de ajutorul dumneavoastră". Şi asta merge. După cum înţelegeţi, aceste metode se axează pe importanţa interioară şi exterioară. Trebuie să reţineţi că noi trăim în primul rând pentru noi înşine şi că nu datorăm nimănui nimic. Nu-i puteţi face fericiţi pe alţii. În schimb le puteţi face rău dacă dumneavoastră înşivă sunteţi nefericit.

Scopul străin provoacă un disconfort sufletesc. Scopurile false sunt de regulă foarte atrăgătoare. Raţiunea vă va înfăţişa cu încântare, în toate culorile, care de care mai atractive, avantajele scopului. Dar dacă, cu toată atractivitatea scopului, ceva nu vă dă pace, trebuie să fiţi sincer cu dumneavoastră. Desigur, raţiunea nici nu vrea să audă; pentru ea totul este minunat, este excelent. Şi atunci, de unde vine această stare de disconfort? Eu repet o regulă importantă din capitolul precedent. *Reflectând asupra scopului, nu vă gândiţi la prestigiul acestuia, la inaccesibilitatea lui, la mijloacele de obţinere. Acordaţi atenţie doar stării dumneavoastră de confort sufletesc.* Imaginaţi-vă că v-aţi realizat deja scopul şi că toate celelalte sunt de domeniul trecutului. Vă e bine sau rău? Dacă alături de satisfacţie se strecoară şi o undă de teamă sau o stare apăsătoare, ceva împovărător, înseamnă că acesta este disconfortul sufletesc. Merită oare să vă legaţi de un scop străin? Scopul dumneavoastră va fi şi mai atrăgător şi vă va produce şi mai multă mulţumire dacă starea de disconfort este absentă total. Trebuie doar să întoarceţi spatele pendulilor şi să-l găsiţi.

Dacă nu vă mulţumeşte locul pe care-l aveţi în această lume sau vă urmăreşte un şir de ghinioane, înseamnă că, la timpul respectiv, aţi intrat sub influenţa

pendulilor distructivi şi că aţi pornit spre un scop străin printr-o poartă străină. Scopurile străine cer multă energie şi trudă. Ale dumneavoastră, dimpotrivă, se realizează parcă de la sine, parcă ar fi unse. Găsiţi-vă scopul şi poarta şi toate problemele se vor rezolva.

Aţi putea să-mi spuneţi: „Dacă nu ştiu ce vreau, cum pot să aflu?" Iar eu vă pun o întrebare pe potrivă: dar v-aţi gândit vreodată serios la acest lucru? Cât ar părea de ciudat, dar majoritatea oamenilor sunt atât de preocupaţi cu treburile pendulilor, ca nişte adevăraţi roboţi, că nu-şi mai găsesc timp pentru sine, pentru sufletul lor. Întrebări de genul ce anume îşi doresc de la viaţă oamenii şi le pun în fugă şi le rezolvă tot în fugă, fără prea multă bătaie de cap, deoarece sunt copleşiţi de problemele vieţii. Nu e cazul să „faceţi săpături", va fi suficient să vă liniştiţi un timp, să vă adunaţi gândurile şi să auziţi totuşi murmurul stelelor dimineţii.

Şi dacă în general nu vă doriţi nimic? Este o dovadă că potenţialul dumneavoastră energetic este extrem de redus. Starea de depresie, apatia sunt o mărturie sigură că energia dumneavoastră abia vă ajunge pentru a vă menţine existenţa. Va trebui să-i înmulţiţi rezervele. Nu se poate ca sufletul dumneavoastră să nu-şi dorească ceva. Sunteţi prea epuizat ca să-l mai puteţi auzi.

Spargerea stereotipurilor

Cu toate că despre penduli s-a vorbit destul de mult, vreau să mai dau câteva exemple despre modul în care aceştia te pot abate din drum. Puneţi-vă întrebarea, nu cumva pendulul vă impune un scop străin sub masca unei propuneri cuviincioase. De exemplu, „un suflet bun" este chemat în ajutor. Acest ajutor poate fi pentru animale lipsite de apărare, pentru soldaţi răniţi, pentru copii flămânzi sau persoane care au nevoie de ajutor, de grijă. Sau undeva oamenii luptă pentru libertate şi acolo este nevoie de o inimă curajoasă. Sufletul bun imediat porneşte într-acolo unde este nevoie de el.

În realitate acesta nu este un „suflet bun", ci este „o raţiune bună" care nu e deloc bună, ci pur şi simplu *este lipsită de suflet*. Această raţiune a uitat de sufletul ei şi e grăbită să ajute sufletele altora. Este acelaşi lucru cu a-ţi părăsi propriii copii când au un necaz şi tu să-i salvezi pe alţii. „Raţiunea bună" şi-a băgat sufletul ei la cutie şi a rămas singură cu gândurile sale pline de „înţelepciune". S-a format un *pustiu interior*, iar acesta trebuie umplut cu ceva.

Pendulii propun imediat tot soiul de compensaţii. Vă vor arăta o foarte largă paletă de modalităţi de a vă pierde energia spre binele altora. Nu cumva însă individul răspunde aşa de repede la chemările celorlalţi tocmai pentru că în el este un mare pustiu? Nu cumva ceea ce se consideră de obicei a fi bunătate şi receptivitate nu este altceva decât o mare pustietate sufletească? Pustiul sufletesc al raţiunii se compensează cu grija faţă de alţii, în timp ce trebuinţele propriului suflet rămân nesatisfăcute. Penduli-

lor le convine ca această grijă pentru alţii să fie apreciată drept suflet mare.

După cum vedeţi, pendulii sunt foarte iscusiţi în a forma stereotipuri foarte convingătoare. Dar nu este altceva decât o frumoasă demagogie. Şi cum rămâne cu propriul dumneavoastră suflet? Nu cumva raţiunea îl lasă de izbelişte de dragul altora? De aceea vă recomand eu aşa de insistent să întoarceţi spatele pendulilor şi să vă eliberaţi sufletul din cutie. Iubindu-vă propria persoană vă veţi găsi propriul scop. În drumul spre acest scop veţi putea să faceţi o mulţime de lucruri bune şi folositoare. Şi, desigur, îi veţi ajuta pe mulţi sărmani şi nefericiţi, pentru că vi se vor ivi multe şi nebănuite posibilităţi.

Dar, atâta timp cât scopul nu a fost definit, fiţi foarte reticenţi la orice fel de solicitare. Importanţa interioară şi cea exterioară trebuie să fie la nivel minim. Când se confruntă pendulii între ei au nevoie de un plus de energie.

Iată, doi penduli se pregătesc de confruntare. Unul se declară un adevărat eliberator şi îl învinuieşte pe celălalt că este dictator şi că este un potenţial agresor periculos. Pendulul „adevărat" are de fapt intenţia să-şi înghită concurentul, să-i ia petrolul sau alte resurse naturale. Dar nu scoate o vorbă despre acest lucru şi desfăşoară o largă campanie propagandistică pentru libertate şi echitate.

Cineva, pătruns de propria importanţă şi aflat deja în cârligul pendulului, îşi spune: „Eu sunt cel care am să eliberez poporul asuprit şi îi voi arăta eu acestui dictator şi agresor!". În timpul acesta, celălalt pendul îşi formează detaşamentul său de susţinători. Pendulul -dictator afirmă că el este adevăratul om bun şi că celălalt, care s-a declarat eliberator, este de fapt un agresor. Un altul, plin şi el de importanţă, clocoteşte de mânie: „Cum au şi declarat răz-

boi şi pe mine nici nu m-au întrebat?! Am să ies în stradă şi voi protesta vehement!" Ăsta chiar poate să intre în război şi să-şi dea viaţa pentru libertatea altora.

După cum vedeţi, adepţii, atât ai unei grupări, cât şi ai celei opuse, sunt atraşi în lupta pendulilor din simplul motiv că importanţa lor, interioară şi exterioară, este vizibil crescută, iar în interior, au un gol sufletesc care, în ultimă instanţă, nu numai că nu se va umple ci, dimpotrivă, se va accentua. Şi ce vor căpăta aderenţii atraşi în luptă? Adepţii războiului vor încerca să se convingă pe ei înşişi că ceilalţi au fost înşelaţi, că războiul n-are nici un rost, că aduce tuturor numai nefericire. Adepţii păcii primesc şi ei un bobârnac peste nas. Acelaşi popor lipsit de apărare, care a fost atacat de pendulul-agresor, se grăbeşte să se dezică de guvernul său, care a fost învins, şi atacă ambasada ţării care a apărat pacea, îi fură ajutoarele umanitare şi devine slugarnic faţă de agresor.

Este foarte clar că idealurile măreţe pentru care luptă aderenţii în bătălia pendulilor sunt nişte baloane de săpun: în interior - pustiu sufletesc, iar la suprafaţă - o pojghiţă strălucitoare de importanţă umflată în pene. Oare toată această tevatură era necesară pentru sufletele aderenţilor atraşi în lupta pendulilor?

Puteţi verifica printr-un procedeu simplu dacă un anumit scop vă serveşte dumneavoastră personal sau nu. *Dacă grija pentru alţii v-a fost indusă din afară – nu are importanţă cum – înseamnă că scopul este unul străin.* Dacă însă grija pentru alţii vine din interior, din adâncul sufletului, atunci acest scop poate să fie al dumneavoastră. De exemplu: „Îmi place să mă ocup de urmaşii mei, pentru mine ei nu sunt o povară". Sau: „Îmi iubesc copiii (nepoţii) şi îmi place să mă ocup de ei, să-i văd cum cresc, să mă

bucur împreună cu ei". Dar când copiii vor creşte, va trebui să vă căutaţi un alt scop.

Nimeni în afară de dumneavoastră nu vă poate spune ce scop să aveţi. Există o singură modalitate de a-l afla: să înlăturaţi importanţa, să întoarceţi spatele pendulilor şi să vă adresaţi sufletului dumneavoastră. Iubiţi-vă înainte de toate pe dumneavoastră şi îngrijiţi-vă în primul rând de dumneavoastră! Numai aşa vă puteţi găsi drumul spre propriul scop.

Încă o greşeală a raţiunii este aceea că imediat ea încearcă să aprecieze realitatea obţinerii scopului şi să calculeze dinainte toate modalităţile şi mijloacele. Doar totul trebuie să fie raţional! Dacă realitatea obţinerii scopului este pusă la îndoială, atunci scopul fie este respins din principiu, fie e pus la păstrare. Cu o asemenea atitudine omul, niciodată nu va reuşi să se înscrie pe o linie de reuşită în viaţă. *Ba dimpotrivă, reflectând asupra mijloacelor de realizare, el se va înscrie pe linia eşecului.* I se învârtesc în gând tot soiul de scenarii posibile ale eşecului. Scopul nu va fi atins prin mijloace obişnuite, iar minunile nu apar atunci când ni le dorim noi. Într-adevăr, un scop greu realizabil se înfăptuieşte foarte rar în cadrul unei mentalităţi obişnuite deoarece parametrii îndoielii nu corespund cu linia scopului.

- *Se va înfăptui o minune numai în cazul în care veţi sparge stereotipul obişnuit şi vă veţi gândi nu la mijloacele de realizare, ci la scopul însuşi.* Şi atunci, ceea ce înainte părea nerealist, acum va fi văzut dintr-o altă perspectivă. Pe neaşteptate şi parcă întâmplător vi se va dezvălui o cale total realistă pentru realizarea scopului. În mentalitatea obişnuită, aceasta va apărea ca o coincidenţă fantastică. În acest caz, raţiunii nu-i mai rămâne altceva de făcut decât

să ridice din umeri şi să exclame: „Cine putea să ştie?!"

Din punctul de vedere al Transurfingului, aici nu-i vorba de nicio minune. Pur şi simplu v-aţi reglat pe frecvenţa liniei-obiectiv, aţi căpătat hotărârea de a avea şi intenţia exterioară v-a transferat pe această linie a vieţii. Iar pe această linie a vieţii vor apărea noi posibilităţi şi se vor deschide porţi despre care, pe vechea linie, nici nu puteaţi să bănuiţi.

Ne-am obişnuit într-atâta cu stereotipurile învechite, încât le numim experienţa umanităţii. De fapt, ele sunt stereotipuri formate de penduli, iar oamenii sunt nevoiţi să le accepte. Întreaga societate se bazează pe pendulii care trăiesc şi se dezvoltă independent după propriile lor legi ca entităţi energoinformaţionale care şi-au subordonat adepţii. Influenţa lor asupra omului este într-atât de mare încât raţiunea acestuia şi-a pierdut capacitatea de a gândi independent şi conştient.

Să luăm, de exemplu, crimele germanilor nazişti în anii celui de al doilea război mondial. Ei au săvârşit lucruri înfiorătoare. S-ar putea ca fasciştii să fi fost oameni foarte cruzi, cu înclinaţii patologice sadice? Nu, majoritatea dintre ei erau oameni la fel de normali ca mine şi ca dumneavoastră! Ei aveau familii, îi iubeau pe cei apropiaţi şi aveau grijă de ei. Întorşi din război, ei s-au încadrat în viaţa paşnică şi au redevenit oameni obişnuiţi şi cumsecade.

De ce în timp de război un familist cumsecade se transformă în fiară? Deoarece mintea lui se află sub puterea pendulilor. La propriu vorbind, fiind angrenaţi în bătălia dintre penduli, adepţii lor nu-şi mai dau seama ce fac. Acest lucru îl putem vedea şi în comportamentul uneori brutal şi lipsit de sens al adolescenţilor. Psihicul tânăr şi

instabil este total lipsit de apărare şi expus unor influenţe nefaste. Să luăm la rând pe fiecare astfel de tânăr. Este el crud? Nicidecum şi părinţii pot să jure că nu este aşa. Dar nimerind sub influenţa pendulului, făcând parte, de exemplu, dintr-un grup, el nu-şi mai dă seama ce face. Raţiunea fiecărui membru al grupului literalmente doarme deoarece ea a fost prinsă în laţul pendulului. Vă amintiţi de mecanismul transferului indus?

Tot răul, cruzimea şi violenţa din lumea aceasta nu sunt provocate de natura, chipurile ticăloasă, a oamenilor, ci de natura lacomă a pendulilor. Sufletul uman nu cunoaşte răul. Tot răul concentrat în raţiune este un atac al pendulilor distructivi.

Pendulii sunt cei care îi incită pe oameni să folosească violenţa şi nu doar faţă de alţii, ci şi faţă de ei înşişi. Cum vi se pare această bravă sintagmă: „Cine nu riscă, nu câştigă!"? Ea este, în sine, o provocare, un îndemn să-ţi rişti bunăstarea sau chiar viaţa în numele unei idei străine. Se înţelege că, dacă ideea este a ta şi riscul este justificat, poate că merită să rişti. Dar nu există ceva mai prostesc decât un risc nejustificat ce-ţi periclitează sănătatea şi viaţa.

Individul este provocat de către penduli la o acţiune riscantă pentru că teama, tensiunea şi surescitarea celui ce riscă sunt felurile de mâncare preferate ale pendulilor. Folosind stereotipul falsului curaj sau ajutorul unui aderent concret, pendulul se străduieşte să-şi înhaţe victima: „Nu sta! Arată de ce eşti capabil! Doar nu vrei să pari fricos?" Şi în clipa următoare omul plin de importanţă se precipită să dovedească şi celorlalţi şi lui însuşi contrariul. Aflat în capcana unui fals stereotip, nici nu-i trece prin gând că el nu este obligat să dovedească nimănui nimic şi că ar putea

pur și simplu să ignore părerea manipulatorilor.

Complexul de inferioritate îl determină pe om să-i facă jocul pendulului. Evident, un risc nejustificat nu este, nici pe departe, o manifestare de curaj, ci este strădania de a-și ascunde aceleași false complexe. Rațiunea dispune în mod iresponsabil de viața sufletului său în beneficiul unor stereotipuri îndoielnice. Sărmanul sufletel, făcut ghem, se uită neputincios la inveterata de rațiune, dar nu are ce face. Rațiunea se poartă cu sufletul, în cel mai bun caz, ca un ratat cronic care își varsă nimicnicia pe cei din jurul său, iar în cel mai rău caz, ca un alcoolic notoriu sau ca o vită turbată care își bate nemilos copilul lipsit de apărare.

Fie ca rațiunea dumneavoastră să se trezească dintr-o asemenea halucinație neguroasă. Ea are o minunată și neprețuită comoară – sufletul său. Unindu-vă sufletul și rațiunea, veți căpăta adevărata libertate și putere. Nu vă temeți să smulgeți din rădăcini stereotipurile create de penduli. Vi se va dezvălui adevărata natură a multor lucruri din această lume. *Distrugând stereotipurile, deschideți porțile ferecate.*

Scopurile proprii

Chiar de la bun început presupun că aveți o dorință scumpă sufletului și că vă și imaginați cam cum ar putea fi realizată. Chiar dacă nu aveți nicio idee, nu e nicio problemă. Dacă veți fi hotărât să aveți se va găsi o variantă. Cel mai important este să vă definiți adevărata dorință ar-

zătoare, să ajungeţi la hotărârea de a avea şi să acţionaţi. Intenţia transformă dorinţa în scop. Dorinţa fără intenţie nu se realizează niciodată. Dar trebuie mai întâi să vă clarificaţi ce anume doriţi de la viaţă. Formulările dezlânate de genul „vreau să fiu bogat şi fericit" nu merg.

Imaginaţi-vă că vă plimbaţi prin oraş fără un scop anume. Hoinăriţi pur şi simplu. Unde veţi ajunge? Nu se ştie. Dacă vreţi să ajungeţi într-un anume loc, mai devreme sau mai târziu tot veţi ajunge chiar dacă nu ştiţi bine drumul. Aşa este şi în viaţă: dacă nu aveţi un scop, înseamnă că sunteţi corăbioara de hârtie pe un râu învolburat. Dacă aveţi un scop şi tindeţi spre el, puteţi să-l realizaţi. Dar s-ar putea şi să nu-l realizaţi.

Doar într-un singur caz există o garanţie de sută la sută că îl veţi realiza: dacă este scopul dumneavoastră şi dacă ajungeţi la el prin poarta proprie. În acest caz, nimeni şi nimic nu vă poate împiedica, deoarece cheia frale-ului sufletului dumneavoastră se potriveşte ideal la lacătul drumului ales. Ce-i al dumneavoastră nu-l poate lua nimeni. Aşa că nu vor fi probleme cu realizarea scopului. Problema este numai să vă găsiţi scopul şi poarta.

În primul rând, scopul nu este definit de unele cerinţe temporare. El trebuie să răspundă la întrebarea: *ce doriţi de la viaţă? Ce anume vă poate face viaţa plină de bucurii şi fericire?* Numai acest lucru are importanţă. Restul poate fi considerat umplutură, nesemnificativ, coaja ce rămâne de la penduli.

Găsiţi-vă un scop principal. Realizarea acestuia va atrage după sine îndeplinirea tuturor celorlalte dorinţe. Dacă nu vă vine nimic concret în minte, atunci pentru început puteţi formula un astfel de scop general: doriţi de la viaţă confort şi prosperitate.

Ce înseamnă în accepţiunea dumneavoastră confort şi prosperitate? Necesitatea de a avea o casă, o maşină, îmbrăcăminte frumoasă şi alte atribute ale unei vieţi confortabile poate fi înlocuită cu un singur scop – să aveţi un loc de muncă bine plătit. Dar după cum vedeţi, acesta nici măcar nu este un scop, ci este poarta care nici ea nu este prea clară.

Un serviciu bine plătit poate fi înlocuit cu ceva şi mai concret – să deveniţi un foarte bun specialist, dacă nu chiar unicul, în domeniul dumneavoastră de activitate. Care este dorinţa sufletului dumneavoastră? Aici apare întrebarea: acoperă oare această activitate toată raţiunea vieţii dumneavoastră? Dacă lucrurile stau astfel, înseamnă că aveţi noroc – scopul şi poarta coincid. Să presupunem că vă ocupaţi exact cu ceea ce vă trage inima – un anumit domeniu al ştiinţei, culturii sau artei. Deci, ocupându-vă cu lucrul dorit, veţi putea face descoperiri sau veţi putea crea capodopere. Înseamnă că pe o asemenea linie a vieţii fericirea se află aici şi acum, nu undeva în viitor. Toate atributele unei vieţi confortabile, pe care alţii le obţin cu mare trudă, vor veni singure ca ceva ce se înţelege de la sine. Vă aflaţi deci pe drumul dumneavoastră. Chiar dacă această îndeletnicire, fie ea şi plăcută, nu este unica ocupaţie care vă umple existenţa de bucurie şi vă asigură atributele de confort, categoric înseamnă că o putem considera doar poartă dar nu o putem numi scop. Nu uitaţi că scopul dumneavoastră trebuie să vă transforme viaţa într-o sărbătoare, cu toate atributele corespunzătoare. Nu vă gândiţi deocamdată la mijloacele de realizare, adică la porţi. Principalul este să vă stabiliţi scopul, iar porţile se vor găsi cu timpul singure.

Răspundeţi-vă la întrebarea: *către ce anume mă*

cheamă inima ca să-mi fie viața o sărbătoare? Lăsați la o parte orice gând cu privire la prestigiu şi gradul de accesibilitate ale scopului propus. Nu trebuie să vă preocupe niciun fel de limitări. Dacă nu credeți, încercați totuşi, prefaceți-vă că totul vă este accesibil şi că nu vă rămâne decât să alegeți. Nu vă sfiiți şi comandați cu toată convingerea.

Ați vrea să aveți o barcă? Dar ce ați zice de un iaht?

Ați vrea să aveți un apartament? Dar ce ați zice de o vilă?

Ați vrea să fiți şef de departament? Dar ce ați zice de funcția de preşedinte al unei corporații?

Ați vrea să lucrați mult ca să câştigați mulți bani? Dar ce ați spune să nu lucrați deloc şi să trăiți în belşug?

Ați vrea să vă cumpărați un teren ieftin şi să vă construiți o casă? Dar ce ziceți de o insulă proprie în Marea Mediterană?

Astfel de „Dar ce ați zice de...?" pot continua la nesfârşit. Nici nu vă imaginați cât de modeste sunt cererile dumneavoastră în comparație cu ceea ce ați putea să obțineți dacă ați merge spre scopul dumneavoastră intrând prin poarta dumneavoastră.

Nu vă ghiciți dorința apelând la rațiune. Nu regretați timpul pe care îl consumați pentru a afla ce-şi doreşte sufletul. Expresia „îmi doresc din tot sufletul" vorbeşte de la sine. Ea exprimă nu o părere, ci o atitudine. Părerea este produsul activității mentalului. Atitudinea vine din adâncul sufletului şi de aceea numai ea poate să determine care scopuri sunt ale dumneavoastră şi care sunt străine. Când vă definiți scopul, puneți-vă întrebarea: „Cum mă simt în „coaja" scopului pe care mi l-am realizat?"

Să presupunem că v-ați ghicit dorința. Ca să verificați dacă dorința vă aparține sau nu, formulați-vă următoarele două întrebări. Prima: Într-adevăr îmi trebuie acest lucru? A doua: Totuşi îmi trebuie cu adevărat? Încercați să potriviți la dorința exprimată toate însuşirile unui scop străin.

Cu adevărat vă doriți din tot sufletul acest lucru sau doar *vreți să vă doriți*? Nu cumva încercați să vă dovediți ceva dumneavoastră înşivă şi celorlalți? Într-adevăr doriți? Sau o faceți ca un tribut plătit modei sau prestigiului? Unui invalid s-ar putea să i se pară că îşi doreşte din toată inima să patineze. În realitate, un asemenea scop porneşte nu din inimă, ci din amărăciunea provocată de neputința sa. Un scop te incită atunci când este inaccesibil. Dacă este greu de realizat, încercați să renunțați la el şi urmăriți-vă. Dacă simțiți o uşurare, înseamnă că scopul este străin. Dacă încercați un sentiment de revoltă şi nevoia de a protesta, scopul poate fi al dumneavoastră.

Unicul criteriu sigur în alegerea scopului îl constituie disconfortul sufletesc. *Este reacția negativă a sufletului la decizia luată de rațiune.* Starea de confort sufletesc se poate controla numai după ce rațiunea a luat o decizie în privința scopului său. Imaginați-vă că v-ați atins scopul şi totul a rămas în urmă. Imediat după, nu mai vorbiți despre el şi ascultați-vă sufletul. Vă e bine sau rău? Dacă în starea de mulțumire se strecoară o teamă sau o senzație de apăsare, înseamnă că sufletul spune clar „nu". Rațiunea nici nu poate să îşi imagineze câte neplăceri ascunde în sine un scop prezentat într-un ambalaj atrăgător. Dar iată, sufletul simte.

Sentimentul de disconfort poate să fie vag, neclar. Să nu confundați stingherealala sufletului cu disconfortul. Aşa cum s-a arătat în capitolul precedent, sfioşenia este un fel de timiditate datorată ineditului situației: „Oare toate

acestea sunt pentru mine?" *Disconfortul sufletesc este o senzaţie de apăsare, de piatră pe inimă care se manifestă slab pe fundalul unor judecăţi optimiste ale raţiunii.* Se poate scăpa de stânjeneală cu ajutorul slide-urilor, pe când de disconfortul sufletesc nu se poate scăpa niciodată. Ar fi cea mai mare greşeală să consideraţi că nu meritaţi. E o prostie! Vă puneţi singuri o astfel de etichetă primitivă. Pendulii sunt cei care v-au făcut să vă puneţi singuri o astfel de etichetă primitivă. Meritaţi tot ce-i mai bun. În orice caz, nu vă grăbiţi să luaţi o hotărâre definitivă în legătură cu scopul. Faceţi proba cu slide-urile. Dacă vedeţi că sentimentul de apăsare nu cedează în timp, înseamnă că disconfortul sufletesc este cauza.

Dacă acest sentiment de apăsare este legat de unele aspecte ale scopului în sine, înseamnă că scopul este străin, este al altcuiva. Dacă aveţi o stare de disconfort la gândul că scopul este greu de atins, înseamnă că el nu intră în zona de confort sau că v-aţi ales o poartă străină. *Nu vă gândiţi prin ce mijloace vă veţi realiza scopul: mai întâi stabiliţi-l cu exactitate.* Dacă nu vă vedeţi în rolul pe care vi l-aţi dorit, este posibil să nu fiţi încă pregătit pentru el. Zona de confort poate fi lărgită cu ajutorul slide-urilor. Cât priveşte poarta, nu vă faceţi griji. Vi se cere doar să fiţi hotărât; în felul acesta, mai devreme sau mai târziu, intenţia exterioară vă va arăta poarta necesară.

Nu vă lăsaţi tentat să vă alegeţi ca scop banii. Chipurile, dacă voi avea bani, toate problemele se vor rezolva, voi şti ce să cumpăr. Aduceţi-vă aminte de valiza plină cu bancnote din capitolul „Slide-uri". Acolo spuneam că banii nu pot constitui un scop, ei sunt doar un atribut însoţitor. Puteţi să fiţi de acord imediat cu o asemenea poziţie, dar ţineţi seama că nu este o simplă afirmaţie. Ne-am

obișnuit atât dr mult cu banii, încât practic putem să exprimăm orice în echivalentul bănesc. Banii sunt însă o categorie abstractă, destinată rațiunii și nicidecum sufletului. Sufletul nu știe ce se poate face cu banii pentru că el nu poate gândi abstract. Scopul final trebuie să fie pe înțelesul sufletului. El are nevoie să afle ce vreți să faceți cu banii pe care doriți să-i obțineți: o casă, un cazinou, o insulă etc. Nu vorbim de mijloacele prin care pot fi obținuți, dar măcar să-i facă plăcere sufletului.

Până când contabilitatea interioară nu va număra mijloacele necesare nu veți reuși să stabiliți care vă este scopul și să vă și reglați pe obiectiv. Activați-vă Supraveghetorul și fiți pe fază ori de câte ori rațiunea încearcă să evite răspunsul la întrebarea: „Ce-mi doresc de la viață?" Stereotipul că scopul este greu de realizat este cel mai puternic, așa că va trebui să aveți răbdare. Rațiunea va încerca să răspundă la o altă întrebare: „Cum să-l realizez?" Hei, și acum sufletul îi va spune rațiunii: „Tu să taci! Asta nu e grija ta, noi alegem jucăria!"

Trebuie să tindeți să vă eliberați de pendulii distructivi, dar acest lucru nu înseamnă să vă izolați. Întreaga societate se află sub influența lor și de aceea nu vă rămâne decât fie să plecați în Himalaya, fie să vă căutați pendulii potriviți. Pustnicilor le este ușor „să discute cu Eternitatea" deoarece se află departe de penduli. E suficient însă să-l aduci pe unul dintre pustnici în mediul agresiv al pendulilor că acesta își pierde imediat și echilibrul și capacitatea de a se detașa.

Scopul dumneavoastră ține și el de un anumit pendul. Asta nu înseamnă că ar exista vreun pericol; numai că scopul trebuie să fie cel adevărat. Găsiți-vă scopul și pendulul va fi nevoit să vă considere drept un favorit. Puteți

chiar să creaţi un nou pendul. Important este să vă exercitaţi dreptul de a alege liber şi să nu permiteţi pendulilor să vă ţină sub control.

Analizând şi cugetând nu vă veţi putea defini scopul. Adevăratul scop îl poate identifica doar sufletul. Analiza este o activitate a raţiunii. Sufletul nu ştie să gândească. El e capabil doar să vadă şi să simtă.

În procesul de căutare a scopului, sarcina raţiunii nu este aceea de a căuta. Ea va proceda ca de obicei, adică va analiza şi va construi lanţuri logice pe baza unor stereotipuri şi etichetări. Dacă ne-am putea găsi calea în acest fel am fi cu toţii fericiţi.

Sarcina raţiunii este aceea de a filtra toate informaţiile exterioare dar să fie foarte atentă la confortul sufletesc. Raţiunea trebuie doar să-şi stabilească o directivă: caut ceva care să-mi transforme viaţa într-o sărbătoare. După aceea se lasă informaţia exterioară să treacă prin filtrul ei şi să urmărească ce simte sufletul din perspectiva acestei „directive".

Căutarea expresă a drumului nu duce la nimic. Nu vă neliniştiţi, aşteptaţi şi observaţi. Dacă raţiunea s-a orientat spre căutare, informaţia va veni ea singură. La un moment dat veţi primi informaţii care vă vor stârni un viu interes. Important este ca în momentul acela raţiunea să fie atentă la confortul sufletesc.

Puteţi să şi grăbiţi apariţia informaţiei necesare. Pentru aceasta ar fi foarte util să vă lărgiţi sfera de interes. Duceţi-vă acolo unde n-aţi mai fost: la muzeu, în excursii, la concerte, filme, în alte cartiere ale oraşului, la o librărie, oriunde. Nu trebuie neapărat să căutaţi ceva, ci doar să vă lărgiţi gama de informaţii şi să observaţi.

Nu vă stabiliţi un termen precis nu vă precipitaţi şi

nu transformaţi căutarea scopului în obligaţie. Puneţi-vă în gând un fel de directivă: *eu caut acel ceva care îmi va transforma viaţa într-o sărbătoare.*

Urmăriţi ce anume simţiţi şi faceţi-o mai atent decât o făceaţi înainte. Această directivă trebuie să funcţioneze în permanenţă ca un fundal. Orice informaţie care vă parvine, treceţi-o printr-un filtru interogativ; ce simt oare, îmi place sau nu?!

Mai devreme sau mai târziu veţi primi un semn sau o informaţie care ar putea să vă facă să vibraţi: „Da, îmi place!" Suciţi informaţia pe toate părţile şi urmăriţi dacă vă simţiţi confortabil.

În sfârşit, nu mai sunteţi tentaţi să vă gândiţi la mijloacele de realizare şi v-aţi definit scopul. Când va apărea şi hotărârea de a avea şi de-a acţiona în vederea realizării ţelului, atunci stratul lumii dumneavoastră va suferi o transformare uimitoare. Şi iată cum se va petrece lucrul acesta.

V-aţi eliberat de povara falselor scopuri şi acum respiraţi uşurat. Nu mai sunteţi în situaţia să faceţi nişte lucruri la care nu vă trage inima. Aţi renunţat la lupta pentru o fericire iluzorie în viitor şi v-aţi permis să aveţi – aici şi acum. Mai ieri vă străduiaţi să umpleţi pustiul sufletesc cu surogatele ieftine propuse de penduli. Iar acum, raţiunea a lăsat sufletul să iasă din cutie şi a apărut uimitorul simţământ de uşurare şi eliberare de parcă ar fi venit primăvara şi v-aţi fi trezit din amorţeala iernii. Senzaţia de apăsare a dispărut. Recunoaşteţi că e mult mai plăcut să acţionezi pentru propriul scop, ştiind că aţi găsit în interiorul dumneavoastră ceea ce anterior vă străduiaţi să găsiţi în lumea exterioară. Raţiunea a renunţat la povara scopurilor altora şi la gândurile fără rost şi a lansat sarcina necesară în stra-

tul lumii sale. Sufletul şi-a ales jucăria şi de bucurie sare şi bate din palme. Aţi distrus falsul stereotip şi v-aţi permis să aveţi, deşi era fals că scopul este inaccesibil. De aceea vi s-au deschis larg porţile care odinioară erau ferecate. În sfârşit, raţiunea a ajuns să priceapă că scopul este într-adevăr realizabil. Acum viaţa va fi o sărbătoare deoarece sufletul, radiind de bucurie, va ţopăi într-un picior alături de raţiunea care şi-a plasat scopul în câmpul lumii sale. Ţinându-se de mână, sufletul şi raţiunea merg voios pe drumul drept şi plăcut spre fericirea care este deja aici şi acum.

Porţile dumneavoastră

Dacă în drumul spre ţel vor apărea mereu obstacole, înseamnă fie că a fost ales un scop străin, fie că mergeţi spre ţel intrând printr-o poartă străină. Unicul lucru în viaţă care trebuie considerat *important* este definirea scopului propriu şi a porţii proprii. Năzuind spre scopuri străine puteţi să vă pierdeţi întreaga viaţă fără a obţine ceva. Nimic nu-i mai trist decât recunoaşterea că toate eforturile au fost depuse în zadar şi că viaţa a fost o nereuşită.

Pendulii i-au învăţat pe oameni să facă „ce este necesar" dar să considere că este obligatoriu. Stereotipul *necesităţii impuse* a fost folosit până la absurd: s-ar putea crede că viaţa este un termen pe care toţi trebuie să-l respecte. Omul s-a obişnuit aşa de mult cu necesitatea, încât adevăratele înclinaţii ale sufletului au fost înghesuite în cel

mai îndepărtat colţ al conştiinţei în aşteptarea unor vremuri mai bune. Dar iată că viaţa se apropie de sfârşit iar timpurile mai bune nu ajung să vină.

Fericirea licăreşte mereu undeva în viitor. Falsul stereotip afirmă că pentru ca acest viitor să vină, trebuie ca el să fie cucerit prin muncă. De cele mai multe ori oamenii renunţă la ce le place din raţiuni materiale. Treburile se împart în două categorii: cele care ne plac şi munca propriu-zisă care să ne aducă profit. În afară de alegerea unor scopuri false, necesitatea impusă este încă una dintre metodele pendulilor în încercarea lor de a-l îndepărta cât mai mult pe individ de calea sa.

Într-adevăr, chiar şi cu un hobby poţi să câştigi bine, dacă acesta ţi-e scopul. Dacă sunteţi nevoit să renunţaţi la ceea ce vă place doar pentru că nu aduce nici-un venit, atunci trebuie să stabiliţi foarte clar dacă aceasta are legătură cu scopul ales de suflet. Lucrurile care vă plac, vor putea ele să vă prefacă viaţa într-o sărbătoare? Dacă aceste lucruri nu au legătură cu scopul ales, nu se poate spune cu certitudine dacă aduc sau nu un venit. Dacă sunteţi convins că despre ele este vorba, atunci aşteptaţi ca în viaţa dumneavoastră să-şi facă apariţia atributele confortului. Dacă scopul coincide cu poarta, omul nu are de ce să se teamă cu privire la îndestularea materială. El şi aşa va avea totul, dacă va dori acest lucru.

Dar, falsul stereotip al necesităţii impuse nu-i permite omului să se dedice în întregime scopului său. O sumedenie de exemple pot servi drept confirmare. Iată unul dintre ele: un tip ciudat merge la lucru ca toată lumea, iar în timpul liber creează sau inventează. Nici nu-i trece prin cap că poate vinde pe bani grei creaţiile sale. El trăieşte în sărăcie, având convingerea absolută că pentru un colţ de

pâine trebuie să muncească cu abnegaţie. Iar cât priveşte pasiunea, asta este numai aşa „pentru suflet". Înţelegeţi ce se petrece? Acest om îl slugăreşte pe un nene tot timpul vieţii sale; şi zice că este necesar s-o facă pentru ca să îşi asigure existenţa. Iar sufletul lui primeşte doar nişte firimituri, rămase după timpul de muncă petrecut la acest nene. Şi atunci te întrebi: pentru cine trăieşte acest om? Pentru acel nene?

Dacă scopul dumneavoastră coincide cu poarta dumneavoastră, vă puteţi îmbogăţi prin hobby-ul pe care îl aveţi. Realizarea scopului atrage după sine satisfacerea tuturor celorlalte dorinţe, *iar rezultatele vor depăşi orice aşteptări*. Să nu vă îndoiţi de cele afirmate pentru că în lumea aceasta tot ceea ce e făcut cu suflet costă foarte mult. Şi dimpotrivă, rezultatele muncii raţiunii sunt preţuite foarte slab. După cum ştiţi, adevăratele capodopere se nasc din unitatea sufletului şi a raţiunii. Pe calea spre scopul urmărit veţi realiza capodopere, dacă nu le veţi permite pendulilor să vă întoarcă din drumul ales. În acest caz, totul este simplu: să vă urmaţi calea şi să nu vă lăsaţi amăgiţi de tertipurile pendulilor. Mai devreme sau mai târziu veţi obţine un succes grandios.

Mai complicat este atunci când scopul nu coincide cu poarta. De aceea, înainte de a lua hotărârea, trebuie să vă gândiţi foarte bine. Scopul dumneavoastră nu are cum să vă complice viaţa. Dimpotrivă, alegându-vă scopul, vă simplificaţi viaţa şi vă eliberaţi de o mulţime de probleme. Nu vă grăbiţi cu alegerea porţii. Important este să aveţi hotărârea de a avea şi se va găsi şi poarta. Dacă nu vă daţi seama cam unde s-ar afla poarta dumneavoastră, lucraţi cu slide-urile şi lărgiţi-vă zona de confort. Renunţaţi la importanţă, renunţaţi la dorinţa de a realiza scopul. Imediat

ce vă veţi *permite să aveţi*, intenţia exterioară vă va sugera varianta potrivită.

Poarta dumneavoastră este acel drum care vă va conduce spre scopul dumneavoastră. După ce v-aţi definit scopul, puneţi-vă întrebarea: în ce mod poate fi obţinut acest scop? Mai devreme sau mai târziu, intenţia exterioară vă va dezvălui diferite posibilităţi. Sarcina pe care o aveţi este să găsiţi printre ele chiar poarta dumneavoastră. Analizaţi toate variantele posibile. Fiecare variantă va trebui să fie supusă testului de confort sufletesc. Aici puteţi să aplicaţi aceleaşi principii ca şi la alegerea scopului.

Să presupunem că aveţi ca scop să fiţi o persoană cu o situaţie materială bună. Atunci trebuie să stabiliţi care vor fi mijloacele care vă vor asigura acest statut. Doar banii nu vin aşa de simplu, în plus, are importanţă şi ce anume reprezintă persoana respectivă. Ea poate să fie o stea a show business-ului, un mare industriaş, un finanţist, un mare specialist, moştenitorul cuiva etc. Prin urmare, ce doriţi să fiţi? Trebuie să vă găsiţi propria cale spre bogăţie – ceva care să vă fie aproape de suflet. Ca să aflaţi, întrebaţi-l chiar pe suflet, nu o întrebaţi pe raţiune. Raţiunea este produsul mediului social. Iar acesta este susţinut de penduli. Mediul social va spune: „Fii o somitate, un politician, un bogătaş – aşa vei căpăta prestigiu!". Dar cum fericirea dumneavoastră nu prezintă interes pentru pendul, el nu vă va ajuta să găsiţi nişa necesară în această viaţă.

Raţiunea şi amicii vă sugerează că trebuie să vă găsiţi o slujbă bine plătită, de exemplu, aceea de avocat. Toţi spun că devenind un avocat foarte bun, poţi câştiga o grămadă de bani. Sigur că v-aţi dori să câştigaţi mulţi bani, dar s-ar putea ca această poartă să nu fie a dumneavoastră. Prin ea nu puteţi ajunge chiar acolo unde vă doriţi. Dacă

scopul a fost bine ales, atunci poarta vă va deschide asemenea posibilităţi la care nici nu v-aţi gândit. Să presupunem că cerinţele dumneavoastră sunt – o casă proprie, o maşină, un salariu bun. Intrând pe poarta proprie veţi obţine atât de mult, încât fostele cerinţe vor părea de-a dreptul caraghioase. Dar pentru aceasta nu trebuie să greşiţi atunci când vă alegeţi poarta.

Să nu vă grăbiţi. Altfel vă veţi irosi timpul şi eforturile şi veţi face o alegere greşită. *Pentru definirea scopului şi a porţii vă pot fi necesare câteva luni de zile.* În tot acest timp va trebui să ţineţi un fel de „post de impecabilitate" – va trebui să nu vă abateţi de la principiile Transurfingului. Le cunoaşteţi deja.

În primul rând – conştientizarea. Trebui să vă motivaţi în mod conştient acţiunile pe care le veţi întreprinde. Să vă daţi seama dacă aţi înţeles regulile jocului sau dacă, fără să vreţi, vă supuneţi pendulului.

Urmăriţi care este nivelul importanţei interioare şi exterioare. Gândiţi-vă la scopul şi poarta dumneavoastră ca şi cum le-aţi avea deja. Nu vă gândiţi la prestigiu, la inaccesibilitate şi la necesitate. Renunţaţi la orice fel de importanţă. Ceea ce aveţi este ceva obişnuit pentru dumneavoastră.

Împăcaţi-vă de la bun început cu un posibil insucces. Dacă este o reuşită – e bine; dacă nu e posibil aşa ceva, înseamnă că nu a fost să fie pentru dumneavoastră şi nu aveţi de ce să vă amărâţi. Permiteţi-vă şi să greşiţi. Lăsaţi loc în viaţa dumneavoastră şi pentru o eventuală înfrângere, numai că aceasta trebuie să fie sub control. Mai mult decât atât, din expunerea pe care o voi face în continuare veţi afla că nereuşita, deşi vă produce ciudă, nu este nicidecum o înfrângere, ci este încă un jalon pe care l-aţi de-

păşit în drumul spre scopul propus.

Asiguraţi-vă că poarta respectivă poate fi înlocuită. Nu renunţaţi dintr-o dată la poarta anterioară, nu dărâmaţi punţile în urma dumneavoastră, acţionaţi prevăzător. Nu mizaţi totul pe o singură carte. Lăsaţi-vă căi de rezervă.

Continuaţi să rulaţi în gând slide-ul scopului dumneavoastră. În felul acesta vă lărgiţi zona de confort şi vă reglaţi pe frecvenţa liniei-obiectiv. Intenţia exterioară vă va sugera informaţia necesară.

Ca să nu rataţi această informaţie porniţi în gând slide-ul de căutare a scopului şi a porţii. Treceţi prin acest slide toate datele lumii exterioare. Apreciaţi dacă vă convine sau nu acest slide. În acelaşi timp ascultaţi murmurul stelelor dimineţii şi nu ce vă spune raţiunea. *Nu este important să vă gândiţi la ce vă spun ele, important este ce simţiţi – dacă ceva vă apasă sau dimpotrivă, vă dă aripi.* Acest lucru trebuie să-l urmăriţi. Fiţi atenţi la ce vă spune sufletul despre fiecare informaţie. La un moment dat el va vibra şi va exclama: „Asta este!”

Din nou, nu vă grăbiţi. Lărgiţi-vă zona de confort şi reglaţi-vă gândurile pe linia-obiectiv. Faceţi acest lucru până când vi se conturează o concepţie clară, legată de scop şi de poartă. Va trebui să ajungeţi la o concluzie clară: „Da, asta este ce-mi doresc şi asta îmi va transforma viaţa în sărbătoare”. Sufletul va cânta, iar raţiunea îşi va freca mâinile de mulţumire.

Dacă deja sufletul cântă, dar raţiunea încă se mai îndoieşte, lărgiţi-vă din nou zona de confort. Aceasta vă va permite să distrugeţi falsul stereotip că lucrul acela este inaccesibil şi nerealist. *Ştiţi de ce poarta vi se pare inaccesibilă? Pentru că a închis-o falsul stereotip al inaccesibilităţii care se află în mintea dumneavoastră.* Când veţi dis-

truge stereotipul, poarta se va deschide.

Eu nu vă cer să mă credeţi pe mine sau pe oricine altcineva. Nu veţi reuşi niciodată să vă convingeţi raţiunea să creadă. Raţiunea în mod invariabil va accepta numai faptele. Aşa că, pentru ca poarta să devină reală pentru raţiune trebuie să vă transferaţi pe linia-obiectiv a vieţii. Acest lucru se poate obţine numai cu ajutorul unui slide-scop. La începutul liniei, scopul este doar ceva de viitor, dar pentru raţiune căile de realizare a acestuia deja se întrevăd. *Este inutil să vă autoconvingeţi şi să luptaţi cu stereotipul.* Nu astfel veţi reuşi să distrugeţi stereotipul. *El va pieri de la sine când intenţia exterioară vă va arăta că pe linia-obiectiv există noi posibilităţi.* De aceea vă atrag atenţia: nu încercaţi să vă convingeţi şi să luptaţi cu stereotipul. *Tot ceea ce trebuie să faceţi este să vă rulaţi sistematic în gând slide-ul-scop.* Acestea nu sunt nişte exerciţii sterile care au doar un caracter speculativ ci înseamnă mişcare concretă spre scop.

Nu uitaţi că realizarea materială are inerţie şi intenţia exterioară nu poate să facă imediat comanda. Aveţi răbdare. Iar dacă nu mai aveţi, înseamnă că doriţi cu ardoare să vă realizaţi scopul cât mai repede. Luaţi-o de la capăt şi diminuaţi importanţa. Doriţi, deci aveţi dubii că aţi putea să îl realizaţi. Lărgiţi-vă din nou zona de confort până când veţi vedea că se deschid reale perspective.

Pendulii pot să vă mascheze poarta sub învelişul unei false lipse de importanţă şi de valoare. *Tot ceea ce puteţi să faceţi cu uşurinţă şi cu plăcere, fără să vă se impună, are importanţă şi valoare.* Aveţi toate calităţile. Orice prostie pe care aţi putea să o faceţi pentru că ăsta e genul dumneavoastră, nu are nicio valoare, în schimb ar putea să vă servească drept cheie la poarta necesară. Încer-

caţi să vă direcţionaţi „neseriozitatea" ce vă caracterizează spre porţile serioase.

De exemplu, dacă aveţi reputaţia de „flecar de două parale", s-ar putea să deveniţi un excelent comic. Dacă alţii spun că nu ştiţi decât să vă gătiţi, este posibil ca poarta dumneavoastră să se deschidă pentru profesia de top-model, fotomodel sau modeling. Dacă vă enervează modul cum se face publicitatea şi bombăniţi că reclama cutare e prost făcută şi că ar putea fi făcută cu totul altfel, lucrul acesta nu înseamnă doar că sunteţi nemulţumit, ci s-ar putea să fie o dorinţă ascunsă de a vă manifesta capacităţile în acest domeniu. Am enumerat câteva exemple, cazuri particulare. „Nulitatea" personală se poate manifesta sub o formă cu totul neaşteptată. O veţi descoperi dacă îi veţi întoarce spatele pendulului şi vă veţi îndrepta atenţia spre sufletul dumneavoastră. Gândiţi-vă că dacă vă fac plăcere unele prostioare pe care le mai faceţi, s-ar putea ca acest lucru să însemne ceva.

Tot ce am spus se referă la procesul de alegere a porţii. Să presupunem că vă aflaţi deja pe drumul spre scopul ales. Există o modalitate să vedeţi dacă aceea este poarta potrivită. Dacă în drum spre scop obosiţi, vă pierdeţi energia, faceţi eforturi deosebite, înseamnă că nu este cea potrivită. Şi, invers, *dacă sunteţi cuprins de entuziasm când faceţi ceva care vă apropie de scop, puteţi să aveţi certitudinea că este chiar poarta dumneavoastră.*

Mai există o modalitate de vă da seama că poarta este cea adevărată. O poartă străină poate să simuleze că ar fi a dumneavoastră; pare că s-ar deschide pentru dumneavoastră dar, în ultimul moment, se închide cu zgomot, chiar când sunteţi gata să intraţi. Rezultă că, intrând printr-o poartă străină s-ar putea ca totul să pară normal, dar, în fi-

nal, să fie un eşec. Înseamnă că n-a fost poarta dumneavoastră. Aşa se şi manifestă perfidia pendulilor care în mod special deschid porţi accesibile pentru toţi ca să atragă cât mai mulţi aderenţi.

De regulă, lângă porţile dumneavoastră nu se înghesuie nimeni. Şi chiar dacă ar fi mulţi amatori care să vrea să intre prin ea, toţi se vor retrage imediat şi vă vor lăsa să intraţi. Porţile accesibile tuturor sunt deschise pentru toţi, dar trec prin aceste porţi doar câţiva. Amintiţi-vă încă o dată cum pendulii creează mitul carierelor strălucitoare ale starurilor şi se străduiesc să îşi subordoneze cât mai mulţi indivizi folosind regula „fă ca mine!". Oamenii atraşi de miraj se înghesuie să intre toţi prin aceeaşi poartă, deşi propriile lor porţi, aflate în apropiere, sunt absolut libere.

Dar, pentru dumneavoastră s-ar putea să se închidă şi această poartă dacă aţi încălcat grosolan legea echilibrului. De exemplu, un scop are pentru dumneavoastră o prea mare însemnătate şi puneţi totul pe o singură carte. Poarta aceasta s-ar putea deschide din nou dacă veţi scădea din importanţă. Despre aceasta vom vorbi la sfârşitul acestui capitol.

Intenţia

Cred că dacă aţi consumat ceva timp pentru definirea scopului şi a porţii înseamnă că aveţi şi intenţie. *Intenţia transformă dorinţa în scop.* Dorinţa fără intenţie nu se realizează niciodată. Nici visurile nu se împlinesc. Prin ce se deosebeşte scopul de vis? Prin acelaşi lucru prin care intenţia se deosebeşte de dorinţă. Dacă aveţi intenţie, visul se transformă în scop. Visurile goale şi castelele de nisip nu pot schimba nimic. Numai intenţia este capabilă să schimbe viaţa, cu alte cuvinte, hotărârea de a avea şi de a acţiona.

Să presupunem că aţi reuşit să vă definiţi scopul şi sunteţi ferm hotărât să-l realizaţi. Ardeţi de nerăbdare să începeţi să acţionaţi cât mai curând. Acum este cazul să vă temperaţi. Nu mai daţi importanţă scopului, renunţaţi la dorinţa de a-l atinge şi păstraţi doar hotărârea de a avea. Rămâne doar să acţionaţi în cadrul intenţiei pure, adică să îndepliniţi tot ceea ce vi se cere *fără patimă şi fără insistenţă.*

Singurele lucruri care pot să strice totul pe drumul spre ţel sunt responsabilizarea excesivă, străduinţa, asiduitatea şi coerciţia. În concepţia noastră obişnuită acest lucru sună ciudat. Dar eu sper să nu vi se mai pară nimic nelalocul lui. Haideţi să punem totul cap la cap.

Mergând spre scop prin poarta proprie, nu este nevoie să depuneţi eforturi în plus. Nici să vă impuneţi constrângeri. Dacă lucrurile nu stau aşa, înseamnă ori că scopul este străin, ori că poarta este străină. Dar raţiunea s-a obişnuit să lupte, să depăşească obstacolele. Toate pro-

blemele le creează rațiunea atunci când ea începe să dea lucrurilor o importanță excesivă și să lupte împotriva cursului variantelor. Linia vieții dumneavoastră conține un minim de piedici, dacă nu vă veți lega de importanță.

Trebuie să mergeți spre scopul propriu exact cum vă duceți spre corespondența de la cutia poștală. Ce rămâne din intenție dacă o eliberați de importanță și de dorința de a vă atinge scopul? Numai hotărârea de a avea și de a porni. Nu vă faceți o problemă din ce veți găsi în cutia poștală ci pur și simplu duceți-vă spre ea! Nu vă gândiți la problemă – acționați, fie ce-o fi! și problema se va rezolva.

În apă poți să înaintezi în două feluri: vâslind cu mâna sau folosind vâsle.

Intenția interioară a rațiunii te îndeamnă să vâslești cu mâinile, să grăbești lucrurile: „Eu insist, eu vreau neapărat să...". Intenția exterioară acționează într-alt mod: „Așa trebuie și gata!" *Atâta timp cât veți persista, nu-i veți da posibilitatea intenției exterioare să realizeze scopul pe cursul variantelor.* De unde să știe rațiunea cum anume va putea fi realizat scopul?

Deplasarea spre adevăratul scop prin propria poartă este ca mersul pe un drum bătătorit. Nimeni și nimic nu vă împiedică, dacă importanța este la nivelul minim și dacă nu luptați împotriva cursului variantelor. Întrucât mergeți pe calea proprie, nu aveți de ce vă teme, chiar dacă apar dificultăți temporare. Permiteți-vă să vă bucurați de viață și acceptați totul ca pe un dar. Dacă sărbătoarea este umbrită de ceva, încercați să determinați unde ați *dat prea multă importanță*. Ce vă apasă? La această întrebare există un răspuns-standard: fie vă impuneți constrângeri, fie nu aveți suficientă răbdare pentru a vă atinge scopul, fie acordați o importanță excesivă unui anume lucru. Nu vă pripiți.

Gândurile și sentimentele apăsătoare pot să apară ca urmare a unei zone minime de confort. Să presupunem că în urma realizării scopului trebuie să primiți o sumă mare de bani. Imediat apar o serie de gânduri alarmante: „unde să-i țin?”, „ar fi mai bine să-i investesc în ceva?”, „dar dacă îi pierd?”, „dacă mi-i fură cineva?”. Dacă este așa, înseamnă că nu sunteți încă pregătit să-i aveți. Când realizarea visului are tangențe cu probleme de genul acesta, în mod inevitabil apare o încătușare sufletească și o tendință neconștientizată de eliberare de tot ce înseamnă probleme. În acest caz, intenția exterioară va lucra împotriva dumneavoastră.

Dorința de a avea este necesar să fie susținută în permanență. Dar nu e necesar să vă siliți să rulați mereu în gând slide-ul scopului. Sigur că vă face plăcere să vă gândiți la scopul dorit. Dar nu trebuie nici să încercați să vă autoconvingeți: nu veți obține rezultatul scontat. Intenția, spre deosebire de autoconvingere, înseamnă că decizia a fost luată și nu e cazul să mai reflectați. Realizarea scopului e sigură. *Orice îndoială va dispărea de la sine dacă vă veți lărgi zona de confort.*

Vreau să vă feresc de o mare greșeală. Există încă un stereotip fals, care te îndeamnă să te gândești numai la desfășurarea fericită a evenimentelor. Oricât ar părea de ciudat, acesta chiar este un stereotip fals. Vedeți câte sunt? Ce credeți, veți reuși să vă gândiți numai la succes? Mă îndoiesc. Dacă veți tinde să eliminați din scenariul dumneavoastră variantele negative, nu va rezulta nimic. Nu veți reuși să vă convingeți rațiunea că totul va merge ca pe roate. Rațiunea va simula că vă crede; ea este în stare de așa ceva. Cu toate acestea, în adâncul sufletului veți avea îndoieli, pentru că și rațiunea are îndoielile ei. Sufletul va

găsi negreşit varianta negativă – la magazie, acolo unde a aruncat-o raţiunea.

În general, nu trebuie să includeţi în slide-ul scopului nici un fel de scenariu de realizare a scopului. Respectivul slide trebuie să conţină numai tabloul final al realizării scopului. Aveţi deja acest lucru. Tot ceea ce vi se cere este să vă bucuraţi de slide. Vizualizarea procesului înseamnă deja să lucraţi asupra scenariului, dar în cu totul altă cheie. Convingeţi-vă raţiunea nu de faptul că *totul va trece*, ci că *totul trece deja fără asperităţi*. Vizualizarea verigii în curs a lanţului de transfer merge în pas cu ceea ce faceţi acum şi doar cu un pas mai înainte. Încercând să vă autoconvingeţi că lucrurile se vor termina cu bine, vă ţineţi sub un control strict. Nu vă mai gândiţi la problemele care încă nu s-au produs şi navigaţi liniştit pe cursul variantelor.

Realizarea

Mergeam pe asfaltul umed...

De dimineaţă, a plouat şi râmele au ieşit din iarbă în căutarea sensului vieţii şi a unor noi descoperiri. Dar fiecare a avut soarta ei. Cele ferice au reuşit să se târască până la stratul vecin cu cernoziom gras. Altele au nimerit în ciocurile păsărilor. Câteva au fost strivite de tălpile unor monştri uriaşi care tropăiau pe asfalt. A ieşit soarele şi a uscat asfaltul. O râmă a rămas chiar la jumătatea drumului. Ea şi-a dat prea târziu seama de greşeala sa. Nu i-au mai

ajuns puterile să se târască până la capăt. O aştepta o moarte înceată şi chinuitoare. Şi dintr-o dată o forţă de neînţeles a ridicat-o şi a aruncat-o pe pământul umed. Din punctul de vedere al râmei, acest lucru era imposibil, ea nu a putut să înţeleagă şi să-şi explice ce se întâmplă. Dar, pentru mine, aici nu s-a petrecut nimic supranatural: mi-a fost pur şi simplu milă de râmă şi am aruncat-o în stratul de flori. Cu siguranţă, acest peregrin singuratic şi-a ales totuşi corect scopul său şi poarta sa.

Dacă ţelul vi se pare greu de realizat, întreaga sârbătoare vă va fi stricată de îndoieli şi gânduri apăsătoare în legătură cu o posibilă nereuşită. Cum să fie posibil ceva, despre care tu crezi că este imposibil? Iată un model de întrebare stupidă. Dar nu este aşa! Din nou mă întorc la cele spuse mai sus. *Nu veţi putea în nici un fel să vă autoconvingeţi, să vă impuneţi să credeţi.* Lăsaţi aceste griji sterile şi apucaţi-vă cu sârg de treabă, altfel spus, mergeţi în direcţia scopului.

Nu trebuie să vă neliniştească faptul că scopul vi se pare greu de realizat. Vă este greu să vă imaginaţi că ar fi posibil aşa ceva. Dar aceasta este o grijă nesemnificativă. Treaba dumneavoastră este să alegeţi corect ce vreţi să comandaţi, restul, lăsaţi în grija chelnărului. Mulţi oameni care au avut succese năucitoare au afirmat după aceea că nici în ruptul capului n-ar fi crezut că sunt în stare să obţină asemenea rezultate.

Înţelegerea reciprocă dintre suflet şi raţiune este împiedicată de faptul că sufletul tinde spre ţel, iar raţiunea îşi face griji cu privire la mijloacele de realizare. Sufletul n-are nicio idee cu privire la modalităţile de realizare a scopului. În vis, el s-a obişnuit să capete pur şi simplu tot ceea

ce îşi doreşte. Orice năzuinţă a sufletului este imediat realizată de către intenţia visului. Pe unde zboară sufletul în tot timpul în care raţiunea doarme dusă, nimeni nu ştie. Trezindu-se din somnul profund, raţiunea începe să direcţioneze pânzele sufletului potrivit aşteptărilor şi trăirilor sale. De aceea visele nu pot să constituie un criteriu pentru înţelegerea dorurilor sufletului.

Din acelaşi motiv noi nu putem să ne amintim vieţile anterioare ale sufletului, dacă ele într-adevăr au existat. Raţiunea, spre deosebire de suflet, vine în această lume ca o foaie albă de hârtie. Există nenumărate mărturii despre faptul că, în anumite circumstanţe, raţiunea oamenilor a avut acces la informaţii din vieţile anterioare. Aceasta este o problemă separată şi ea nu intră în cadrul prezentei cărţi.

Raţiunea este nevoită să se gândească la mijloace pentru că ea s-a obişnuit să acţioneze în cadrul intenţiei interioare. Iar în acest cadru, în mod obligatoriu există şi un scenariu cu final rău. În acest caz, intenţia exterioară nu numai că nu vă va ajuta, ba chiar va acţiona împotrivă. De aceea eu vă recomand în mod insistent să încetaţi să reflectaţi la diversele scenarii ale evoluţiei evenimentelor. În calea dumneavoastră spre ţel, va trebui să precumpănească hotărârea de a avea – acesta fiind cel mai important lucru care trebuie să vă intereseze. Partea rămasă a intenţiei – hotărârea de a acţiona – trebuie să fie curăţată la maximum de dorinţă şi de importanţă.

Hotărârea de a merge este o intenţie lipsită de pasiune de a îndeplini minimum din ceea ce vi se cere. Să acţionezi fără patimă nu înseamnă să fii lasă-mă să te las şi să acţionezi fără hotărâre fermă. Cred că înţelegeţi ce vreau să spun. Cu cât veţi reuşi să curăţaţi mai bine intenţia interioară de dorinţă şi de importanţă, cu atât veţi putea acţio-

ca mai eficient.

Scenariile realizării scopului trebuie gândite numai în linii generale: determinarea etapelor pe drumul deplasării către scop, altfel spus – verigile lanţului de transfer. După aceea nu trebuie să vă mai gândiţi la scenariul general. În gânduri trebuie să existe doar slide-ul-scop. Acesta conţine numai tabloul final al scopului realizat şi nu conţine niciun fel de scenarii. Rulaţi permanent în gând slide-ul, respiraţi împreună cu el. Zona de confort începe să se lărgească şi parametrii emisiei mentale se vor regla pe linia scopului vieţii.

Din toată atitudinea dumneavoastră legată de realizarea scopului excludeţi orice fel de manifestări ale dorinţei şi importanţei. Dacă veţi stărui să depuneţi eforturi pentru o mai rapidă realizare a scopului, dacă vă veţi îndoi de capacităţile dumneavoastră, dacă vă veţi teme de greutăţi înseamnă că nivelul importanţei este crescut. Permiteţi-vă să fiţi imperfect şi să faceţi greşeli. Dacă dumneavoastră înşivă nu vă permiteţi să greşiţi, nu aşteptaţi ca alţiisă vă dea voie să greşiţi. Dacă vă temeţi că scopul nu va fi realizat, înseamnă că a apărut dorinţa. Şi cum să nu doreşti? Împăcaţi-vă cu ideea insuccesului, născociţi căi ocolitoare şi variante de rezervă. Să le aveţi pregătite. Dacă nu veţi face astfel de lucruri, înseamnă că nu vă veţi putea elibera de dorinţă.

Important este ca *în niciun caz să nu mizaţi scopul dumneavoastră pe o singură carte.* Nu se poate, de exemplu, să lăsaţi totul la voia întâmplării şi să vă vedeţi de pasiuni. Şi dacă, în curând, vă veţi da seama că aţi greşit, că este vorba de un scop străin sau de o poartă străină? În plus, mizând totul pe o carte, încălcaţi echilibrul. Totdeauna trebuie să existe o contrapondere, o variantă de rezervă,

o cale de retragere. [redacted] De exemplu, nu renunţaţi la locul de muncă până nu aveţi garanţia unui nou loc de muncă. Nu trântiţi vechea poartă şi nu daţi foc punţilor; fiţi extrem de precaut şi prevăzător. Chiar dacă sunteţi absolut sigur că scopul şi poarta sunt ale dumneavoastră, nu faceţi mişcări negândite, care în caz de insucces vă pot lăsa fără o bucată de pâine şi un acoperiş deasupra capului. Nimeni nu are asigurare când e vorba de nereuşite.

Pentru orice situaţie, sunteţi înarmat cu tehnica viguroasă a Transurfingului, aşa că aveţi mai puţine motive de nelinişte şi teamă. Acum, cel puţin, cunoaşteţi regulile jocului, iar acest lucru înseamnă mult. [redacted] Metodele de care aţi luat cunoştinţă vă oferă un mare avantaj. Dar acesta nu e totul. În următoarele capitole veţi face cunoştinţă cu „artileria grea" a Transurfingului.

Dacă nu veţi pune piedici intenţiei exterioare prin acţiuni bazate pe nivelul crescut al importanţei, aceasta vă va duce negreşit spre ţel. Deplasaţi-vă pe cursul variantelor şi nu încercaţi să vă împotriviţi. Vă va îndemna să luptaţi împotriva cursului obişnuinţa raţiunii de a ţine totul sub control. Nu vă lăsaţi convins: nimeni nu are cum să ştie dinainte toate mişcările. Dacă sunteţi preocupat de vizualizarea slide-ului-scop, veţi fi condus de intenţia exterioară. Iar aceasta va acţiona în afara cadrului scenariilor şi stereotipurilor obişnuite şi de aceea mersul evenimentelor va aduce schimbări neaşteptate.

Raţiunea, percepând aceste schimbări ca fiind nefavorabile, va începe bâlbâiala şi va strica toată treaba. Ca să nu se întâmple acest lucru, prevedeţi în scenariu posibilita-

tea unei schimbări dinamice. Renunțați la controlul excesiv asupra situației. Dacă ceva se petrece altfel de cum ați prevăzut, nu vă grăbiți să corectați situația, ci încercați să priviți evenimentul neprevăzut într-o lumină pozitivă ce se desfășoară în favoarea dumneavoastră. La început, nu este totul evident dar, în majoritatea cazurilor, chiar așa și este. Omul se necăjește fără rost dar, de fapt, nu totul este chiar așa de rău.

Eu nu vă îndemn să credeți orbește în zicala: „Tot răul, spre bine". În acest proverb există două adevăruri. Unul clar și altul ascuns. Cel clar se referă la stereotipurile obișnuite și presupune că, *în general*, nu este chiar așa de rău. Într-adevăr, cursul variantelor merge pe calea celor mai mici pierderi de energie. Neplăcerile înseamnă întotdeauna pierderi mari de energie și sunt provocate tocmai de lupta individului împotriva cursului. Schimbările în direcția cursului sunt interpretate ca fiind neplăcute numai din cauză că acestea nu concordă cu planul.

Adevărul ascuns, din proverbul amintit, are o pondere mult mai mare. Problema este că, dacă intenționați să percepeți schimbările aparent nefavorabile din scenariu ca fiind ceva pozitiv, care vă vin ca o mănușă, atunci chiar așa are să și fie. Această afirmație s-ar putea să vi se pară inofensivă dar și îndoielnică. Cu toate acestea, aici se ascunde o forță imensă. Dar despre aceasta vom vorbi în capitolul următor.

Deplasându-vă pe cursul variantelor, veți putea să grăbiți mișcarea cu ajutorul „vâslelor", adică prin vizualizarea unei verigi din lanțul de transfer. Vizualizarea, spre deosebire de slide, include scenariul deplasării spre scop. Dar, după cum știți, vizualizarea verigii în desfășurare conține nu tot scenariul, ci numai un fragment care se refe-

ră la momentul actual. Vă schimbaţi paşii, conducându-vă după intenţia curentă. Făcând un pas, simultan intenţionaţi să-l faceţi şi pe următorul. Amintiţi-vă cum veghează o mamă asupra modului cum creşte copilul. În fiece clipă, ea e preocupată de vizualizarea verigii în curs a lanţului de transfer. Acest lănţuc, ea îl are fracţionat în verigi mărunţele. Mama se bucură că azi copilul s-a înălţat în picioruşe şi ea îşi imaginează modul în care, poate, mâine va face primul pas. Ea nu încearcă să-şi imagineze cum va creşte copilul ei şi cum se va transforma într-un adult chiar sub privirile ei. Ea se bucură de prezent şi e grijulie cu momentul în curs, convinsă fiind că mâine vor fi noi succese.

După acelaşi principiu trebuie să vizualizaţi etapa în curs a deplasării spre scop. *Astăzi este mai bine decât ieri, iar mâine va fi mai bine decât azi.* N-are rost să vă entuziasmaţi pentru toate viitoarele cotituri ale cursului variantelor. Mai bine să fii mulţumit de momentul prezent şi, pur şi simplu, fără patimă şi reproşuri, să-ţi mişti picioarele, să te deplasezi. Să presupunem că vreţi să înotaţi într-un bazin. Pentru aceasta trebuie să alergaţi până la bazin 100 de metri, să săriţi şi să înotaţi. Iar acum, imaginaţi-vă că „plonjaţi" pe pământ şi începeţi să mişcaţi braţele pentru a înota, deşi nu aţi ajuns încă la bazin. Nu e o absurditate? La fel de absurd este şi să te ocupi cu vizualizarea următoarelor verigi ale lanţului şi să te gândeşti la mijloacele de realizare a scopului.

La vizualizarea verigii curente se constată mersul reuşit al evenimentelor în momentul respectiv. Totul merge bine. Pe acest fundament se construieşte următoarea treaptă: mâine va fi şi mai bine. Intenţionaţi, în gând, să păşiţi pe următoarea treaptă, care este mai sus decât precedenta. În felul acesta apare un lanţ de legătură inversă. Ca

urmare, deplasarea spre scop ne apare ca urcatul pe treptele unei scări. Un succes viitor ni-l imaginăm nu ca un nor suspendat în aer, ci ca o scară unde fiecare treaptă o susţine pe următoarea. Nivelul reuşitei merge crescendo ca urcatul pe o scară. Fiecare zi poartă în sine o părticică a viitorului succes. *Nu vă îngrijiţi de viitor, trăiţi prezentul.*

În drumul spre scop, pendulii vor încerca în fel şi chip să vă abată din drum. Luaţi nereuşitele ca pe ceva firesc. Nu se poate ca totul să meargă absolut lin, fără împotriviri. Când vă necăjiţi din cauza unei nereuşite, treapta în curs se prăbuşeşte, iar dumneavoastră vă rostogoliţi în jos de pe scară. Faptul acesta vă înrăieşte şi vă provoacă nemulţumire de sine pentru că planul făcut de raţiune a fost distrus. Şi iată că aţi şi căzut în plasa pendulilor. Dacă sunteţi nemulţumit de sine, înseamnă că nu veţi trece pe acele linii ale vieţii, unde vă aşteaptă fericirea şi şansa. Nu-i aşa că atunci când vă însoţesc reuşita şi bunăstarea sunteţi mulţumit? Şi atunci, cum să mai nimeriţi pe acele linii, dacă parametrii emisiei dumneavoastră mentale sunt reglaţi pe nemulţumirea de sine?!

Nu uitaţi că dacă apare o schimbare neprevăzută în cursul variantelor raţiunea o ia drept nereuşită numai pentru faptul că aceasta nu intră în scenariul ei. De ce n-ar accepta această schimbare ca pe ceva cuvenit şi n-ar interpreta insuccesul ca pe o reuşită? Intraţi în jocul următor: *întâmpinaţi aparentul insucces nu cu supărare, ci cu o uimire plină de bucurie.* Aici lucrează intenţia exterioară: ce vă împinge spre scop pe o cale [illegible] necunoscută. Dar de unde poate şti raţiunea ce drum te poartă spre scop. Raţiunea tocmai de aceea consideră scopul greu realizabil, pentru că nu vede printre drumurile bătătorite o cărare care să ducă spre scop. Desigur, nu veţi obţine nimic dacă nu

vă veţi supune cursului variantelor şi nu veţi ieşi la acea cărare, spre care vă împinge intenţia exterioară.

Nu trebuie să priveşti la alţii cum merg spre reuşită şi nici să te străduieşti să te ţii de ei. Nu vă lăsaţi furaţi de instinctul de turmă, doar aveţi predestinarea proprie. Majoritatea merg pe drumuri bătătorite, dar adevăratul succes îl obţin doar aceia care nu ţin seama de regula „Fă ca mine!” şi au pornit independent pe o cărare proprie.

Iată şi ultima avertizare. Dacă visaţi la ceva pentru ca să îi ajutaţi pe cei apropiaţi, s-ar putea să nu iasă nimic. De exemplu, gândiţi în felul următor: când visul meu se va împlini, eu îi voi putea ajuta. Prin natura sa, sufletul este egoist. El şi aşa primeşte de la viaţă o fărâmă din ceea ce îşi doreşte. Să mai se gândească şi la fericirea cuiva străin este greu de crezut! Sufletul nu are treabă cu alţii, oricât i-ar fi de dragi şi de apropiaţi. El se îngrijeşte numai de propria bunăstare. Viaţa lui în această lume este o şansă rară, unică. Orice manifestări de altruism, contrar părerii unanim acceptate, pleacă nu de la suflet, ci de la raţiune. Sufletul face tot ce-i stă în putinţă pentru realizarea scopului său. Dar dacă acest scop îl serveşte nu pe el, ci pe altcineva, el îşi pierde orice interes şi îi oferă raţiunii libertatea să-şi sleiască forţele în lupta pentru rezolvarea unei singure sarcini.

Într-un basm cunoscut, eroul, Pinocchio, şi-a propus drept scop să se îmbogăţească pentru a-l ajuta pe tatăl său. El gândea astfel: am să semăn monede de aur pe Câmpul Minunilor. Va creşte un copac de aur şi atunci îi voi cumpăra tatălui meu, Carlo, un teatru. Este sigur şi firesc ca un astfel de scop să nu se realizeze şi să-i aducă băieţelului din lemn multe griji. În formularea scopului el a făcut simultan două mari greşeli.

Prima greşeală: scopul îi serveşte nu lui personal, ci altora. Sufletul lui Pinocchio visează la ale sale, iar raţiunea se gândeşte la bunăstarea lui tata Carlo. Altruismul este o calitate foarte frumoasă, dar dacă aţi hotărât să vă dedicaţi slujirii altora, atunci înseamnă că niciodată nu veţi fi fericit. A-ţi găsi fericirea în servirea unui scop sau a unei (unor) persoane, în ajutorarea celor slabi şi fără apărare, a te dărui total unei cauze sau idei – nu înseamnă nimic mai mult decât iluzii sau autoînşelare. Este acel caz, când raţiunea se află în întregime sub stăpânirea pendulului. Oricât ar căuta raţiunea să se convingă pe sine că şi-a găsit fericirea în servirea altor oameni, sufletul unui asemenea om este profund nefericit şi este „băgat la cutie"; nici nu mai are putere să-şi pretindă dreptul la fericirea proprie. Convingerea raţiunii că o idee străină este ideea ei şi că o fericire străină este propria fericire reprezintă rătăcirea individului care nu şi-a putut găsi scopul sau poate că nici nu l-a căutat.

Cea de a doua greşeală a lui Pinocchio: el consideră banii un mijloc de realizare a celor dorite. Cum cred că înţelegeţi, banii nu pot servi nici drept scop şi nici ca mijloc. Banii constituie un atribut însoţitor pe drumul spre scop. Accentuarea atenţiei pe bani nu-şi are rostul. Dimpotrivă, gândurile la bani conduc, de regulă, la crearea unor potenţiale excedentare periculoase. Dacă scopul ales este al dumneavoastră, banii vor veni de la sine, nu trebuie să vă neliniştiţi din cauza lor. Basmul despre Pinocchio reprezintă o minunată ilustrare a celor afirmate.

În basm se confirmă că dacă ţi-ai găsit singur fericirea, se poate să-i fericeşti şi pe alţii. Dacă v-aţi realizat scopul, atunci vă vin şi banii şi bunăstarea; se înţelege că îi veţi putea ajuta şi pe cei apropiaţi, pentru că veţi dispune,

într-adevăr, de largi posibilităţi. Dar deocamdată sunteţi doar pe drumul către scopul dumneavoastră şi trebuie să vă gândiţi numai la fericirea personală. Prin aceasta, nu vă veţi îndepărta sufletul de scop. Fie ca pe drumul spre realizarea scopului sufletul dumneavoastră să se gândească numai la el. După atingerea scopului, îi veţi oferi ocazia raţiunii dumneavoastră altruiste să se îngrijească, cât va considera ea necesar, de cei apropiaţi, de natură, de animalele fără stăpân, de copiii flămânzi şi de cine va mai dori ea.

Inspiraţia

Pe drumul spre scopul dumneavoastră, prin poarta necesară, veţi pluti pe coama valului reuşitei. Confortul obţinut pentru suflet vă va permite să transferaţi emisie armonioasă. În capitolul despre valul succesului am vorbit deja de o asemenea translaţie. Totuşi, a-ţi crea senzaţia de tonus pozitiv, iar apoi s-o menţii permanent este destul de dificil. Dar acum veţi avea bucurie şi veţi obţine liniştea ca urmare a unităţii dintre suflet şi raţiune, de aceea translaţia se va produce de la sine. Toate treburile se vor aranja, multe probleme se vor autoelimina. Veţi fi des vizitat de inspiraţie dacă nu veţi încerca s-o chemaţi intenţionat.

Inspiraţia este, în genere, un lucru minunat. Numai că ea este încărcată de o aureolă tainică, inaccesibilă. Se consideră că e foarte greu să o obţii: ea apare spontan, pe neaşteptate, întocmai ca o anume muză ce a nimerit în-

tâmplător lângă foculeţul dumneavoastră. Apoi această muză, tot atât de neaşteptat poate să-şi ia zborul şi timp îndelungat să nu mai apară. Cel care aşteaptă, până la epuizare, următoarea apariţie a acestei doamne, nu mai are parte de atingerea ei şi cum se poate face acest lucru, în genere, el nici nu ştie.

În realitate, este mult mai simplu decât pare. *Inspiraţia este starea de unitate a sufletului cu raţiunea în absenţa potenţialului importanţei.* Prima parte a definiţiei vă e clară. Inspiraţia este starea de avânt sufletesc în care procesul creator se desfăşoară uşor, simplu şi, ce-i mai important, strălucit. Este absolut evident că acest lucru poate avea loc numai cu condiţia unităţii dintre suflet şi raţiune. Nu veţi avea parte niciodată de inspiraţie, efectuând o lucrare care nu vă e la inimă.

Ocupându-vă de realizarea scopului, dumneavoastră veţi obţine, neîndoielnic, unitatea sufletului cu raţiunea, ceea ce va constitui prima condiţie necesară a inspiraţiei. Totuşi această condiţie nu va fi suficientă. De ce inspiraţia apare pe neaşteptate iar apoi dispare nu se ştie unde? Cauza ar putea fi extenuarea? Totuşi, în stare de inspiraţie se poate lucra multe ore fără nicio urmă de oboseală.

Ne ajută să înţelegem, de unde apare inspiraţia şi unde dispare, cea de a doua parte a definiţiei dată noţiunii de inspiraţie. Probabil aţi ghicit despre ce este vorba. Toată filozofia constă în faptul că inspiraţia nu apare, ci ea pur şi simplu se eliberează atunci când scade potenţialul importanţei. În ce constă această importanţă? În primul rând, în dorinţa înflăcărată de a atinge scopul; în al doilea rând, în năzuinţa nestrămutată de a avea inspiraţie.

Dorind să vă atingeţi scopul, nu-l veţi realiza, lucru despre care v-am vorbit de nenumărate ori. Dorinţa mistui-

toare de a vă atinge scopul va isca, în locul vântului intenției exterioare, vijelia forțelor de egalizare, care le va îngrozi pe toate zânele bune și muzele dumneavoastră. Dorința de a trezi inspirația are aceeași natură. Orice pregătire, urmată de așteptarea inspirației, creează un potențial excedentar al importanței.

Iată, dumneavoastră v-ați organizat minuțios locul de muncă, ați gândit toate detaliile, ați făcut ordine, ați așezat totul pe rafturi, v-ați odihnit bine, v-ați pregătit în general, ați creat toate condițiile pentru întâlnirea cu muza. Prin această pregătirea minuțioasă ați materializat potențialul importanței și, dincolo de fereastră, vântul forțelor de egalizare a început să șuiere alarmant. Acum ați pus masa, ați aprins lumânările și v-ați așezat în așteptarea vizitei imprevizibilei doamne. Iar ea nu apare deloc. Și nici nu va veni, puteți fi sigur de aceasta, pentru că așteptarea lipsită de activitate este așteptare la pătrat. Afară, vântul forțelor de egalizare s-a transformat în uragan, așa că nici o doamnă zburătoare nu se va apropia de casa dumneavoastră.

Iar dacă veți manifesta nerăbdare, la limită cu disperarea, atunci vântul care urlă afară, va sparge geamurile și va transforma atmosfera energetică a casei în haos. Tulburarea ridică un adevărat zid între sufletul dumneavoastră și rațiune, așa că va fi nevoie de un timp îndelungat pentru a reface fosta unitate. Vedeți ce nefaste prin urmări sunt dorința, pregătirea și așteptarea inspirației?

Astfel, inspirația nu se va ivi până ce nu veți renunța la acea înverșunare mortală cu care o așteptați. *Inspirația nu vine, ea doar se eliberează în momentul când dispare potențialul importanței.* Și invers, [redacted] Morbida obișnuință a rațiunii de a subordona totul

controlului său volitiv strică petrecerea serii.

Şi totuşi, deşi în aparenţă, inspiraţia este necontrolabilă şi imprevizibilă, raţiunea deţine o modalitate eficientă de a o subordona controlului său. Numai că acest control ar trebui direcţionat în altă parte. Ca de obicei, prin intenţia sa interioară raţiunea se loveşte de fereastra închisă, în timp ce alături oberlihtul este deschis; de fapt, totul ar trebui făcut invers.

În primul rând, *renunţaţi la dorinţa de a realiza scopul.* El şi aşa nu are cum să scape, dacă acesta este scopul dumneavoastră. Mai devreme sau mai târziu el tot va fi obţinut. Rolul principal îl joacă hotărârea de a avea, în condiţiile unei lipse totale a presiunii şi a măsurilor decisive din partea dumneavoastră. Liniştit şi fără insistenţă, luaţi-vă ce-i al dumneavoastră întocmai cum vă luaţi corespondenţa din cutia poştală. Intenţia interioară trebuie numai să-şi mişte picioarele în timp ce mergeţi spre această cutie.

În al doilea rând, *renunţaţi la orice fel de pregătire pentru „mister”.* Orice pregătire pentru inspiraţie, indiferent în ce ar consta ea, atrage după sine formarea unui potenţial excedentar. Vă pregătiţi, înseamnă că vreţi să atrageţi ceea ce nu aveţi. Cu cât mai amănunţit se înfăptuieşte ritualul pregătitor, cu atât rezultatul va fi mai rău. Amintiţi-vă, aţi avut situaţii când v-aţi pregătit cu sârg pentru o oarecare acţiune, eveniment, întâlnire! În final, n-a ieşit nimic, planul a căzut, întâlnirea a eşuat. Dacă forţele de egalizare sunt capabile să dezorganizeze interacţiunea dintre obiectivele materiale, atunci inspiraţia care este abia perceptibilă, o vor spulbera ca pe un fulg.

În al treilea rând, *renunţaţi la aşteptarea inspiraţiei.* Însuşirea inspiraţiei constă tocmai în faptul că ea apare

când nu te mai aştepţi, nu-i aşa? Atunci de ce s-o mai aştepţi şi în felul acesta să distrugi însăşi condiţia apariţiei ei?

Să presupunem că aţi îndeplinit toate aceste trei condiţii. Ce a mai rămas în final din intenţia dumneavoastră interioară? Numai hotărârea de a vă mişca picioarele, adică de a acţiona. Începeţi să vă faceţi treaba. Chiar şi fără inspiraţie. O să apară şi ea. *Inspiraţia se iveşte în procesul muncii.* Nu puteţi să risipiţi la nesfârşit potenţialul dorinţei şi aşteptării atât timp cât nu începeţi să acţionaţi; n-are importanţă cum – bine sau rău. După cum ştiţi, intenţia în acţiune împrăştie potenţialul excedentar.

În final, rezultă următorul tablou. Aşezaţi masa – pentru dumneavoastră, aprindeţi lumânările – pentru dumneavoastră, aşezaţi-vă mai confortabil şi începeţi să beţi ceai spre propria satisfacţie, fără să mai aşteptaţi pe cineva. Puteţi fi convins că muza capricioasă va fi afectată de o asemenea indiferenţă. Cum aţi putut să uitaţi de ea? Ea se va anunţa imediat şi se va instala lângă dumneavoastră. Iată tot secretul!

Reanimarea scopului

Ce e de făcut, dacă aţi mers spre un scop străin, dar nu vreţi să renunţaţi la el? Se poate realiza un scop străin? Desigur, se poate. Fiind înarmaţi cu tehnica Transurfingului, veţi beneficia de un mare avantaj în comparaţie cu aceia care nu cunosc regulile jocului în lumea pendulilor. Totuşi, pentru a înfăptui un scop străin, trebuie depus un efort mult mai mare şi va trebui să-l faceţi.

Pe drumul spre scopul străin este necesar să vă conduceţi după aceleaşi principii ca în cazul mişcării spre scopul propriu. Deosebirea constă doar în faptul că toate principiile trebuie respectate ireproşabil. Iată tot ce se poate spune despre realizarea unui scop străin.

Să presupunem că scopul pe care l-aţi ales este străin. Aţi vrea ca eu să vă sfătuiesc dacă e cazul să renunţaţi sau nu la el? Dacă este aşa, înseamnă că dumneavoastră nu v-aţi însuşit până la capăt principiile Transurfingului. În această carte se dă numai harta locului şi se dezvăluie regulile jocului. Hotărârea o veţi lua singur. Dacă nu sunteţi pregătit să vă asumaţi răspunderea pentru propria soartă, Transurfingul nu vă va ajuta. Metodele lui lucrează numai în cazul în care treceţi la cârmă. Cum trebuie să procedaţi cu această cârmă? Deja ştiţi. Dar încotro să vă deplasaţi? Lucrul acesta îl veţi hotărî singur. Soluţii de-a gata vor putea să vă ofere numai pendulii. *Folosind hotărâri străine vă încredinţaţi soarta în alte mâini.*

Chiar dacă este târziu să renunţaţi la un scop străin, îl puteţi totuşi realiza integral. Pentru aceasta trebuie să vă eliberaţi total de dorinţă şi însemnătate. În drumul către un scop străin vor fi destule piedici, dar majoritatea dintre ele sunt generate de către raţiune atunci când luptă cu cursul variantelor şi creşte nivelul însemnătăţii. Arendaţi-vă. Acţionaţi detaşat şi în acelaşi timp conştient. Nu luptaţi cu problemele şi cu piedicile. Renunţaţi la importanţă şi ele vor dispărea de la sine.

Să presupunem că v-aţi deplasat spre scopul propriu, dar v-au apărut în cale piedici greu de depăşit. Ce anume le-a generat? Acum puteţi cu uşurinţă să le definiţi. Analizaţi unde anume aţi dat prea mare importanţă, cărui fapt i-aţi acordat o însemnătate excesivă, unde aţi încercat să

luptaţi cu cursul variantelor. Renunţaţi la însemnătate, arendaţi-vă, încredinţaţi-vă cursului variantelor şi totul se va aranja.

Scopul propriu s-ar putea să nu reuşească şi pentru că mergeţi spre el printr-o poartă străină. Poate că ar trebui să observaţi mai atent şi să alegeţi o alta? Dar mai înainte de a schimba poarta, renunţaţi în mod obligatoriu la importanţă şi vedeţi ce va fi. [redacted] De exemplu, aţi mizat totul pe o singură carte. În acest caz, realizarea scopului va avea o însemnătate exagerat de mare. Poarta se va deschide din nou dacă veţi renunţa la importanţă şi veţi avea grijă să vă asiguraţi, să aveţi căi de rezervă.

Poarta străină, care mai înainte părea atât de liberă şi de regulă stătea deschisă s-a închis pe neaşteptate. Cauza pare să fie pe deplin rezonabilă, astfel că raţiunii îi rămâne doar să-şi scoată pălăria şi să ridice braţele: „Cine ar fi putut să ştie?" Aici situaţia este inversă celei în care raţiunea se gândeşte la modalităţile de realizare şi nu vede căile reale de înfăptuire ale scopului, în speţă, porţile sale. Dacă scopul este veridic şi sunteţi pregătit să aveţi, uşile proprii se deschid tot atât de neaşteptat cum se deschid şi cele străine. Dacă vă veţi permite să aveţi, vi se vor deschide chiar şi porţi străine.

În orice caz, atât scopul propriu cât şi poarta proprie nu sunt unicele, ele pot fi chiar mai multe. *De aceea niciodată nu este târziu să căutaţi un scop nou, chiar dacă unele din scopurile anterioare în mod obiectiv sunt deja inaccesibile.* Puteţi încerca un scop străin, pe o poartă străină şi în acelaşi timp să vi le căutaţi pe cele proprii. Nu este obligatoriu să renunţaţi la ceea ce aţi început. Trecerea

la o linie-scop se poate înfăptui liniştit. Se poate lucra pentru un scop străin şi în acelaşi timp se poate învârti în minte slide-ul scopului propriu. Cu timpul, intenţia exterioară vă va deschide porţi nevăzute, ceea ce va permite să vă schimbaţi nedureros activitatea.

Este puţin probabil să vă eliberaţi total de penduli; ei se vor strădui să vă impună porţi străine. Mai degrabă, ar trebui spus că şi înainte „băteaţi" la porţi străine. Dar chiar şi acum, când aveţi cunoştinţe, nu sunteţi asigurat împotriva greşelilor. Fiecare va face obligatoriu greşeli. Nu se poate numai să vă căiţi şi să vă dojeniţi pentru asta. Până la urmă vă veţi găsi poarta. Greşeli nu face doar acela care nu întreprinde nimic. Sunteţi înconjurat de o mulţime de oameni care „pur şi simplu" trăiesc. Aceştia nu-şi propun scopuri şi nu citesc astfel de cărţi. Ei vor mai mult decât au, dar n-au intenţia să acţioneze. Avantajul unor astfel de oameni constă în faptul că ei nu fac greşeli. Dar dumneavoastră veţi face categoric greşeli pentru că pur şi simplu vă permiteţi lucrul acesta. *O reuşită deplină creşte pe ruinele insucceselor.*

[redacted] Din afară, toţi vor vedea că depăşiţi obstacole şi vă luptaţi cu problemele. Aceasta numai la suprafaţă. Dar nimeni, inclusiv dumneavoastră, nu va vedea că sufletul se opune, în toate chipurile, atunci când i se impune să intre printr-o poartă străină. Raţiunea face presiuni asupra voinţei, spune că trebuie luptat până la capăt. Dar sufletul, chiar al oamenilor puternici, nu va fi capabil să reziste îndelung la o asemenea presiune. Ar putea să aibă loc un eşec. Necazul este că eşecul va arăta ca o greşeală de neiertat. Când omul are un asemenea eşec, el poate să facă greşeli elementare. Toţi suntem expuşi unui atare

lucru, inclusiv „mai marii lumii acesteia".

[redacted] *Dacă v-ați arendat, acționați ireproșabil!* Paradoxul constă în faptul că o greșeală mare vă poate fi iertată. O neglijență mică nimeni nu v-o va ierta. Nu căutați compasiune nici la cei apropiați. Și dacă aceștia depind câtuși de puțin de dumneavoastră din punct de vedere material sau social, va fi cu atât mai rău – nu le-ați justificat așteptările. Învinuitorii și manipulatorii nu-și propun scopuri înalte, de aceea nu fac greșeli. Nu le oferiți ocazii să vă învinuiască de mici neglijențe impardonabile. *Acționați ireproșabil și când este vorba de lucruri mărunte, neînsemnate.* Și atunci, eșecul la o poartă străină nu va fi atât de dureros.

Feriți-vă mai ales de sfaturile celor apropiați! Căci ei „vă doresc binele din toată inima". (Uneori este cumplit să vezi cum părinți „cu inimile arse" de griji hotărăsc decisiv soarta copiilor). Dacă veți merge drept pe propriul drum, iar apoi veți suferi o înfrângere, să nu așteptați cruțare de la ei. Se vor văicări: „Noi ți-am spus doar! Tu niciodată nu ne asculți!" În acest moment, aveți o poziție foarte slabă. Sunteți descurajat de insucces, iar manipulatorii care vă înconjoară, folosindu-se de slăbiciunea dumneavoastră, se străduiesc să vă aibă la mână. Le este mai comod. În felul acesta, ei se autoafirmă, mai ales că și dumneavoastră le sunteți la îndemână – smerit și supus.

Un individ aflat într-o situație dificilă este întotdeauna înconjurat de sfătuitori și manipulatori. Toți aceștia își urmăresc numai scopurile proprii: fie să crească în ochii lor, învățându-l pe cel care șovăie fie să obțină posibilitatea de a vă manipula, fie să vă pună la punct. Oricare dintre vorbele lor, atenuate de ambalajul „sincerei cordiali-

tăţi", în traducere sună astfel: „În ce te bagi? Te crezi mai bun ca noi? Stai cu noi şi nu te mai închide în găoace. Trăieşte ca noi. Noi ştim mai bine cum e viaţa". Într-o clipă de slăbiciune, în suflet ţi se strecoară îndoiala: „Poate că ei gândesc corect, iar eu nu înţeleg nimic?!"

Apare întrebarea: merită să-i asculţi pe sfătuitori şi pe manipulatori? Unde au dreptate? Păi, exact acolo unde aţi greşit. Străduindu-vă să realizaţi ceva, fiecare într-o anumită împrejurare poate să greşească chiar ghidându-se după sfaturile „oamenilor deştepţi". Dar scopul propriu numai dumneavoastră puteţi să-l găsiţi. *Nimeni altul* nu poate face acest lucru. Chiar cei care în mod sincer vă vor binele, nu pot privi în sufletul dumneavoastră. Chiar şi dumneavoastră înşivă vă auziţi sufletul precum auziţi murmurul stelelor dimineţii adică, practic, nu-l auziţi. *Nu vă lăsaţi influenţat. Aveţi încredere în sine.* În căutările propriului ţel nu ascultaţi de nimeni, ci numai de inima dumneavoastră. În această chestiune trebuie să fiţi ferm şi neînduplecat faţă de penduli şi foarte atent faţă de sufletul propriu.

După cum vedeţi, singura rezervă în procesul de alegere a destinului îl constituie faptul că nu toate scopurile şi porţile din spaţiul variantelor sunt ale dumneavoastră. Aceasta nu înseamnă că nu le puteţi alege. Nimeni nu vă interzice, dar atunci vă vor aştepta nişte probleme. Aveţi nevoie de aşa ceva? Alegându-vă scopuri şi porţi străine, veţi merge pe calea celei mai mari rezistenţe. Toată frumuseţea libertăţii de alegere constă în faptul că ţelurile şi porţile personale reprezintă pentru fiecare ceva mai bun decât cele străine. Dar pentru a obţine libertatea de a alege este necesar să ne eliberăm de sub influenţa pendulilor care ne impun scopuri şi porţi străine.

Rezumat

Un scop străin înseamnă totdeauna proprie siluire, constrângere şi obligare.

Un scop străin ţi se înfăţişează ca reflex al modei şi prestigiului.

Scopul străin te atrage prin inaccesibilitatea lui.

Scopul străin te sileşte să-ţi dovedeşti ceva ţie însuţi şi altora.

Scopul străin ţi-l impun alţii.

Scopul străin serveşte la sporirea bunăstării altora.

Realizarea scopului propriu atrage după sine împlinirea tuturor celorlalte dorinţe.

Ce vă doreşte sufletul? Ce v-ar face viaţa mai fericită şi mai plină de încântare?

Nu vă gândiţi la mijloace atâta timp cât nu v-aţi definit scopul.

Luând o decizie, urmăriţi dacă sufletul se simte confortabil.

Închistarea sufletească poate fi înlăturată prin slideuri, disconfortul niciodată nu va putea fi îndepărtat.

Sufletul ştie totdeauna exact ceea ce îşi doreşte.

Sarcina raţiunii în procesul de căutare a scopului este aceea de a căuta.

Sarcina raţiunii constă în a filtra toate informaţiile exterioare, acordând o atenţie deosebită stării confortului sufletesc.

Poarta proprie este calea care vă conduce spre propriul scop.

Dacă drumul nu vă este cunoscut, este necesar să aveţi permanent în gând slide-ul scopului.

Dacă pe drumul spre scop vă simţiţi inspirat, înseamnă că aceasta este poarta dumneavoastră.

Tot ceea ce faceţi cu plăcere, fără să vă fie impus, are sens şi valoare.

Nu includeţi în slide-ul scopului niciun fel de scenariu! Îl aveţi deja.

Nu mizaţi pe o singură carte scopul propriu şi poarta proprie. Găsiţi-vă asigurarea.

Nu închideţi vechile porţi şi nu daţi foc punţilor.

Nu vă lăsaţi influenţat. Aveţi încredere în dumneavoastră.

Cuprins

Capitolul III

Capitolul IV

Editura Dharana

Au apărut:

În colecția „**Lotus**"

1. „**În zarea nemuririi**" de Prentice Mulford
2. „**Karma yoga**" de Swami Vivekananda
3. „**Știința respirației în yoga**" de Yog Ramacharaka
4. „**Energia psihică**" de Aleksandr Klizovski
5. „**Tratamentul ocult**" de Yog Ramacharaka
6. „**Upanișadele**" de Swami Prabhavananda
7. „**Dumnezeu există**" de Swami Sivananda
8. „**Ce ar face Confucius?**" de E. N. Berthrong, PhD
9. „**Medic de trei corpuri după douăzeci de ani**" de Dr. Janine Fontaine
10. „**Învățăturile lui Confucius**" (Analectele), trad. Traian Călin Uba
11. „**Incursiuni în Atlantida**" de Florentina Mateescu
12. „**Medic de trei corpuri**" de Janine Fontaine
13. „**Eliberarea de materialismul spiritual**" de Chögyam Trungpa
14. „**Viata vine din afara**" de Janine Fontaine
15. „**Medicina chakrelor**" de Janine Fontaine
16. „**Apa, miracolul vieții. Terapii interne cu apă**" de Mihăiță Toma
17. „**Dezintoxicarea fizică și psihică. Tehnici și produse**" de Mihăiță Toma
18. „**Miracolul din fiecare**" de Ovidiu Harbădă
19. „**Mesaje de la maeștrii ascensionați. O misiune importantă: România**" de Maria Cristina Stroiny
20. „**Mesaje de la maeștrii ascensionați. O misiune importantă: România**" de Maria Cristina Stroiny
21. „**Hipnoza, ca abordare sau Cartea Trecerii. Prima Moștenire Atlantă**" de Florentina Mateescu

22. **„Suferinţe dispreţuite”** de Dr. Janine Fontaine

În colecţia **„Universul din noi”**
1. **„A muri nu înseamnă a muri”** de Isola Pisani
2. **„Moartea intimă”** de Marie de Hennezel

În seria ***„Învaţă să te ierţi”*** de Luule Viilma
1. **„Lumina sufletului”**
2. **„Să stagnezi sau să evoluezi”**
3. **„Alungă răul din tine”**
4. **„Căldura speranţei”**
5. **„Izvorul luminos al iubirii”**
6. **„Durerea este în sufletul tău”**

În seria: **„Transurfingul realităţii”** de Vadim Zeland
1. **„Spaţiul variantelor”**
2. **„Murmurul stelelor dimineţii”**
3. **„Înainte spre trecut”**

În seria: **„Quenta la’Erta”** de Alexey Shadrin
1. **„Cartea corai. Cartea de taină a Păzitorilor Pământului”**

În curând:

În seria: **„Transurfingul realităţii”** de Vadim Zeland
4. **„Dirijarea realităţii”**

În seria **„Învaţă să te ierţi”** de **Luule Viilma:**
„În armonie cu tine însuţi”
„Iertarea adevărată şi iertarea mimată”
„Învăţătură despre supravieţuire”

În colecția „Lotus”:

„Calea vindecării” de Matthew Manning

„Medicina corpului energetic” de Janine Fontaine

„Antrenându-ți mintea” de Chögyam Trungpa

„Arta secretă Seamm Jasani – 58 de Mișcări din Tibetul Antic pentru menținerea Tinereții Veșnice” Asanaro

„Când lucrurile se destramă – Sfaturi din inimă pentru timpuri dificile” de Pema Chödrön

EDITURA DHARANA

...Când este vorba despre un disconfort sufletesc, lucrurile sunt mai complicate, pentru că el este neclar, este ca un presentiment nedeslușit, vag. Rațiunea o ține una și bună: totul e minunat, totul decurge cum trebuie, nu ai motive de îngrijorare... Și cu toate acestea, în pofida unor argumente clare, ceva te apasă. Iată, aceasta este murmurul stelelor dimineții. Nu e chiar așa de greu să auzi glasul sufletului. Problema este cum să-i dai atenție. Vocea rațiunii, cu judecățile sale logice, este prea puternică și omul nu mai dă atenție unor presimțiri firave și neclare. Preocupată să analizeze logic și să prognozeze evenimentele, rațiunea nu mai este dispusă să asculte și ce simte sufletul.

Pentru ca să învățăm cum să ascultăm murmurul stelelor dimineții nu există altă cale decât să ne obișnuim să dăm atenție stării noastre de confort sufletesc. De fiecare dată când este necesar să luați o hotărâre, ascultați mai întâi vocea rațiunii și apoi ce vă spune inima. Imediat ce rațiunea a luat o hotărâre, sufletul reacționează – fie pozitiv, fie negativ. În cazul când reacția este negativă, aveți senzația nedeslușită de disconfort sufletesc.

Toată filozofia constă în faptul că inspirația nu apare, ci ea pur și simplu se eliberează atunci când scade potențialul importanței. În ce constă această importanță? În primul rând, în dorința înflăcărată de a atinge scopul; în al doilea rând, în năzuința nestrămutată de a avea inspirație.

www.sufletdecarte.ro

